

รายงานการประชุมคณะอนุกรรมการบัณฑิตกเจตนาธรรมณ์
ในคณะกรรมการวิสามัญบัณฑิตกเจตนาธรรมณ์ จดหมายเหตุ และตรวจรายงานการประชุม

สภาว่างรัฐธรรมนูญ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ณ ห้องประชุมคณะกรรมการวิสามัญบัณฑิตกเจตนาธรรมณ์ ชั้น ๖ อาคารรัฐสภา ๓

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

(นายวัชรินทร์ บั้จเจกวิญญูสกุล ทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม)

นายพรรัตน์ วิจิตรพันธ์ : ที่เรามาประชุมวันนี้ ก็มีหมวด ๓ ในส่วนที่ ๔ เป็นต้นไป แล้วก็มีหมวด ๔ เรื่องหน้าที่ของปวงชนชาวบ้าน ขอเริ่มที่มาตรา ๔๔ เจตนาธรรมณ์ฉบับ เพื่อประกันความเสมอภาคและการเข้าถึงการศึกษา บุคคลย่อมได้รับหลักประกันด้านการศึกษาดังนี้

๑. บุคคลย่อมมีความเสมอภาคทางการศึกษาและมีอิสระในการเลือกรับ การศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัยหรือประถมศึกษา เป็นเวลาต่อเนื่องกันไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี ซึ่งรัฐ จะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง มีคุณภาพ และเหมาะสมกับผู้เรียน รวมทั้งต้องประกันการเข้าถึงโดยไม่เก็บ ค่าใช้จ่าย เฉพาะที่เป็นเนื้อหาสาระของหลักสูตร กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรโดยตรง ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น เรียนพิเศษ หรือฝึกทักษะพิเศษนอกเหนือหลักสูตร เป็นต้น

๒. กลุ่มบุคคลที่จะต้องคุ้มครองพิเศษ เช่น ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ หรือ อยู่ในสภาวะยากลำบากอื่น ๆ ย่อมมีความเสมอภาคในการศึกษา รัฐต้องจัดหรือส่งเสริมให้ได้รับ ความเสมอภาคทางการศึกษาอย่างมีคุณภาพ ทั่วถึงและเหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนที่มีลักษณะ แตกต่างกัน โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

๓. องค์กรวิชาชีพหรือเอกชน ย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในการจัดการศึกษา ทางเลือกอื่น ๆ ดังนั้นรัฐจะต้องให้การคุ้มครองและส่งเสริมอย่างกว้างขวางและเหมาะสม

หมายเหตุ หลักการ คงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ โดยเพิ่มบทบาทของรัฐที่จะต้องจัดให้มีการศึกษาและหลักประกันด้าน คุณภาพของการศึกษา โดยรัฐมีหน้าที่ต้องจัดสรรทรัพยากรในการสนับสนุนและพัฒนาคุณภาพ ทางการศึกษา รวมทั้งทำให้ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก สามารถเข้าถึงการศึกษาอย่างเท่าเทียมผู้อื่น เพิ่มการคุ้มครองการจัดการศึกษานอกระบบให้ สามารถกระทำได้ และรัฐต้องให้การส่งเสริม โดยรัฐจัดการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่ระดับ การศึกษาปฐมวัยหรือประถมศึกษา ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี หลักการดังกล่าวมีบัญญัติไว้ใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช ๒๕๗๕ เป็นครั้งแรก

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : เชิญครับ ดู key word อันแรก ประกันความเสมอภาค และการเข้าถึง การศึกษา ไม่ทราบว่าพอไปได้ไหม

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : เอาอย่างนี้นะคะ ขออนุญาตท่าน ประธานคะ ในมาตรา ๔๘ นี้ มีการปรับแก้ในเรื่องการศึกษา ๑๒ ปี ที่รัฐจะต้องจัดให้ทั่วถึงมี คุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย เดิมนี้มันเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน แล้วมันเกิดปัญหา ขอเล่านิดเดียว นะคะ มันเกิดปัญหาเนื่องจากเขารวมประถมกับมัธยมเข้าด้วยกันเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ฉบับนี้ จึงมาปรับแก้จากการปฏิรูปและสร้างปัญหาขณะนี้จาก ๑๔ กรม เหลือ ๕ - ๖ กรม เพราะฉะนั้นก็ เลยบอกว่าอย่างนั้น เอาปฐมวัยหรือระดับประถม ซึ่งตอนนี้ สสร. บางคนก็กำลังใจกลุ่มใจ เหมือนกันว่า ระดับปฐมวัยหรือประถมให้เล็กลงไปอยู่ในโรงเรียนเดียวกัน แล้วการดูแลเด็กนี้ จะต้องแยก ๒ ผู้ปกครองคนหนึ่งบอกว่า ให้ดูแลลูกตั้งแต่ตั้งแต่ประถมถึง ม. ๖ ก็แล้วกัน เพราะว่า ผู้ปกครองอีกกลุ่มหนึ่งจะบอกว่าขอตั้งแต่ปฐมวัยถึง ม. ๓ เพราะฉะนั้นในการจัดสรรนม จัดสรร อาหารกลางวันอะไรนี้มันจะต่างกันสถานศึกษาเดียวกัน อันนี้มันจะเป็นปัญหาของผู้บริหาร นี้เล่าให้ฟังนิดหนึ่ง ที่นี้เขาเลยมาแยกอย่างนี้ เพื่อสลายเขาบอกว่า ธรรมชาติของเด็กประถม มัธยม คือแยกการเรียนรู้ต่างกัน จะใช้ผู้บริหารคนเดียวบริหารทั้งประถม มัธยม มันก็ทำให้มีปัญหาเช่น ทุกวันนี้คะ ทุกวันนี้มีปัญหากรมประถม มัธยมอยู่ด้วยกัน ก็เลยมาเกิดปฐมวัยหรือระดับ ประถมศึกษา แล้วก็ให้เล็กลง มันจะเกิดกรมประถมกับมัธยมแยกอีกแล้ว มันจะเกิดหน่วยงานแยก แนน ๆ ที่นี้มาถึงตรงนี้อันนี้เมื่อก็เรียนเล่าเบื้องหลังนิดหนึ่งนะคะ มาถึงตรงนี้ก็คงจะเป็นหน้าที่เรา ต้องปรับอะไรนิดหน่อย เจตนาธรรมณ์ตรงนี้ถ้าเสนอว่า เพื่อเป็นหลักประกันความเสมอภาคและการ เข้าถึงการศึกษาก็ดี เป็นหลักประกันได้ไหมคะ ข้อ ๑ ขอปรับดังนี้ ผাগท่านช่วยกรุณาด้วยนะคะ ว่า จะเห็นด้วยไหม

๑. บุคคลย่อมมีความเสมอภาคทางการศึกษา และมีอิสระในการเลือกรับ การศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัยหรือประถมศึกษา เป็นเวลาต่อเนื่องกันไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี ซึ่งรัฐ จะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง มีคุณภาพ และเหมาะสมกับผู้เรียน โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายตามหลักสูตร นั้น ๆ นอกนั้นคิดว่าขอเอาออก หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร

ทั้งนี้ ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น เรียนพิเศษหรือฝึกทักษะพิเศษต่าง ๆ นอกเหนือหลักสูตร ไม่ต้อง เพราะว่ามันนอกเหนือหลักสูตรนั้นจะเขียนไว้แล้วเบื้องต้น ท่านใหม่คะ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : ขอรื้อนิตหนึ่ง ก็คือมันเป็นทางเลือก คือถ้าเขาจะนับเลือกระดับ
ปฐมวัยก็นับไปแค่ ๑๒ ปี เลือกระดับก่อนปฐมวัยระดับปฐมวัยก็นับ ๑๒ ปี หรือระดับประถมศึกษา
ก็ ๑๒ ปี เป็นทางเลือก ที่นี้ Exit ถึง

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ถ้าเลือกปฐมวัยก็ไปถึง ม. ๓ ๑๒ ปี
เลือกมัธยมก็ถึง ม. ๖ ก็ ๑๒ ปีเช่นกันไม่เก็บค่าใช้จ่าย

ประธาน : คือที่ผมเขียนว่า รวมทั้งต้องประกันการเข้าถึงโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ก็
คือ รัฐต้องไม่เก็บค่าใช้จ่าย เพราะการเก็บค่าใช้จ่ายมันจะเป็นอุปสรรคการเข้าถึง คือผมพยายาม
เขียนสื่อตรงนั้นนะครับ ก็คืออันแรกนี่คือ มีอิสระที่จะเลือก และรัฐต้องจัดอย่างทั่วถึงและเหมาะสม
กับผู้เรียนด้วย เช่น อาจจะทำจนหรือพิการหรืออะไร ต้องเหมาะสม รวมทั้งประกันการเข้าถึง ก็คือ
โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย มันจะมีอันอื่นใหม่ที่จะเป็นอุปสรรคนอกจากค่าใช้จ่าย เพราะเรื่องสัญญา
เรื่องอะไรเราก็ประกันไว้แล้ว โดยเฉพาะเนื้อหา คือค่าใช้จ่ายนี้เฉพาะเนื้อหาหลักสูตร ที่ผมเขียนนั้น
ผมเล่า Concept ของผมนิตหนึ่ง ก็คือรวมทั้งประกันการเข้าถึงก็คือหมายความว่า ค่าใช้จ่ายนี้
จะต้องไม่เก็บ มันถึงจะ Exit ได้โดยทุกคน แต่ว่าที่ไม่เก็บค่าใช้จ่ายเฉพาะเกี่ยวกับเนื้อหาหลักสูตร
ส่วนกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรโดยตรงนี้ ก็คือต้องเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรในการ
เรียนการสอนโดยตรง ถ้านอกเหนือจากนั้นที่ไม่เกี่ยวนี้ รัฐจะประกันค่าใช้จ่ายคงไม่ได้ เช่น ไป
ว่ายน้ำ ไปฝึกกีฬา ฝึกอะไร ซึ่งมันไม่เกี่ยวกับหลักสูตรโดยตรง ไม่น่าจะเป็นภาระของรัฐ ในเบื้องต้น
นี้ลักษณะนั้น ก็คือที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรโดยตรง ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น เรียน
พิเศษ ฝึกทักษะพิเศษ นอกเหนือหลักสูตรเป็นต้น คือ concept เป็นอย่างนั้น

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : หมวดที่ ๔ ทั้ง ๒ ท่านก็พูดไม่ต่างกันไม่ใช่หรือคะ
เพียงแต่ว่า ต่างตรงปรับ wording แค่นั้นเอง เท่าที่ฟังนี่นะคะก็เหมือนกันหมดเลย เพียงแต่ว่า
ทำอย่างไรตรงนี้เมื่อเราบอกว่าไม่เก็บค่าใช้จ่าย ๑ ละ ๒. ก็จะต้องเป็นเฉพาะหลักสูตรหรือ
เกี่ยวเนื่องกับหลักสูตรโดยตรง ไม่รวมถึงพิเศษ แต่ที่นี้ทำอย่างไรมันจะมีตรงบอกว่า ที่บอกว่า ถ้า
มันพิเศษนี้ต้องไม่บังคับ ทุกวันนี้ก็บอกว่าไม่เก็บก็จริง แต่ว่าคุณก็จะเก็บค่าคอมพิวเตอร์ ค่าว่ายน้ำ
คือค่าอะไร มันจะถือเป็นนอกหลักสูตร แล้วก็เก็บต่างหากแต่บังคับเก็บ อย่างตอนนี่ของกทม. ต้อง
ประกาศเลยว่า ห้ามเก็บแม้แต่บาทเดียว เพราะฉะนั้นถ้ากิจกรรมอื่น แล้วถ้าจะทำกิจกรรมอะไรก็
ต้องทำโครงการเข้าไปที่ กทม. ซึ่งที่จริงท้องถิ่นก็ทำได้นะคะ กลับเข้าไปแล้วเขาก็จะให้เงินออกมา
ต่างหาก ว่าอย่างนั้นมันก็บังคับเก็บหมดเลยว่าเป็นค่านอกหลักสูตรทั้งนั้นเลย ใบเสร็จทั้งหลาย ทุก
วันนี้ที่ชาวบ้านเขาบอกว่าไปไหนเขาก็บอกว่า ฟรีไม่จริง ก็ไม่จริงตรงนี้ โรงเรียนก็จะบอกว่าฟรีทุก

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

อย่าง มีทั้งอาหารให้ แต่ที่ไม่พรีนี้ค่าน้ำ ค่าประกันชีวิต ค่าประกันสุขภาพ ค่าดูห้อง อะไรนี้เขามีค่า
ทำความเข้าใจห้องเรียนอะไรอย่างนี้ มีค่าแอร์ มีค่าคอมพิวเตอร์ ค่าเรียนดนตรีไทยสมมุติอย่างนี้
ซึ่งมันเป็นการบังคับ ทำอย่างไรถึงจะบอกว่า ๑. นี้หลักสูตรของคุณก็คือไม่เก็บค่าใช้จ่ายและ Exit
ในขณะที่เดียวกันนี้ออกหลักสูตรนี้คุณต้องไม่บังคับเขา ไม่อย่างนั้นมันบังคับหมดทุกวันนี้เพราะเขา
จะเก็บ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธานคะ ดิฉันเห็น
ด้วย เรื่องความเป็นธรรม แล้วก็มีปัญหาต่าง ๆ นี้พาลพบมามากมายในเรื่องของกิจกรรมนอก
หลักสูตร ที่นี้ทำอะไรเราจะไปห้ามนี้คงไม่ได้ เพราะจริง ๆ บางครั้งมีความจำเป็น เช่น ต้องพา
ศึกษาดูงานบางเรื่องทีใกล้ ๆ ที่จริงระเบียบมันมีคือดูแลเกี่ยวเนื่องหลักสูตร แต่ที่นี้บางแห่งอย่าง
วิชาดนตรีไทยอย่างนี้มันก็เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรเข้ามาว่า เขาอยากจะเรียนตีซิมอะไรอย่างนี้

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : บังคับใหม่คะ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ไม่บังคับ เขาจะให้สมัคร เพราะว่ามันมี
ซิม สมมุติว่ามีฝรั่งด้วย มีเปียโน มีอะไรอย่างนี้ เขาก็จะให้เลือกสมัคร ตรงนี้มันจะเป็นการเติม และ
มีเรียนว่ายน้ำ ซึ่งจริง ๆ มันก็นอกหลักสูตรอีกนั่นแหละ แต่ที่นี้ไม่ได้บังคับส่วนมากเขาไม่ได้บังคับ
แต่ผู้ปกครองก็มักจะทำตามกันไป เดียวกลัวลูกไม่ได้ไม่พร้อมไม่ครบ มันก็จะการตรงนี้เกิน เรา
จะเขียนว่า ถ้ากิจกรรมนอกหลักสูตรนี้ ควรจะอะไรมีคำว่า เหมาะสม ลงไปจะได้ใหม่

ประธาน : ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตร เช่น เรียนพิเศษ ฝึกทักษะพิเศษ
นอกเหนือหลักสูตร ก็คือต้องไม่เกี่ยวกับหลักสูตร ถ้าเกี่ยวแล้วรัฐต้องจ่าย แต่ในนี้ขยายความ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : เพียงแต่ถ้าไม่เกี่ยวก็ต้องไม่บังคับ

นายประโภชน์ สภาวสุ : ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตครับ

ประโภชน์นะครับ ในส่วนของ (๑) นี้ ในส่วนของ ๒ บรรทัดแรกนี้ ไม่ทราบว่าจะเป็นไปได้ไหม
ถ้าเราจะอธิบายความ คือแทนที่เราจะใช้ถ้อยคำเดียวกับในมาตรฐานนี้ หลายท่านอ่านแล้วก็อาจจะ
สับสนได้ว่า ปฐมวัยหมายถึงอนุบาลใช้ใหม่ครับ ตั้งแต่อนุบาลหรือก่อนอนุบาลครับ มันมีก่อน
อนุบาลอีกใช้ใหม่ครับ อนุบาลถึง ม. ๓ เราจะแจกถ้อยความตรงนี้ออกมาเป็นความเป็นจริงเลยได้
ใหม่ครับว่า มันจะทำให้ปีบังคับเกินไปใหม่ในอนาคตข้างหน้ามันจะเปลี่ยนรูปแบบอะไรใหม่ครับ
ผมก็ไม่ทราบ แต่ว่าถ้าอ่านแล้วดูเหมือนผมจะไม่ได้ความรู้เพิ่มจากที่ผมอ่านจากมาตรา ซึ่งบางที
ถ้าผมงงมาตรา ผมก็ไม่สามารถจะหาคำตอบได้จากเจตนาธรรมณ์ ก็อยากรบกวนท่านประธานลองดู

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๑/๕

ตรงนี้เป็นอย่างไร แล้วยังส่วนประถมถึง ม. ๖ จะเขียนไปได้ไหมเลยครับว่า จากประถมปีที่ ๑ ถึง
มัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ ๖ อย่างนี้จะได้ไหมครับ

- ๒/๑

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ไม่ได้ค่ะ เพราะว่าเกี่ยวโยงไปถึงมีอาชีวะศึกษาด้วย จบ ม. ๓ แล้วเขาไม่เรียน ม. ๓ เขาจะไปเรียนอาชีวะศึกษาอย่างนี้ให้เขาใหม่ ครบ ๑๒ ปี ถ้าได้ครบ ๑๒ ปีเขาก็จบ ปวช. ออกมาทำงานได้พอดี เพราะฉะนั้นเราต้องใช้ ๑๒ ปีค่ะ

นายประโภชน์ สภาวสุ : ถ้าเรียนอาชีวะศึกษา ผมว่าก็น่าจะใส่เรื่องของ อาชีวะศึกษาลงไป ให้ครอบคลุมทั้งหมด เพื่อไม่ได้เป็นข้อสงสัยเกิดขึ้นว่า แล้วมันจะเท่าไรถึงเท่าไร กันแน่ มันมีที่สายวิชา มันยากเกินไปที่เราจะคลี่ออกมาเป็นรายละเอียดหรือครับ ผมว่าไม่เป็นที่จะ ยุ่งยากมากนักครับ ถ้าจะทำ

ประธาน : ถ้าใช้คำปฐมวัยหรืออนุบาลอย่างนี้ได้ไหมครับ ก็คืออันเดียวกัน ปฐมวัยหรืออนุบาล คือเขียนให้ชัดเลยว่าปฐมวัยหรืออนุบาล ประถมศึกษากับอนุบาลมันแตกต่างกัน อยู่แล้วไม่ใช่หรือระบบการศึกษา

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ตามที่ท่าน ขออนุญาตนะคะ ท่านประโภชน์อยากให้เขียนชัดเจน เพราะฉะนั้นคือความหมายของมันคือ บุคคลสามารถเลือกกับการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ หรือตั้งแต่ประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา จะเขียน ม. ๖ หรือ ปวช. แต่ทั้งนี้รวมกันแล้วไม่เกิน ๑๒ ปี โดยรัฐไม่เก็บค่าใช้จ่าย อย่างนี้ได้ อย่างไม่อย่างหนึ่งนะคะ ทำนองนั้น ถ้าต้องการให้ชัดเจน

ประธาน : ถ้าเรียนอนุบาลไม่ถึงก็นับไป ในที่นี้ถ้าอนุบาลได้คล้าย ๆ กับเป็นตัว ฟรี ได้ตั้งแต่อนุบาลก็ไล่ไป ๑๒ ปี ถ้าประถมศึกษาไล่ไป ๑๒ ปี อาจจะไป Cover ถึงอาชีวะศึกษา ก็ได้ แต่ถ้าอนุบาลเลยอาจจะไม่ถึงใช่ไหม อนุบาลไม่ถึง ม. ๓ อนุบาล ๓ ปี เดิมว่าตั้งแต่ปฐมวัยถึง อนุบาล

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตคือ จะเรียกว่าอะไร ถึงมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ซึ่งไม่เกิน ๑๒ ปี

ประธาน : ทางเลือกของการศึกษา ตั้งแต่ระดับปฐมวัยหรืออนุบาล หรือตั้งแต่ชั้น ประถมศึกษามันแยกเป็น ๒ ส่วน เขาปฐมวัยขึ้นมาก่อน ระดับปฐมวัยหรืออนุบาล หรือตั้งแต่ ปฐมวัย

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ขอประธานโทษนะคะ เราน่าจะเขียนอย่างนี้ไม่ได้ค่ะ ว่าตั้งแต่ปฐมวัย อนุบาล ได้ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ น่าจะไม่ได้ เพราะว่าสมัยที่ดิฉันก็มีถึง ป. ๖ เรียนถึง ป. ๗ ทุกวันนี้ถึง ป. ๖ แล้วก็ต่อ ม. ๓ ที่นี้ถึงตอนข้างหน้าเราไม่ทราบว่าจะ ๑๒ ปีนับขึ้นไป ม.

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ทั้งหลายต้องนับ ๑๒ ปีคะ ถ้าไม่อย่างนั้น ม. ต้น ม. ปลาย เราไม่แน อีกหน้อยเขาก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ใครใหญ่ขึ้นมามากจะทำอย่างไรก็เปลี่ยนอะไรอย่างนี้คะ

ประธาน : หรือตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป ไม่เกิน ๑๒ ปี เพราะเราไม่แน ในอนาคตอาจจะเปลี่ยนระดับ หรือตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นเวลาต่อเนื่อง ต้องเน้นตรงนี้ด้วยครับ ต้องต่อเนื่องใหม่

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ดิฉันคิดว่า รัฐเขาจะดูแล ขอประธาน โทษนะคะ ๑๒ ปี สมมุติว่าเราเลือกประถมศึกษาถึง ม. ปลาย นะคะ ๑๒ ปี แต่ที่นี้พอเราจบ ม. ๓ เราไม่อยากจะเรียนแล้ว เกรงอยากจะมีครอบครัว ไปเป็นเด็กปั้ม ไปเสิร์ฟอาหารอะไรอย่างนี้ออกไปก่อน กลับมาอีก ๓ ปีทีหลัง รัฐยังต้องดูแล แต่พวกนี้มักจะไปอยู่นอกระบบ เพราะอันนี้มันมาตั้งแต่รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ แล้ว อยู่ในนอกระบบ แล้วก็ตรงนั้นก็ไม่ต้องเก็บค่าใช้จ่ายเขา ดูแลเขา แล้วเขาจะเทียบโอน เพราะมีระบบเทียบโอนเข้ามาแล้ว

ประธาน : ก็คือไม่ต้องต่อเนื่อง

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ไม่ต้องต่อเนื่องก็ได้ เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องไปเน้นตรงนี้คะ

ประธาน : ตรงนี้ชัด แน่นอนนะครับ เขาอภิปรายประเด็นนี้หรือเปล่า ต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่อง ฟังได้ไหม มีการพูดไหม ต้องต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่อง ไม่ต้องต่อเนื่อง โอ.เค. ตั้งแต่ตรงนี้เป็นต้นไปไม่เกิน ๑๒ ปี

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : เขาใช้ไม่เกินหรือน้อยกว่า เขาใช้ไม่น้อยกว่านะคะ ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี

ประธาน : ต้องใส่ลงไป ถ้าไม่ต่อเนื่องนะครับ ต้องใส่ลงไปแม้ระยะเวลาการศึกษาจะไม่ต่อเนื่องก็ตาม เดียวคนไปตีความว่าต่อเนื่อง ในนี้มันไม่มีก็ต้องเขียนเจตนาธรรมณ์ให้ชัดไม่ต้องไปเถียงกันอีก แม้ระยะเวลาการศึกษาจะไม่ต่อเนื่องก็ตาม เขียนให้ชัดว่ามันจะได้ไม่ต้องมาเถียงกันอีก ซึ่งรัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง มีคุณภาพและเหมาะสมกับผู้เรียน อันนี้ โอ.เค. โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายตามหลักสูตร

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ที่อาจารย์บอกว่า ตามหลักสูตรนั้น ๆ

ประธาน : ตามหลักสูตรนั้น ๆ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ก็เอาอย่างที่อาจารย์พูดว่า ตามหลักสูตรนั้น ๆ มันหลักสูตรไหนก็ตามถ้าเป็นหลักสูตรเขาก็ได้เรียนฟรี

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : ก็คือ ผู้เรียนโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ยในหลักสูตรนั้น ๆ และกิจกรรมที่ เกี่ยวเนื่องกับหลักสูตรโดยตรง ทั้งนี้ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตร ให้เขาไปตีความเอาเองนอก หลักสูตร

นางร้ฎาภรณ์ แก้วสนิท : ทั้งนี้ให้รวมถึงกิจกรรมนอกสูตร ซึ่งทางสถานหรือ อะไรจัดขึ้น แต่ต้องไม่บังคับ อะไรอย่างนี้

ประธาน : ก็คือหมายความว่า กิจกรรมนอกหลักสูตรไม่จ่ยนะ รัฐไม่จ่ย

นางร้ฎาภรณ์ แก้วสนิท : โดยต้องคำนึงถึงความจ่ยเป็น เต็มคำว่า ความสมัคร ใจด้วย และค่าใช้จ่ยตามความเหมาะสม

ประธาน : ทั้งนี้ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตร

นางร้ฎาภรณ์ แก้วสนิท : ทั้งนี้ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตรที่จัดขึ้น ที่ต้อง คำนึงถึงความจ่ยเป็น ความสมัครใจและค่าใช้จ่ยที่เหมาะสม ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตรที่จัด ขึ้นตามความเหมาะสมอะไรอย่างนี้

นายประโกษณ์ สภาวสุ : ท่านประธานครับ ขออนุญาตนะครับ ตรงประเด็นนี้ เราให้ตัวอย่างบ้างได้ไหมครับ เพราะหลายมาตราที่ผ่านมาเจตนาธรรมณ์บางครั้งเราใส่ เช่น ลงไปว่า อย่างนั้นอย่างนี้ เพื่อให้เขาเป็น Guide line ดูว่าสิ่งที่เราพูดถึงมันหมายความว่าถึงอะไร

ประธาน : ที่ใส่ลงไปก็มี เช่น เรียนพิเศษหรือฝึกทักษะพิเศษนอกเหนือหลักสูตร ที่เขียนไว้เดิมนะครับ

นางร้ฎาภรณ์ แก้วสนิท : ก็ไม่จ่ยอยู่แล้วค่ะ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ยในหลักสูตร นั้น ๆ และกิจกรรมที่ต่อเนื่องโดยตรง ทั้งนี้ไม่รวมถึง ก็แปลว่า รัฐจะไม่รวมกิจกรรมนอกหลักสูตร แต่ว่ากิจกรรมนอกหลักสูตรจะต้องจัดด้วยความจ่ยเป็นและต้องให้สมัครใจ มีค่าใช้จ่ยตาม เหมาะสมอาจจะเช่น อย่างที่ท่านประโกษณ์พูดค่ะ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ทั้งนี้ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตร แต่หากว่ามีกิจกรรมดังกล่าวต้องคำนึงถึงความจ่ยเป็น ความสมัครใจและมีค่าใช้จ่ยตามความ เหมาะสม

นายประโกษณ์ สภาวสุ : ท่านประธานครับ ผมขอหารือขอความรู้ด้วยนะครับ อย่างกรณีการเรียนในลักษณะของวิชาเลือก บางวิชาอย่างเช่นการเลือกวิชาภาษาต่างประเทศ หรือว่าการเลือกแล้วจะต้องมีการฝมือหรือว่าการเรียนดนตรีอย่างนี้ ซึ่งมันจะต้องมีค่าใช้จ่ยเพิ่มขึ้ นอย่างนี้ รัฐจะออกให้ไหมครับ วิชาเลือกแต่เป็นวิชาจ่ยเป็นนะครับ คือต้องเลือก ไม่เลือกไม่ได้ ต้อง

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์

ประกาศลักษณะที่ ๒/๔

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ทุกวิชาที่เลือกแล้วแต่ต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นแล้วทั้งสิ้น ไม่ว่าจะ
เป็นคอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศ หรือว่าดนตรี กรณีอย่างนี้รัฐจะออกค่าใช้จ่ายให้หรือไม่ครับ
ถ้ากรณีนี้บรรจกลงไปในรายละเอียดได้บ้างไหมครับ

ประธาน : เกี่ยวเนื่องนะครับ ผมว่าก็ต้องจ่าย

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธาน คืออย่างนี้
หลักสูตร สมมุติว่ามี ๒๐ หน่วยกิต มันก็มีวิชาบังคับ ๘ กลุ่มสาระของเด็กมัธยมศึกษา
ประถมศึกษา ๘ กลุ่มสาระการเรียนรู้ แล้วก็มีวิชาเลือกซึ่งตอนนั้นเราให้สถานศึกษาเป็นผู้กำหนด
วิชาเลือกให้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนนั้น ๆ ที่โรงเรียนอยู่ เขาก็มีคณะกรรมการ
สถานศึกษาช่วยกันกำหนดวิชาเลือก ตรงนี้ถือว่าเป็นวิชาในหลักสูตร ซึ่งไม่ต้องจ่ายเงิน หากเป็น
วิชาที่นอกเหนือวิชาบังคับและเลือกแล้ว ตรงนั้นต่างหากที่ถ้าหากเด็กสนใจอยากเรียนเพิ่มที่เรียน
พิเศษ สอนซ่อมเสริมซึ่งเขาให้อาจารย์ชั่วโมงละ ๑๐๐ บาท ตอนเย็นดูแลเด็กที่ผู้ปกครองมารับซ้ำ
ด้วย นั่นคือเจตนาอย่างหนึ่ง ตรงนี้ต้องจ่ายนั่นคือนอกหลักสูตรเขาเรียกว่า นอกหลักสูตร หรือเรียน
ว่ายนํ้า เรียนดนตรี หรือเรียนภาษาอังกฤษที่เขาจัดมาต่างหากหลักสูตรนั้นๆ นอกหลักสูตรตรงนั้น
ต้องจ่ายค่ะ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : ทั้งนี้ไม่รวมถึงกิจกรรมนอกหลักสูตรที่อย่างไร

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ถ้าหากต้องมีกิจกรรมดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นการเรียนพิเศษหรืออะไร ๆ อย่างนี้มันต้องจำเป็นต้องมี ต้องคำนึงถึงความสมัครใจ จะต้องเป็นผู้สมัครเรียนเอง

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ถ้าสมมุติท่านประโกชน์พูดถึงนี้ ยกตัวอย่าง เช่น ให้ยาวหน่อยก็ได้ เช่น การเรียนภาษาอังกฤษหรือดนตรี ถ้าเป็นวิชาเลือกอะไรอย่างนี้ครับ แล้วก็แยกว่าแต่ถ้าจัดต่างหาก พิเศษต่างหาก นอกเหนือจากในชั่วโมงเรียนในวิชาเลือกแล้วต้องจ่ายเองอะไรอย่างนี้ นอกเวลาตอนเย็นอะไรอย่างนี้คะ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : แต่ตรงนี้ก็ น่าจะคลุมแล้วนะคะ

นายประโกชน์ สภาวสุ : ขอรบกวนนิดหนึ่งนะครับ ผมไม่ค่อยเข้าใจ มันสื่อออกมาอย่างไรครับ อย่างเรียนตามท่านอาจารย์อำไพครับ แต่หากจำเป็นต้องมีกิจกรรมดังกล่าว ควรคำนึงถึงความสมัครใจ ใครควรครับ ควรอะไรครับ อันนี้เรากำลังจะพูดถึงรัฐใช้ใหม่ครับ รัฐจะออกค่าใช้จ่ายให้อย่างไรบ้างว่ากันไป แล้วถ้าไม่ออกให้มียังไงก็ว่ากันไป แล้วมันไปเกี่ยวข้องกับ ความสมัครใจของโรงเรียนอะไรนี้ครับ คือเราต้องมองประเด็นว่า จ่ายกับไม่จ่าย จ่ายเพราะเหตุใด จะไม่จ่ายในกรณีใดบ้าง ใช้ใหม่ครับ เขียนแค่นั้นแล้วก็จบแค่นั้นครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตนิด อย่างที่ท่านประโกชน์ว่า คือไม่จ่ายถ้า ๑๒ ปีที่ทั้งเป็นหลักสูตรของเขาเองและเกี่ยวเนื่อง ต้องจ่ายถ้าหากว่ามันนอกหลักสูตรนั้น ถ้าสรุปตรง ๆ ก็แค่นี้แต่ท่านจะเขียนอย่างไรก็แล้วแต่คะ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ขอโทษคะ ต่ออีกหน่อยว่า ไม่จ่ายถ้าเป็นการจัด นอกเหนือหลักสูตรนั้น อาจจะจัดพิเศษ จัดอะไร แต่การจัดนอกเหนือหลักสูตรนั้นต้องให้สมัครใจที่จะเรียนที่จะทำกิจกรรมตรงนั้น เพราะที่ผ่านมาก็คือบังคับหมด จะเรียนอะไรที่จะทำเป็น พิเศษก็จะถูกบังคับหมด แล้วกรรมการสถานศึกษานี้ก็ไม่ใช่จริง ส่วนใหญ่ก็ทำตามที่โรงเรียน เพราะฉะนั้นเขาก็จะผ่านไปแล้วก็เก็บเงิน

ประธาน : เขาคงไปแก้กฎหมายการศึกษาแห่งชาติอีกทีหนึ่ง ผมว่าเราน่าจะเขียนให้มัน คือข้อความให้มันดันไม่ได้ ถ้าเขียนอย่างนี้ดันได้ดีความไปสารพัดเลย ภาษามันไม่ดัน คือไม่รวมถึงกิจกรรมนอกเหนือหลักสูตรได้ใหม่ คือหมายความว่าถ้ามันไม่เกี่ยวกับหลักสูตร แต่ถ้าเกี่ยวข้องกับหลักสูตรนี้ก็ต้องรับผิดชอบใช้ใหม่ แต่มันมีว่า แต่หากจำเป็นก็แสดงว่าหากจำเป็นนี้ก็ ต้องจ่าย

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ก็คือถ้าสมมุติว่า จะต้องเฉพาะในหลักสูตร ไม่รวม นอกหลักสูตร แปลว่านอกหลักสูตรมันต้องมีไม่อย่างนั้นไม่ต้องพูดถึง เราบอกว่าทั้งนี้ไม่รวมถึง กิจกรรมนอกหลักสูตร

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : ท่านประธานคะ ขออนุญาตนะคะ ในส่วนของที่บอก ว่า กิจกรรมนอกหลักสูตรที่อยากให้มีเพิ่ม เห็นด้วยกับประโยคที่บอกว่า ควรจะต้องดำเนินการ ไปด้วยความจำเป็นและมีค่าใช้จ่ายตามสมควรตามความเหมาะสมตรงนั้นที่เห็นด้วยที่อยากจะมี ระบุไว้ว่า ในอดีตมันมีปัญหาที่ไปตีความว่า ขณะที่บอกว่า ทั้งโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ทางโรงเรียน ทางผู้บริหารของสถานศึกษาไปปิดเบี่ยงโดยที่บอกว่า เป็นค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นอกหลักสูตรไป การที่ จะกำหนดตรงนั้นไว้มันจะเป็นกรอบกว้าง ๆ ได้ในระดับหนึ่งที่จะไปควบคุมว่า โอ.เค. คุณจัด กิจกรรมตรงนั้นได้แต่จะต้องสมัครใจเข้าไปตรงนั้น แล้วค่าใช้จ่ายก็ต้องตามความเหมาะสม ไม่ได้แพง Over อะไรตรงนั้น คือก็ไม่ได้ไปปิดเสียทีเดียวว่า ไม่ให้เขาทำ ทำได้แต่อย่างน้อย ๆ ก็ มีกรอบให้เขาเดินตามตรงนั้นบ้าง เห็นว่ายังน่าจะต้องมีอยู่คะ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ที่ลิมิตตรงนี้ ปัญหาที่คือมันเกิดจากกรรมาธิการ ยกร่าง ซึ่งเป็นคนรวบ เพราะฉะนั้นเขาก็อยากจะมีกิจกรรมอื่น ๆ มากเลย เขาเถียงมากเลยในที่ ประชุมว่า ถ้าไม่ให้ตามหัว นี้ผมนี้โชคดีสมัยเรียนไปเรียนโรงเรียนดี ๆ ได้อะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ก็เลยต้องมีบอกเอาไว้ว่า เจตนาที่คือถ้าในหลักสูตรแล้วนี้ รัฐต้องจ่าย แต่ถ้านอกหลักสูตรจัดก็ได้ ถ้าผู้ปกครองอยากให้ออก ถ้ามันจำเป็น ถ้ามันเหมาะสม แต่มันต้องไม่บังคับถ้านอกหลักสูตรแค่นั้น

นายประโกชน์ สภาวสุ : ท่านประธานครับ ขออนุญาตครับ ในส่วนของแต่หาก จำเป็นต้องมีกิจกรรมดังกล่าวควรคำนึงถึง คือแนวความคิดอันนี้มันกลายเป็นว่า เรากำลังจะเอา มาตรานี้ผสมไปกับแนวทางการวางหลักสูตรของการศึกษา ซึ่งมันไม่ใช่เจตนาธรรมณ์มาตรานี้ มาตรานี้ในวรรคแรกเพียงพูดถึงเรื่องของการที่รัฐจะต้องเข้าไปดูแลค่าใช้จ่ายเท่านั้น แต่นี่พอเราใส่ ไปนี้เราจะมีความรู้สึกเหมือนกับว่า เรากำลังจะไปกำหนดกรอบการศึกษาว่า ถ้าจะมีกิจกรรมนอก หลักสูตรนี้ก็ไม่ได้ แต่จะต้องสมัครใจ จะต้องอย่างโน่นนะ อย่างนี้ละ แล้วจะต้องมีค่าใช้จ่ายที่ เหมาะสม ที่จริงไม่เกี่ยวกับมาตรานี้ ถึงแม้ว่ามันเป็นในสิ่งพึงกระทำในการศึกษาไทยก็ตามนี้ละ ครับ แต่ผมไม่เห็นว่ามันเกี่ยวข้อง ผมอยากเสนอท่านประธานและที่ประชุมว่า ขอตัดไปเถอะครับ เราเอาเฉพาะในส่วนที่อะไรคือสิ่งที่รัฐต้องจ่าย อะไรคือสิ่งที่รัฐไม่จ่าย แล้วก็แจงออกมาเป็น ประเด็นให้เห็นชัดเจนเท่านี้ แล้วก็จบแค่นั้น

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : คือผมก็เห็นด้วย แต่ที่นั่นมันจะมีปัญหาคือทางปฏิบัติที่เป็นปัจจุบันนี้ คือไม่เก็บค่าใช้จ่ายจริง แต่ว่ามันพยายามดีดออกไปว่าอันนั้นไม่เกี่ยวกับหลักสูตร ก็ต้องจ่าย จ่ายนี้ มันก็เลยเป็นภาระกับพ่อแม่ คือในประเด็นนี้มันเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันพอสมควร แต่ถ้าเราเขียนไว้ตรงนี้ให้มันชัดไปเลย เวลาไปแก้กฎหมาย พรบ. การศึกษาแห่งชาติเขาก็จะได้มาดูตรงนี้ ไม่เช่นนั้นเขาก็ต้องไปเถียงกันตรงนั้นอีก เว้นแต่ว่า คือจะตัดออกก็ได้ผมไม่ว่า แต่ว่าอยากจะเป็น ประเด็นนี้

นายประโชภณ์ สภาสุ : ตัดจากวันแต่เนี้ยเท่านั้นนะครับ แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึง ค่าใช้จ่ายอันเกิดขึ้นจากกิจกรรมนอกหลักสูตร ทั้งนี้ไม่รวมถึงกิจกรรมนี้ไม่ใช่ ไม่รวมถึงค่าใช้จ่าย ที่เกิดขึ้นจากการศึกษา ที่เกิดจากกิจกรรมก็ได้ หรือว่า

ประธาน : คำว่า กิจกรรม มันก็เป็น Activity ที่นอกเหนือจากหลักสูตร เช่น ไป ฝึกทักษะพิเศษ ไปเรียนพิเศษอะไรพวกนี้ ซึ่งมันไม่น่าจะเป็นภาระของรัฐจะต้องไปจ่ายตรงนั้น

นายประโชภณ์ สภาสุ : อย่างเช่นที่ท่านประธานพูดนี้ใส่ลงไปได้ไหมครับ

ประธาน : จะเขียนไว้ว่ามีเช่น เรียนพิเศษหรือฝึกทักษะพิเศษนอกเหนือหลักสูตร หรือคงจะให้อาจารย์สอนท่านดูอีกทีหนึ่ง อาจารย์สอนท่านเป็นคนพูดมาก ๆ เลยตรงนี้คงต้องให้ ท่านดูอีกทีหนึ่ง

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ที่จริงอย่างที่ท่านประโชภณ์พูดนี้แหละ มันก็จะเป็น ลักษณะที่ชัดเจนว่า ถ้า ๑๒ ปี ถ้าในหลักสูตรรัฐต้องจ่าย แต่รัฐจะไม่จ่ายถ้ามันนอกหลักสูตร ใช่ไหมคะ เพียงแต่ว่าตอนนี้เราอยากจะกำหนดไปด้วยไม่อย่างนั้นมันก็ทำให้โรงเรียนจัดหลักสูตร ได้โดยเสรี แล้วก็ไปบังคับเอากับผู้ปกครอง เพียงแต่ว่าตอนนี้เราก็อยากจะบอกว่า ใช่ ถ้ามันอยู่นอกหลักสูตรรัฐไม่ต้องจ่าย ผู้ปกครองต้องจ่ายเอง แต่ว่าโรงเรียนจะจัดนอกหลักสูตรนั้นก็ต้องคำนึง ด้วยไม่ใช่คิดอยากจะทำอะไรก็ทำ คิดอยากจะหาเงินอยากจะหางานให้เพื่อนมาสอนกิจกรรมอะไร ก็ได้แบบนี้ เพราะฉะนั้นเราบอกว่ารัฐไม่ต้องจ่ายถ้าค่าใช้จ่ายนอกหลักสูตรนั้น เพียงแต่ว่านอก หลักสูตรที่ว่านี่โรงเรียนต้องคำนึงถึงความจำเป็นด้วย ไม่จำเป็นคุณก็อย่าทำ คุณก็คิดว่าถ้าจำเป็นก็ ทำ หรือว่าต้องให้สมัครใจด้วย ทุกวันนี้มันบังคับให้คนเรียน ถ้าโรงเรียนคิดจะทำอะไรนอกหลักสูตร ขึ้นมาก็บังคับให้นักเรียนทุกคนเก็บเงินตั้งเข้าไปเลยให้เรียนอะไรอย่างนี้ เราก็อยากจะให้เขา คำนึงถึงตรงนี้ด้วย

ประธาน (ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ วรปัญญาอนันต์) : ผมกราบขออภัย ครับ มาช้ามาก ๆ เลยเป็นชั่วโมงครับ ผมไม่รู้ว่าคำว่า ฟรี ใส่ได้ไหม คือคำว่า ฟรี ไม่รู้ว่าเป็น

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ภาษาไทยหรือเปล่า ไม่อย่างนั้นต้องเขียนว่า ในส่วนที่เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในหลักสูตรโดยตรงนี้ห้ามเก็บค่าใช้จ่าย เพราะว่าเคยมีการตีความมาแล้วว่า เลี่ยงไปเลยจากรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายมาก เขียนเลยใหม่ครับว่า ห้ามเก็บค่าใช้จ่ายถ้าเป็นเรื่องในหลักสูตรนี้ นะครับ ถ้าไม่ใช้คำว่า ฟรี ใช้คำว่า ห้าม ได้ใหม่ครับ ขออนุญาตปรึกษาครับ หรือว่า ไม่ เขาเลี่ยงกันมาแล้ว ก็เลยบอก ว่า ห้าม ไปเลย จะชัดเจนใหม่ครับ เพราะเขาเลี่ยงมาแล้วเมื่อรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ กฤษฎีกาไปตีความจนมันเก็บจนได้ครับ คือไม่เก็บส่วนนี้แต่สร้าง Item ใหม่ขึ้นมา

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : กิจกรรมนอกหลักสูตร คือเขาจะไป เช่น จัดเรียนพิเศษหรือที่ไม่เกี่ยวกับหลักสูตรโดยตรง เช่น สร้างอาคารขอบริจาคแล้วไม่มีใบเสร็จ ซึ่งผมก็เคยไปบริจาคขอใบเสร็จไม่มีได้ครับ ๑๐,๐๐๐ บาทนี่ว่าจะมาหักภาษีดีใจแต่เขาไม่ให้

ประธาน : นี่คำที่ใช้ นะครับ อนุบาลเขาก็ใช้คำหนึ่ง กฤษฎีกาแนะนำดีมากครับ คืออนุบาลใช้คำคำหนึ่ง ประถมก็ใช้คำคำหนึ่ง พอตีลูกผมยังไม่ถึงมัธยม แต่ว่าเขาหลีกเลี่ยงกันเรียบร้อยเลยนะครับ กฤษฎีกาช่วยหาช่องให้ไปเก็บเงินจนแพงกว่าปกติ แพงกว่าที่เคยเก็บอยู่อย่างเรียบร้อยเลย กฤษฎีกาทำหน้าที่ได้ดีมากเลยครับ ซึ่งประมาณอย่างยิ่งครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : แล้วกฤษฎีกาเป็นลูกศิษย์อาจารย์ใหม่ครับ

ประธาน : ก็มีครับ มีบางคนที่เป็นลูกศิษย์ และบางคนไม่ใช่ลูกศิษย์

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ฉะนั้นที่เลี่ยงให้คนอื่นไม่ใช่ลูกศิษย์ผม

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ที่ท่านรัชฎาภรณ์บอกที่บอกว่า อะไรจำเป็นอะไรนี้ผมว่าจะใส่อย่างไร เว้นแต่ใช่ใหม่ครับ พอใช่ใหม่ ถ้าพอก็ผ่าน

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธานคะ พอดีขออ้างพาดพิงท่านประภคณินิดหนึ่ง คือท่านก็ไม่อยากให้เราเข้าไปยุ่งในการบริหารจัดการ พอเราไปใส่จำเป็น ตามความสมควรใจ มันเหมือนเข้าไปเกินจากตรงนี้ใช่ใหม่คะ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ที่จริงมันเป็นหลักการที่บอกว่า ถ้ามันนอกเหนือหลักสูตรนี้ คุณทำอะไรก็ได้แต่ที่คุณต้องให้เขาสมควรใจ ไม่ใช่ไปบังคับว่าทุกคนจะต้องไปเข้ากิจกรรมนอกหลักสูตรของคุณ คุณอาจจะมีให้เขาเลือกได้

นายประภคณิน สภาวสุ : คือจริงอยู่ครับ มันเป็นแนวความคิดที่ไม่มีใครเถียงว่า มันเหมาะสมครับท่านประธาน แต่ว่ามันไม่ได้มีบรรจุอยู่สักถ้อยคำเดียวที่สื่อความหมายไปไกลถึงขนาดนั้นในมาตรานี้เลยครับ ลองดูสิครับ ลองบรรทัดต่อบรรทัด คำต่อคำ ไม่มีเลยที่จะให้เราไปล่วงเกินในรายละเอียดว่าอย่าทำอย่างนั้น ต้องเอาอันนี้ อันนี้ต้องสมควรใจนะ อันนั้นต้องทำนะ มัน

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์

อารีรัตน์ ๓/๕

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ไม่ใช่ครับ ถ้ามีผมก็อยากจะให้เขียนอยู่แล้ว มันไม่มี เราเขียนเจตนารมณ์ในสิ่งที่เขาไม่ได้เขียนใน
มาตรา มันจะอย่างไรใหม่ครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : แต่เจตนารมณ์บางที่มันไม่ใช่ในตัวหนังสือ แต่ว่ามัน
ก็จะมีการพูดถึงกันแล้วว่า ทำไมถึงต้องเขียนว่าอย่างนี้ ๆ

นายประโกชน์ สภาวสุ : ถ้าอย่างนั้นท่านประธานครับ ถ้าว่าเรามีความข้องใจ
อยากจะเขียนนี้ ผมต้องขอดูคำอธิบายของ สสร. ประกอบ ถ้ามีคำอธิบายในสภาใหญ่ แล้วพูด
วนไปวนมาในประเด็นนี้จะพอทะเลาได้ว่า เราสามารถที่จะล้วงลงไปลึกถึงขนาดนั้น แต่ถ้าเรามา
ล้วงเองโดยพลการนี้ ผมว่าเราไม่ใช่หน้าที่นั้นนะครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ถ้าอย่างนั้นแขวนไว้ก่อน ให้ทางคุณนพรัตน์ บันทึกไว้ นะครับ

ประธาน : แล้วมารายงานนะครับว่าเช็คแล้วได้ความว่าอย่างไร ลองไปดูอีกทีหนึ่งนะครับ เอาอย่างนี้ไปก่อน แล้วค่อยว่ากันอีกทีหนึ่ง

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ตอนแก้กฎหมายคุณรัฐฎาภรณ์ไป Fine เอา ก็แล้วกัน กฎหมายการศึกษาเขาจะต้องแก้ ส่งตัวแทนบันทึกเจตนารมณ์ไป

นางรัฐฎาภรณ์ แก้วสนิท : บอกเขาว่าอย่าแอบแก่นะ คราวที่แล้วเขาก็แอบร่าง พบ. การศึกษาแห่งชาติ พวกเราจะเข้าไปอยู่แล้ว ท่านประธานคะ พรรคสอง บุคคลที่ต้องคุ้มครองพิเศษมันหมายถึงต้องมีมาตรการพิเศษอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเราบอกว่า บุคคลที่ต้องคุ้มครองพิเศษย่อมมีความเสมอภาคในการศึกษา ก็ไม่ทราบว่าอะไรจะใช้อย่างไรนะคะ เพียงแต่ว่าต้องให้เห็นว่าเขาต้องได้รับการศึกษาเท่าผู้อื่นเสมอภาคตรงนี้ โดยที่รัฐต้องจัดมาตรการพิเศษให้กับเขา เพราะว่าเราจะเรียนเท่าผู้อื่นไม่ได้ใช่ไหมคะ มันต้องมีมาตรการพิเศษส่งเสริมตรงนี้อย่างมีคุณภาพทั่วถึง แต่ว่ามันต้องบอกว่าส่งเสริม มันต้องพิเศษด้วยนะคะอาจารย์ เพราะไม่อย่างนั้นมันก็คือเปิดโอกาสให้อยู่แล้ว แต่พอเราพูดถึงย่อหน้านี้แปลว่าคุณต้องจัดพิเศษให้เขาได้เท่าผู้อื่น อันนี้คือ มาตรการพิเศษ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มันเป็นคนคล้าย ๆ กับกลุ่มพิเศษ เป็นกลุ่มแล้วแต่ถ้อยคำ คือผมมองคล้าย ๆ กับเป็นกลุ่มที่แตกต่าง แต่ไม่ใช่จัดการศึกษาพิเศษ เป็นกลุ่มพิเศษ การศึกษาอาจจะต้อง Varian แตกต่างกันไปแล้วแต่กลุ่มเป้าหมายนะครับ คือผมสรุปความคิดก็คือกลุ่มต่าง ๆ กลุ่มบุคคลที่ต้องคุ้มครองเป็นพิเศษก็คือพวกนี้ เช่น ยากไร้ ผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพหรืออยู่ในภาวะยากลำบากอื่น ๆ ซึ่งในนี้ก็ขยายความนะครับ ย่อมมีความเสมอภาคในการศึกษา รัฐต้องจัดหรือส่งเสริมให้ได้รับความเสมอภาคทางการศึกษาอย่างมีคุณภาพทั่วถึง และเหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนที่มีลักษณะแตกต่างกันโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

ประธาน : ผมขออนุญาตเรียนปรึกษาครับ คือในบรรทัดที่ ๒ ที่ต้องคุ้มครองเป็นพิเศษในบรรทัดที่ ๒ ถ้าเปลี่ยนคำว่า ย่อม เป็นว่า เพื่อให้เกิดความเสมอภาคอย่างแท้จริง จะขัดไหม ที่จริงมันมีมาตราอีกมาตราหนึ่งที่บอกว่า ให้เป็นมาตรการพิเศษที่คุ้มครองไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติสำหรับกรณีกลุ่มเหล่านี้ คือ Concept มันเป็นอย่างนี้ครับ ไม่รู้จะทำให้ความชัดเจนขึ้นไหมครับ เปลี่ยนเป็น เพื่อ สมมุติ เพื่อให้เกิดความเสมอภาคอย่างแท้จริง ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ตรงกลุ่มคุ้มครองพิเศษยังคงจะเอาไว้ไหม

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : ต้องคุ้มครองพิเศษครับ อันนี้ต้องคงไว้ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมว่ามัน Special protection คือมันเป็นกลุ่มที่มันแตกต่าง

นายประโกชน์ สภาวสุ : ประธานครับในวรรคเดียวกัน ขออนุญาตนะครับ อย่างถ้าเราจะขอใช้คำว่า รัฐ ได้ไหมครับ กลุ่มบุคคลที่รัฐให้การคุ้มครองเป็นกรณีพิเศษ ได้แก่ ผู้ยากไร้

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ถ้าอย่างนั้นรัฐต้องเลย กลุ่มบุคคลที่รัฐต้อง

นายประโกชน์ สภาวสุ : ต้องให้การคุ้มครองเป็นกรณีพิเศษ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ให้การคุ้มครองกรณีพิเศษ

นายประโกชน์ สภาวสุ : ได้แก่ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ แล้วก็มีหรืออื่น ๆ ตามนี้นะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ต้องให้ความคุ้มครอง

นายประโกชน์ สภาวสุ : ให้ความคุ้มครองครับ และถ้อยคำสุดท้าย โดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายก็ต้องเป็น ห้ามเก็บ ใช้ไหมครับตาม (๑) เดิม

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เพราะเราใช้อันแรก วรรคหนึ่ง เราใช้ ห้ามใช้ใหม่ ก็เหมือนกันต้องห้าม

ประธาน : เขาไปขอรุณครับ เขาเก็บไปขอรุณแน่ แล้วรัฐต้องให้

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ที่เพิ่มเข้าไปก็คือมีคำหนึ่งที่พยายามสื่อให้เห็นก็คือ ให้มันเหมาะสมกับคนเรียน ไม่ใช่ไปจัดเหมือนกันหมด เขาไม่บรรทัดมาวัดเลยคงไม่ได้ครับ คนมันแตกต่างกัน ต้องไม่เก็บค่าใช้จ่าย โอ.เค. ไหมครับ ถ้า โอ.เค. จะได้ไป (๓)

(๓) อันนี้ก็มองในแง่วรรคสาม ที่ว่าให้เอกชน คือ องค์กรวิชาชีพหรือเอกชนย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในการจัดการศึกษาทางเลือกอื่น ๆ ดังนั้น รัฐจะต้องให้การคุ้มครองและส่งเสริมอย่างกว้างขวางและเหมาะสม อันนี้มันสื่อว่าการจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ตลอดชีวิตย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมอย่างเหมาะสมจากรัฐ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : วรรคสาม เราต้องมีคำว่า จัดการศึกษา ต้องมีอบรมด้วยไหมคะ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : การศึกษาอบรม

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : มันเป็นคำว่า การศึกษาทางเลือก ใหม่นะครับ คำคือการศึกษา
ทางเลือกครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : แต่ที่นี้ใส่ อบรม ไป

ประธาน : การศึกษาอบรม ต้องมีอบรมด้วยไหมคะ มันอยู่ในส่วนขององค์กร
วิชาชีพหรือเอกชนมากกว่า ตรงนี้เป็นเรื่องของคำว่า การศึกษาทางเลือก นะครับ ซึ่งผมเข้าใจว่า
เป็นที่รู้จักกันแล้วใช่ไหมครับ ไม่ต้องทำความเข้าใจอีก ผมเข้าใจว่า คำว่า การศึกษาทางเลือก
มันก็รวมหมดอยู่แล้ว

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ก็คือองค์กรวิชาชีพหรือเอกชนยอมมีสิทธิและ
เสรีภาพในการจัดการศึกษาทางเลือกอื่น ๆ ที่นี้คำว่า อบรม กับการศึกษา ต่างกันไหม ว่า
การศึกษาเพราะว่าส่งเด็กไปฝึกอบรมสถานพินิจมันต้องบ่มนิสัยด้วย อบรมบ่มนิสัย ต่างกันหรือ
เปล่า ถ้าไม่ต่างก็ใช้ทางเลือกการศึกษา

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : วรรคสาม ถ้าของท่านบอกว่า องค์กร
วิชาชีพหรือเอกชนยอมมีสิทธิและเสรีภาพในการจัดการศึกษาอบรมและการศึกษาทางเลือกอื่น ๆ
ใช่ไหมคะ และการศึกษาทางเลือกอื่น ๆ เพราะเป็นอีกลักษณะ จัดการศึกษาอบรมและ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ท่านประธานให้จัดคำว่า อบรม ออก เป็น
การศึกษาทางเลือกอื่น ๆ จะ Cover

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ไม่ได้ แล้วการศึกษาเฉย ๆ ละคะ
การศึกษาคือประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา อาชีวศึกษา เขาจัดของเขาอยู่แล้วหลักสูตร
ปกติ ส่วนการศึกษาทางเลือกเป็นอีกลักษณะหนึ่งนะคะ

ประธาน : แต่ว่าไม่คำว่า อื่น ๆ ใหม่นะครับ คือคำว่า อื่น ๆ จะทำให้งง จริง ๆ
มันใช้ไปว่า เป็นการศึกษทางเลือกของประชาชนมากกว่าคำว่าการศึกษาทางเลือกอื่น ๆ เพราะว่า
๑. เป็นการศึกษในระบบ ซึ่งจัดอยู่แล้ว แล้วก็ครอบคลุมอยู่แล้วตั้งแต่ในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง
นะครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : น่าจะได้ เพราะว่าจริง ๆ แล้ววรรคสามมันเปิด
โอกาสให้มีการจัดการศึกษาของภาคเอกชน เช่น โรงเรียนเอกชนต่าง ๆ จัดการศึกษารวมทั้ง
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยต่าง ๆ รวมทั้งอาจจะเป็นสถานฝึกวิชาชีพ เช่น สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน
พวกนี้น่าจะอยู่ในตรงนี้หมด

ประธาน : ท่านวัชรินทร์ครับ ขอขอบคุณครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายประไพพงษ์ สภาวสุ : คือรัฐให้การคุ้มครอง คุ้มครองอย่างไรบ้าง เราจะอธิบายลงไปบ้างได้บ้างไหมครับ จะเหมาะสมไหมครับ ผมอยากฝากที่ประชุมไว้ว่า คุ้มครองและส่งเสริมเป็นแนวทางการคุ้มครองอย่างไรบ้าง

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมเข้าใจอย่างนี้ท่าน คือคุ้มครองในแง่กรณีที่ว่า เช่น จัดการศึกษาแล้ว เข้าไปตรวจเขา หว่าเขาสอนไม่ถูกต้องหรือว่ามีคล้าย ๆ กับสมัยก่อนที่ผมเห็นพวกนวนอพยพที่ภาคอีสานเขาก็จัดการศึกษาเขาอย่างนี้ บางทีก็ถูกจับถูกแทรกแซงอะไรพวกนี้ หรือโรงเรียนจีนสมัยก่อนเปิดสอนภาษาจีนก็ยังไม่ถูกจำกัดสิทธิเหล่านั้นเป็นต้น ผมคิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นมากกว่า คือมีเสรีภาพในการที่จะจัดการศึกษาในทางที่ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีหรือกฎหมาย ใครจะไปแทรกแซงรัฐก็ต้องคุ้มครองเขา ผมเข้าใจอย่างนั้นครับ คือทั้งรับรองด้วยส่งเสริมก็คือรวมทั้งรับรองสถานะต่าง ๆ ครับ

ประธาน : เติมไปได้ไหมครับว่ามันเป็นกรณีการไม่ไปขัดขวางไม่让他จัด แล้วก็ไปรับรองเมื่อเขาจัดเสร็จแล้วไปเทียบให้เขา เพราะมันมีบางวิชาที่พ่อแม่สอนคณิตศาสตร์เอง แล้วก็เทียบให้ได้ใช่ไหมครับ เข้าใจว่ามันแบบเรียนที่บ้านอะไรกันอยู่ Home school ก็มีหลายรูปแบบใช่ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เขาเรียน Home school ใช่ไหม ก็คือ ดั้งนั้นรัฐจะต้องให้การคุ้มครอง จะต้องไม่มีการแทรกแซง

นายประไพพงษ์ สภาวสุ : โดยปราศจากการแทรกแซงก็ได้

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : แต่ว่าก็ต้องไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีนะครับ ถ้าไปสอนอย่างที่ไม่ถูกมันก็ต้องแทรกแซงได้ใช่ไหมครับ รัฐจะต้องให้การคุ้มครองโดยปราศจากการแทรกแซงส่งเสริมและรับรองใช่ไหมครับ รับรองการจัดการศึกษา

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ขออนุญาต ตรงวรรคสาม บรรทัดแรกที่จริงเมื่อสักครูที่อาจารย์อำไพพูดมันต้องครอบคลุม ถ้าตรงนี้มันจะเฉพาะวิชาชีพ องค์กรเอกชนมีสิทธิในการจัดการศึกษาทางเลือก แต่ที่จริงแล้วอย่างที่อาจารย์อำไพพูดว่า ต้องรวมในวรรคสาม อันแรกต้องรวม ๑. รวมการจัดการศึกษา ซึ่งมันจะเป็นอยู่ในระบบตามวรรคข้างบน แต่ว่าอันนี้เอกชน องค์กรพวกนี้จะมีจัดการการศึกษา แล้วก็ศึกษาอบรมที่อาจารย์ว่า หรือการศึกษาทางเลือก มันน่าจะมีไม่อย่างนั้นจะไม่รวมชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา อนุบาลของเอกชนใช่ไหมคะถ้าอย่างนี้

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ใช้ถ้อยคำอย่างไร จัดการศึกษา หรือจัดการศึกษาทางเลือกอื่น ๆ แล้วก็ได้ Cover ไปหมดเลยใช่ไหมครับ ดั้งนั้นรัฐจะต้องให้การ อะไรนี้โอ.เค.

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตนิตค้ะ ท่านประธานค้ะ การศึกษาทางเลือกมันทั้งในระบบ นอกกระบบ และตามอัยยาศัย มันค้ะการศึกษาทางเลือกทั้งหมด หรือ Home stay ทางเลือก แล้วก็โรงเรียนสอนขับรถยนต์หรือทำดอกไม้ในห้างสรรพสินค้า มันล้วน แต่เป็นทางเลือกทั้งหมดเลยนะค้ะ เพราะฉะนั้นในวรรคสามของมาตรา ๔๔ อย่งไรก็ตามจะต้อง เพิ่มค้ะว่า การจัดการศึกษาอบรมและ หรือ ก็ได้ การศึกษาทางเลือก ทางเลือกมีหลายทางค้ะ ทางเลือกอื่น ๆ ย่อมได้รับการคุ้มครองและส่งเสริมและคุ้มครองจากรัฐ ะไรทำงานองนี้ค้ะ

ประธาน : ขออนุญาตจะเป็นอย่งนี้ใช่ไหมค้ะรับว่า มีเสรีภาพในการจัดการศึกษา ทางเลือก หรือการศึกษาอบรมอื่น ๆ ได้ไหมค้ะรับ หรือจัดการศึกษาอบรมอื่น ๆ ผมทวนอย่งนี้ นะ ค้ะรับ องค์กรวิชาชีพหรือเอกชนยอมมีสิทธิและเสรีภาพในการจัดการศึกษาทางเลือกหรือจัดการศึกษาอบรมอื่น ๆ ได้ไหมค้ะรับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : เอาจัดการศึกษาขึ้นก่อน ทางเลือก เป็นทีหลัง

ประธาน : เอาขึ้นก่อนใช่ไหมค้ะรับ คุณบ้ทมาค้ะรับ

นางสาวบ้ทมา สุกกำป้ง : ค้ะอย่งที่ท่านประธานอ่านเมื่อสักครู่นี้มันเฉพาะ เจ้าภาพ หรือเฉพาะองค์กรวิชาชีพหรือเอกชนในการจัดการศึกษาหรือว่ารวมทั้งการศึกษา ทางเลือก แต่ว่าถ้าดูตามตัวบทวรรคสามจริง ๆ แล้ว เขาบอกว่ การจัดการศึกษาอบรมขององค์กร วิชาชีพหรือเอกชน แล้วการศึกษาทางเลือกมันอาจจะเป็นดำเนินการโดยประชาชนเองก็ได้นะค้ะ

ประธาน : ค้ะไม่ใช่จัดการศึกษาใช่ไหมค้ะรับ ค้ะว่า จัดการศึกษาทำให้แคบไปใช่ ไหมค้ะรับ

นางสาวบ้ทมา สุกกำป้ง : ค้ะถ้าเกิดว่เอาองค์กรวิชาชีพหรือเอกชนยอมมีสิทธิ เสรีภาพในการจัดการศึกษาอบรมอะไรนี้ หมายความว่าเจ้าภาพหลักเฉพาะขององค์กรวิชาชีพหรือ เอกชนนะค้ะ แต่ถ้าดูตามตัวบทแล้วมันไม่ใช่ องค์กรวิชาชีพหรือเอกชนเฉพาะจัดการศึกษาอบรม แล้วก็การศึกษาทางเลือกอะไรนี้เป็นสิทธิเสรีภาพประชาชนทั่ว ๆ ไปก็ทำเองได้ค้ะ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : หรือการศึกษาทางเลือกของประชาชน ใช่ไหมค้ะ

ประธาน : มีเรื่องหรือค้ะรับว่า เราต้องเอาความในตัวบทมากล่าวทั้งหมด หรือเปล่า หรือใน (๓) เรากล่าวว่ สำหรับกรณ้การจัดการศึกษาทางเลือกของประชาชน ค้ะเรา สนใจอันนี้กล้วบ้เยียวได้ไหมค้ะรับ พออันอื่นในตัวบทมันก็ค่อนข้างมีความชัดเจน ไม้รู้ว่เราบัณฑิตก

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๔/๖

เจตนารมณ์เราต้องพูดทั้งหมดหรือเปล่าครับ เรากำลังสนใจเรื่องการศึกษาทางเลือกใช้ไหมครับ
ผมเข้าใจถูกหรือเปล่าไม่ทราบนะครับ

- ๕/๑

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ขออนุญาต ๑ ชั่วโมงไปปฏิบัติภารกิจด่วน และเดี๋ยวจะมา ท่านอย่าเลิกก่อน ๖ โมงนะคะ เพราะดิฉันจะกลับมาอีกรอบหนึ่ง

ประธาน : ผมขอแจ้งท่านอำไพอีกทีหนึ่ง ท่านอาจารย์อำไพครับ ตกลงว่า เราคิดว่าเราต้องสนใจทั้งหมดในมาตรา ๔๘ วรรคสาม หรือว่าเราน่าจะสนใจเฉพาะคำว่า การศึกษาทางเลือก

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : เรียนท่านประธานคะ ในวรรคสามนี้จริง ๆ แล้วเขาก็มุ่งเน้นว่า รัฐต้องคุ้มครองและให้สิทธิเอกชน องค์กรวิชาชีพในการจัดการศึกษาอบรม แล้วก็การศึกษาทางเลือกของประชาชนก็ต้องส่งเสริมและคุ้มครองด้วย ความหมายคือแค่นั้น ตรงวรรคสามที่จริงมันชัดอยู่แล้ว

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ขออนุญาตนิดหนึ่งก็คือ มันมีทั้งการศึกษาและการศึกษาอบรม ก็คือการศึกษาแบบในระบบ ส่วนการศึกษาอบรมนี้มันอาจจะเป็นฝึกอบรมวิชาชีพสั้น ๆ อย่างนี้ มันก็มีเสรีภาพที่จะจัดนะครับ คืออยากให้สื่อตรงนั้น แล้วก็หมายความว่าใครก็ตามที่จัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระบบโรงเรียนหรือนอกโรงเรียนหรือทางเลือกอื่น ๆ รัฐจะเข้าไปขัดขวางไม่ได้ ต้องคุ้มครองก็คือต้องให้มีการแทรกแซงหรือมีอะไรต่ออะไร รัฐก็ต้องประกันสิทธิเขา ในขณะที่เดียวกันรัฐก็ต้องส่งเสริมด้วย ก็คือทั้งส่งเสริมและคุ้มครองด้วย มันมี concept อยู่ตรงนั้น ผมว่าอยากจะทำสื่อให้เห็นก็คือ องค์กรวิชาชีพหรือเอกชนย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในการจัดการศึกษาหรือจัดการศึกษาอบรม หรืออีกก็ได้เป็น ๓ อย่างได้ไหมครับ

ประธาน : โอ.เค. เอาอย่างที่ท่านวัชรินทร์ก็ได้ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : จัดการศึกษา แล้วก็หรือจัดการศึกษาอบรมหรือจัดการศึกษาทางเลือกอื่น ๆ มันจะรวมไปหมดเลย

ประธาน : ท่านวัชรินทร์ครับ คือ มันมีองค์กรวิชาชีพ มีเอกชน แล้วมีประชาชนอีกอันหนึ่ง ข้อสังเกตของคุณปัทมาครับ

นางสาวปัทมา สุปกำบัง : ถ้าเป็นไปตามเจตนาหลักอย่างที่ท่านอำไพพูดนี้ ถ้าเราเอารัฐขึ้นมาเป็นต้นประโยคจะแน่นกว่าไหมครับ เขาบอกว่ารัฐมีหน้าที่ หรือว่ารัฐควรก็ได้คะ เพราะว่าในนี้บอกว่า ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมที่เหมาะสมจากรัฐ เราก็เอารัฐขึ้นมาก่อนได้ไหมคะว่า

ประธาน : เป็นประโยค Simple ก็ดีครับ ได้ไหมครับ เอามาขึ้นต้น

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : สนับสนุนคะ คือเอารัฐขึ้น รัฐต้อง
คุ้มครองและส่งเสริมองค์กวิชาชีพ หรือเอกชนในการจัดการศึกษาอบรมและการศึกษาทางเลือก
ของประชาชนอย่างกว้างขวางและเหมาะสม ก็เหมือนกับเอาของเขา

ประธาน : เป็นประโยคเดียวกันเลย แล้วก็คุ้มครองครบ โดยที่เราไม่ต้องมานั่ง
อธิบายอีก ไม่ต้องไปยกตัวอย่างอะไรอีก เอาตามนี้ใช้ไหมครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : อีกทีคะ รัฐต้องให้ความคุ้มครองและ
ส่งเสริมองค์กวิชาชีพหรือเอกชนในการจัดการศึกษาอบรมและการศึกษาทางเลือกอื่น ๆ ของ
ประชาชนอย่างกว้างขวางและเหมาะสม

ประธาน : ที่ท่านอาจารย์อำไพบอกตรงแล้วใช้ไหมครับ ใส่ไปอย่างนี้ ไปได้ไหม
ครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ถ้อยคำตรงคุ้มครองและส่งเสริม คนละอย่าง
คุ้มครองกับส่งเสริมคนละอัน องค์กวิชาชีพ

ประธาน : ที่นี้เราไม่พูดถึงเรื่องการไม่แทรกแซง เรื่องรับรองสถานะ จะไปเขียนไว้
ตรงไหนได้ไหมครับ หลังจากคำว่า อย่างกว้างขวางและเหมาะสม บอกว่าซึ่งรวมถึงกรณีของรัฐ
จะต้องไม่แทรกแซงและจะต้องรับรองสถานะจะเขียนเต็มหลังประโยคบรรทัดสุดท้ายจะได้ไหมครับ
ท่านอาจารย์อำไพ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ไม่เอา

ประธาน : ไม่เอา โอ.เค. ไม่เป็นไรครับ ที่นี้จะเป็นเรื่องหมายเหตุ เอาหรือออกตัว
หนึ่งใช้ไหมครับ หรือมันเกินมาตัวหนึ่ง

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : หรือจัดการศึกษา หรือการศึกษา
ทางเลือกอื่น ๆ ของตัวแทนประชาชนอย่างกว้างขวาง

ประธาน : เว้นวรรคหน่อย อย่างกว้างขวางและเหมาะสม ได้หรือยังครับ ผมกลัว
จะเสียเวลามากเหมือนครั้งที่แล้ว คือเราใช้เวลามากในการปรับแต่งถ้อยคำ เอาเป็นว่าอันนี้ได้ไป
ก่อนได้ไหมครับ จะได้ต่อไปได้ไหมครับ

นายประโกษณ์ สภาวสุ : ท่านประธาน (๓) นี้ครับ พออ่านแล้วมันก็เหมือนกับใน
มาตรา คือเราจะไม่ขยายหย่อยหรือว่ามันคืออะไร คุ้มครองอย่างไร แล้วก็ศึกษาทางเลือกมีแบบ
ไหน อะไรอย่างนี้ครับ ไม่อย่างนั้นมันก็เหมือนกับที่อ่านในมาตราทุกอย่างเลยนี้ คำทุกคำ มันก็
กลับไปกลับมาคนเดียวเอง ไม่ได้ให้อะไรเลย

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : ถ้าอย่างนั้นเต็มได้ไหมครับ ไม่แทรกแซงแล้วก็เรื่องรับรองสถานะ หรืออื่น ๆ ถ้ามีอีกสัก ๒ - ๓ อย่างได้ไหมครับ เต็มลงเลยนะครับท้ายประโยค

นายประโกชฌ์ สภาวสุ : ที่ท่านวัชรินทร์ตอนแรกที่ท่านเขียนตอนแรกดีที่ไม่แทรกแซงอะไรนี้ โดยไม่แทรกแซง

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ท่านประธานขออนุญาตคะ ขณะนี้รัฐไม่ได้แทรกแซงสถานศึกษาเอกชนหรือองค์กรวิชาชีพเลยค่อนข้างจะปล่อยปละละเลยมาก ไม่ได้แทรกแซงเลย แล้วจริง ๆ ตรงนี้ สสร. ไม่มีเจตนารมณ์ในเรื่องแทรกแซงการศึกษาเลย

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ภาคใต้

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : แทรกแซงอะไรคะ ปอเหวะนั้นมันน่าจะแทรกแซงจะตายยังไม่เข้าไปเลย

ประธาน : คือรัฐไม่ยอมรับรับรองเขาครับ ปัญหาที่คืออย่างนี้ ก็ไม่คุ้มครองไม่รับรองก็เลยเกิดปัญหา หลักสูตรอะไรต่าง ๆ ก็ผลักดันให้เขา ไปไหนไปเลยครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : key word อันนี้ ผมอาจจะเห็นแย้ง คือ key word อันนี้มันไม่มีคำว่า สิทธิเสรี แต่เราน่าจะยกขึ้นมาว่ามันอ้างเอกชนมีสิทธิเสรีภาพที่จะจัดอย่างนี้ นะ รัฐจะต้องคุ้มครองแล้วก็ต้องรับรองนะ คือจริง ๆ มันไม่มีคำว่า เสรีสิทธิ แต่ว่าเราอยากจะทำให้มันเห็นว่า

ประธาน : ขออนุญาตเรียนถามครับ แล้วคำว่า ส่งเสริมองค์กรวิชาชีพหรือเอกชน ในส่วนนั้นเขาได้รับความคุ้มครองในคำนี้อยู่แล้วหรือเปล่า

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขณะนี้เทียบเท่าข้าราชการเลย ถ้าได้บรรจุเป็นครูประจำโรงเรียน อย่างได้การคุ้มครองมีกองทุนสงเคราะห์มากกว่าเรา เช่น ๖ : ๓ : ๓ คือกระทรวงการศึกษาธิการนี้ให้เงินสนับสนุนเขาเดือนละ ๖ เปอร์เซ็นต์ ร้อยละ ๖ แล้วตัวเขาเองจ่ายสมทบ ๓ โรงเรียนจ่ายให้อีก ๓ ถูกบังคับ หลักสูตรใช้ของเรามาตรฐาน แล้วการประเมินก็ตามกฎหมายที่เราวางไว้ แต่ส่วนมาก แล้วก็ยินดีให้ขอบุคลากร ขอสนับสนุนสื่อ ซึ่งเอกชนเขาก็ไม่ค่อยขอ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : มันไม่ใช่สื่อเฉพาะโรงเรียนในระบบ มันทุกคนที่จะจัดการศึกษาที่จะเรียนรัฐอะไร รัฐจะต้องไม่ไปแทรกแซงนะครับอันนี้ โดยปราศจากรัฐแทรกแซงก็ได้ อย่างกว้างขวางและเหมาะสมโดยปราศจากการแทรกแซง

ประธาน : ตกลงเรามีข้อโต้แย้งไหมครับ ถ้าใส่คำว่า โดยปราศจากการแทรกแซง

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

แพรวกแซงโดยรัฐ มีไหมครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : มีคะ ดิฉันไม่เห็นด้วยเลย เพราะรัฐไม่เคยแพรวกแซงเลย ดิฉันอยู่ในการศึกษา ๓๕ ปีแล้วยังหวังว่ารัฐน่าจะเข้าไปดูเอกชนให้มากกว่านี้ ไม่ค่อยดูเลย ยิ่งมหาวิทยาลัยเอกชนก็ไม่ได้ดูเลย แต่ดูมาตรฐานดี กรรมการสอบไล่ภายนอกแต่จริง ๆ ไม่เข้มเท่าไรคะ ถ้าจัดตั้งแล้วก็ไปไลดแล้ว

ประธาน : บราเดอร์ บาติน ท่านบ่นอยู่เรื่อยนะครับ ว่ารัฐแพรวกแซงแล้วทำไมของมหาวิทยาลัยของรัฐทำไมปล่อยให้ทำโน่นทำนี่ ขยายปริญญาเกินจุดจุด เขาว่าอย่างนั้นนะครับ หรือราชภัฏอะไรอย่างนี้ครับ บราเดอร์ บาติน ชอบบ่นนะครับ เขาบ่นอยู่ครับ สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเขาบ่นอยู่ เพียงแต่ว่าถ้าตรงนี้มีปัญหา ผมหาหรือว่า ควรจะใส่หรือไม่ใส่ แต่ว่าอีกอันหนึ่งที่ว่าเราเวลาเขาสอนเขาอะไร โดยเฉพาะการศึกษาทางเลือกอย่างนี้แล้วเราไม่รับรองหรือปอเหาะเราไม่รับรองนี้ เราจะเต็มลงไปได้ไหมครับว่า ต้องให้การรับรองเขา ไม่ใช่จะไปขัดขวางครับ คือไม่ทราบว่าเป็นเรื่องปราศจากการแพรวกแซงจะขออนุญาตตัดออกได้ไหมครับ เพราะว่าแม้ในกลุ่มของเราเองนี้ก็ดูเหมือนจะมีข้อโต้แย้งที่ยังไม่เป็นที่ยุติได้ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือที่ท่านพูด พูดการศึกษาในระบบ เขาไม่แพรวกแซงอยู่แล้ว แต่ที่นี้ชาวบ้าน สมาคม หรืออะไรต่ออะไร ถ้าเขาจะจัด ไซ้ไหมครับ มันก็ต้องเสรีที่เขาจะจัด อย่างนี้ที่จะต้องไม่ไปแพรวกแซง ไปจำกัดความรู้เขา หรือเขาจะทำ Home school อย่างนี้ ไม่ควร

ประธาน : คำว่า เสรี อาจารย์อำไพครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตคะ คือขณะนี้องค์กรวิชาชีพครูคือคุรุสภา คุรุสภานี้ก็จะจัดอบรมคอมพิวเตอร์ จัดภาษาอังกฤษพื้นฐาน จัดทัศนศึกษาดูงาน พวกนี้ได้รับการสนับสนุน เพราะว่าเขาเป็นองค์กรอิสระเหมือนแพทยสภา เนติบัณฑิตยสภา เพราะฉะนั้นรัฐกระทรวงศึกษาธิการไม่เคยแพรวกแซง

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : พูดถึงไม่ใช่กระทรวงศึกษาธิการ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : โดยรัฐบาลก็จากประสบการณ์ไม่แพรวกแซง

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เขาอาจจะจัดหลักสูตรพิเศษสอนอะไรพิเศษพวกนี้ มันมีวิชาชีพที่กว้างขวางอย่างนั้น

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๕/๕

ประธาน : คือสนับสนุนน้ำมันอย่างนี้ด้วยนะครับ คือผู้บริหารนี้ถ้าไม่ให้เงินหรือตัดเรื่องงบประมาณหมดสิทธิ์แล้วครับ หรือเทศบาลกรมส่งเสริมบอกไม่มีนโยบายส่งเสริม มีบางแห่งที่เขาส่งเสริมเรื่องการจัดการศึกษา ตั้งเป็นกองตั้งเป็นอะไร คือการที่จะให้มันเกิด ไม่ให้มันเกิด มันมีหลายวิธี เดียวนี้มันก็มีวิธีการในเรื่องงบประมาณ เป็นที่ทราบกันนะครับว่า ถ้าไม่จัดงบประมาณไม่อะไรให้มันก็ทำอะไรไม่ได้ เวลาควบคุมก็ควบคุมโดยผ่านทางระบบของงบประมาณด้วยตรงนี้ ที่นี้คำว่า เสรี นี้ถ้าเราไม่ใช่คำว่า แทรกแซง แต่ว่าใช้คำอีกคำหนึ่ง ในเรื่องที่ว่า ให้มันเกิดขึ้นโดยเสรีโดยที่ไม่ใช้เครื่องมืออื่นของรัฐไปขัดขวาง เช่น วิธีการทางงบประมาณหรืออื่น ๆ นะครับ ไม่รู้ว่าเราควรจะไปไหนครับ มันอยู่ในความหมายของวรรคสามนี้หรือเปล่าครับ ขออนุญาตหารือครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตอีกนิดหนึ่งนะคะ ถ้าโดยเสรีเดี่ยวนั้นจะเกินไปนิดหนึ่ง เนื่องจากว่าโรงเรียนเอกชนมันอยู่ภายใต้ พรบ. โรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๒๕ มันก็กำกับดูแลโดยรัฐตั้งแต่จัดตั้งจนกระทั่งยุบเลิกไปเลย

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมขอเพิ่มเติม คือในวรรคนี้มันไม่ใช่เฉพาะโรงเรียน ต้องดูหน่อยว่ามันอย่างอื่นการเรียนรู้ตลอดชีวิตนะครับ การเรียนรู้ด้วยตนเอง การศึกษาทางเลือกของประชาชน อันนี้มันไม่ใช่ในสถานศึกษา

ประธาน : ถ้าอย่างนั้นเราขยายคำว่า เสรี ว่าเป็นอย่างที่ท่านวัชรินทร์พูดจะไปได้ไหมครับ เพราะว่าเจตนาเรามันเรื่องการศึกษาทางเลือกอะไรตรงนั้นอยู่แล้ว ได้ไหมครับ คือจะกลับเข้าไป แต่ต้องไม่ใช่คำว่า โดย ต้องเป็นอีกย่อหน้าหนึ่งหรือว่าอีกประโยคหนึ่งต่างหากไปเลยสำหรับอันนี้หรือ ทางเลือกของประชาชนโดยเสรีมันจะเป็นไปได้ไหมครับ คนจะเข้าใจไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือไม่ต้องใส่โดยเสรี ก็ได้ ผมว่า แล้วก็อย่างกว้างขวางแบบเดิมก็น่าจะได้อยู่ ของประชาชนอย่างกว้างขวาง

ประธาน : ข้อสังเกตของท่านประไพยังมีอยู่ครับ คือตกลงเราไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่มมีคำว่า รับรอง เข้ามาคำหนึ่ง

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : โดยไม่แทรกแซงอย่างนั้นใช่ไหมครับ โดยปราศจากการแทรกแซง ก็เติมท้ายลงไปได้ กว้างขวางและเหมาะสม และไม่ถูกแทรกแซงโดยรัฐหรือโดยอะไรก็ได้

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : ถ้าปัจจุบันไม่แทรกแซงก็ดีแล้วครับ ท่านประโกชณ์ครับ

นายประโกชณ์ สภาวสุ : อย่างการที่รัฐเข้าไปกำหนดมาตรฐานให้มีมากขึ้น
อย่างการวางแผนโบราณ การนวดฝ่าเท้าอะไรต่าง ๆ การกำหนดมาตรฐานให้ดีขึ้นถือเป็นการ
แทรกแซงใหม่ครับ ไม่ถือนะครับ อันนั้นคือส่งเสริม ไอ.เค. ครับ

ประธาน : ถ้าอย่างนี้พอได้แล้วใช่ไหมครับ ที่นี้ก็ถึงหมายเหตุนะครับ เป็นอย่างไร
ครับ ผ่านไปแล้วใช่ไหมครับ เราให้ผ่านแล้วใช่ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือส่วนนี้เก็บมาจากการอภิปรายที่สรุป
นะครับ ที่จริงมันมีอีกคำหนึ่ง Education for all อะไรนะ มันอันนี้ใหม่ครับ Access คนละอย่าง
หรือเปล่าครับ

ประธาน : มีอยู่ครับ ทำไมไม่เติมภาษาอังกฤษอีกคำหนึ่งลงไปด้วย เชิญอาจารย์
อำไพครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขอบพระคุณค่ะ จริง ๆ ที่สิ่งที่เพิ่ม
เข้ามาคือเรื่องของผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก นอกนั้นเหมือนเดิมหมด ตามปี ๒๕๔๐ สภาวะ
ยากลำบาก เป็นคำที่เพิ่มขึ้นมา แล้วก็ขอประทานโทษ การศึกษานอกระบบจริง ๆ แล้วมันก็มี
มาอยู่แล้ว ไม่ได้มาเพิ่มอะไรในตอนนี้นะ มันมี ๓ ระบบอยู่แล้ว ในระบบ นอกระบบ ตามอัธยาศัย
และคุ้มครองมาตลอด เพราะฉะนั้นตรงนี้ไม่ใช่ส่วนที่เพิ่ม แต่ถ้าหากว่าส่วนที่ต่างออกไปคือเรื่อง
๑๒ ปีที่ลดระดับลงมาให้สามารถจัดได้ตั้งแต่ปฐมวัยจนถึง ม. ๓ หรือประถมศึกษาจนถึง ม. ๖
ตรงนี้เป็นความต่างจากปี ๒๕๔๐ ทั้งนี้จริง ๆ ภายในเจตนาธรรมณ์ก็คือต้องการให้มีการแยกการ
บริหารจัดการออกจากกัน เนื่องจากวิทยาการเรียนรู้ของเด็กแตกต่างกันเดิมใช้คำว่า การศึกษา
ขั้นพื้นฐาน เลยไปยุบหรือสำนักเดียว และทุกวันนี้ก็ปวดหัวตัวร้อนจะต้องปฏิรูปใหม่ค่ะ

ประธาน : ขออนุญาตหารือนะครับว่า เราใช้คำว่า โดยเพิ่มบทบาทของรัฐ ตรงนี้
นะครับ โดยเพิ่มบทบาทของรัฐ จะได้เข้าใจ แต่ว่าเพิ่มมาหมดหรือเปล่าครับหรือว่าเขาอธิบายอยู่
ใน Packet มาว่าอย่างนี้ แต่ว่าเป็นเรื่องของการมีการเพิ่มบทบาทของรัฐเข้าไป บางอย่างมีอยู่แล้ว
บางอย่างเติมเข้าไปใหม่ทีนี้ถ้าใส่อย่างนี้จะทำให้คนเข้าใจผิดไปหรือเปล่าครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตเอ่ยถึงท่านวัชรินทร์นิดหนึ่ง
นะค่ะ ท่านกรุณาเขียนขยายให้ถือว่าดีมาก แต่ในส่วนที่หมายเหตุฉันว่าถ้าเราบอกว่า หลักการคง
เดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ แต่มีเพิ่มเติมตรงนี้ช่วยปรับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

แล้วกันนะคะ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม คุ่มครอง ผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้สามารถ เข้าถึงการศึกษา

ประธาน : เต็มว่า ดังนั้นในภาพรวม เต็มอะไรข้างหน้าเข้าไปได้ไหมครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ตรงนี้คือจุดที่ต่างออกไป

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : อย่างนี้ได้ไหม ถ้าอย่างนั้นเอาตรงที่ว่า

หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ โดยเพิ่ม อะไรนะครับ

ประธาน : การคุ้มครองกรณีผู้อยู่ในสภาวะยากลำบากให้สามารถเข้าถึง การศึกษา

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : โดยเพิ่ม กลุ่มบุคคลที่อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้สามารถเข้าถึงการศึกษาอย่างเสมอภาค เพิ่ม การคุ้มครอง กลุ่มบุคคลที่อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีสิทธิ หรือ เข้าถึง

ประธาน : ให้สามารถเข้าถึงการศึกษาอย่างเท่าเทียมกับผู้อื่นนะครับ แล้วก็อีก ประเด็นหนึ่งก็คือ และเพิ่มคำว่า ปฐมวัย และเพิ่ม การศึกษาปฐมวัย เดิมที่ไม่มีประถม การศึกษา พื้นฐาน เดิมที่ใช้คำนั้นครับ โดยเปลี่ยนคำว่า การศึกษาพื้นฐาน เป็น การศึกษาปฐมวัย ใช่ไหมครับ เดิมที่มันประถมเท่าที่ผมจำได้แล้วตอนหลังมาเป็นปฐมวัย ชั้นพื้นฐานมันไม่รวมปฐมวัยใช่ไหม มันเลยไม่ยึดหยุ่นใช่ไหม มันเลยตัดตรงนั้นออกไป

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ตัดคำว่า การศึกษาขั้นพื้นฐาน ออกไป และปรับการศึกษา ๑๒ ปีที่รัฐจะต้องจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพให้ จากระดับ เปลี่ยน มาจาก พื้นฐานหายไป และเปลี่ยนเป็น ๑๒ ปีนั้นเปลี่ยนเป็นตั้งแต่ให้ประชาชนเลือกตั้งตั้งแต่ปฐมวัย หรือจะเรียกประถมศึกษาคงครบ ๑๒ ปีก็ได้

ประธาน : เลือกอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่าง เลือกตั้งปฐมวัย หรือ เลือกตั้งแต่ ประถมศึกษาใช่ไหมครับ เขียนให้ชัดอย่างนี้ เพราะว่าดูเหมือนข้อมูลที่ออกมาก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ คือให้ประชาชนเลือกใช่ไหมครับ โอ.เค. ครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : โดยเพิ่ม ให้การคุ้มครองกลุ่มบุคคลที่อยู่ใน สภาวะยากลำบากให้สามารถเข้าใจการศึกษาได้อย่างเท่าเทียมกับผู้อื่นและ เปลี่ยนคำว่า การศึกษาขั้นพื้นฐาน “เป็นการศึกษาปฐมวัยหรือระดับประถมศึกษา” ใช้คำว่า เป็นการศึกษาระดับปฐมวัยหรือระดับประถมศึกษา ใช้คำว่า ระดับปฐมวัยหรือระดับประถมศึกษา แค่นั้นนะครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : เป็นสิทธิในการเลือกคณะศรี สิทธิในการเลือกรับการศึกษาศรี
มันขาดอันนี้ไปนิดหนึ่งศรี

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เป็น ให้สิทธิในการเลือกการศึกษาตั้งระดับ
ปฐมวัยหรือระดับประถมศึกษาจนครบ ๑๒ ปี ไม่ใช่ เป็นการเลือกการศึกษาระดับปฐมวัยหรือ
ระดับประถมศึกษาจนครบ ๑๒ ปี อย่างนั้นดีไหมศรี

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธานคะ
ถ้าอย่างนั้น และ ตรงนี้เราใช้คำว่า เปลี่ยน ใ้ใหม่ หรือ ตัดออก เปลี่ยน และเปลี่ยนคำว่า
การศึกษาชั้นพื้นฐาน ๑๒ ปี เป็นการเลือกรับการศึกษาทางใดทางหนึ่งจากระดับปฐมวัยหรือระดับ
ประถมศึกษานี้คะ

ประธาน : ให้เป็นประโยคไป

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : การเลือกรับการศึกษาทางใดทางหนึ่ง
จากระดับปฐมวัยหรือระดับประถมศึกษา ตรงนี้เราใช้คำว่า ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี ทั้งต่อเนื่อง ไม่
ต่อเนื่อง ไม่ต้องเขียนหรือคะ

ประธาน : เดียวคุณปัทมาต่อ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ตรง เป็น ให้ใส่ เครื่องหมายคำพูดหน่อย

ประธาน : และเครื่องหมายคำพูดตอนหลังจบตรงไหนศรี ผมว่าอย่ายาว
นักเลย

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : โดยมีระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี
คือจากตรงนี้ไปจนต่อให้ถึง ๑๒ ปี

ประธาน : คือว่าเราทำอย่างนี้ดูเหมือนว่าต้องไม่มีเครื่องหมายคำพูด เป็นกรณี
การเลือก ได้ไหมศรี หรือเป็นสิทธิในการเลือกอะไรอย่างนั้นศรี คุณปัทมาศรี

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : เรื่องเดียวกันคะ คือถ้าใส่เครื่องหมายคำพูดต้อง
Code มาให้ถูกนะคะ แม้แต่เรื่องคำว่า และเปลี่ยนคำว่า การศึกษาชั้นพื้นฐาน ๑๒ ปี มันต้องมี
คำว่า ไม่น้อยกว่า ๑๒ ปีด้วย ถ้าเราจะใส่เครื่องหมายคำพูด

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เดิมทีคิดว่าจะเอาเฉพาะ Wording ที่เปลี่ยน
แค่นั้นเอง เอาที่ว่า Keyword มันแต่ที่นี้เราจะเอาเต็มเลยมันก็ต้อง

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : เปลี่ยนกรณีได้ใหม่ครับ และเปลี่ยนกรณีการศึกษาชั้นพื้นฐาน ๑๒ ปี เป็นเรื่องสิทธิในการเลือกรับการศึกษาทางใดทางหนึ่งจากระดับปฐมวัยหรือระดับประถมศึกษา โดยมีระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี คือเรากำลังทำหน้าที่แทนคุณหญิงกุลทรัพย์อยู่นะครับ เดี่ยว อาจจะมีคนช่วยตรวจอยู่ เอาแค่นี้คงได้แล้วใช้ใหม่ครับ พอไปได้แล้วนะครับ ย่อหน้าที่ ๒ เรา อธิบายอยู่เหมือนเดิมหรือว่าตัดออกครับ ตกลงให้ตัดออกหรือครับ คุณปัทมาครับ

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : คือประเด็นในส่วนของการศึกษาทางเลือกหรือการ เรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่เพิ่มเข้ามาใหม่เหมือนกัน เราจะใส่ใหม่ตรงนี้ เพราะว่าปี ๒๕๔๐ ไม่ได้มี ค่ะ แต่ว่ารัฐธรรมนูญ ร่างมีแล้วก็เน้นย้ำด้วยว่าควรจะต้องส่งเสริมและคุ้มครอง

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ถ้าอย่างนั้นหมายเหตุ

ประธาน : มีอยู่ในหมายเหตุใช้ใหม่ครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ในหมายเหตุน่าจะสั้นกว่านะ

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : คือต่อจากที่ท่านวัชรินทร์ร่างมาอยู่ในหน้า ๒ หลังจาก Access to education นะคะ อย่างเท่าเทียมผู้อื่น และเพิ่ม การคุ้มครอง ท่านใช้คำว่า การจัดการศึกษานอกระบบค่ะ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธานค่ะ การศึกษา นอกระบบไม่ได้เพิ่มขึ้นมา เพราะว่าจริง ๆ เดิมมันก็มีอยู่แล้ว ถ้าพูดในรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ ไม่มี แต่ว่าในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ก็ได้พูดถึงนอกระบบ มีใหม่

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : จะมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ประธาน : และการเรียนรู้ตลอดชีวิต เขียนแล้วใช้ใหม่ครับ ว่าอย่างไรครับ

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : ปี ๒๕๔๐ ในตัวท ไม่มี

ประธาน : คือเราตรวจสอบจากในเล่มสีเขียวใช้ใหม่ครับ ในเล่มสีเขียวไม่มี ใช้ใหม่ครับ

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : เปรียบเทียบไม่มีคำนี้

ประธาน : ของท่านประโชชน์สี่เหลืองก็มีตัวบทปี ๒๕๔๐ เหมือนกัน ใช้ใหม่ครับ ที่นี้จะเอาอย่างไรดีครับ คือเมื่อสักครู่นี้เกือบจะตัดออกไป ผมถึงเรียนถามท่านประชุม นะครับว่า เราจะตัดออกไปหรือเปล่า ที่นี้ถ้าคงตรงนี้ได้ใหม่ครับคุณปัทมาแล้วก็คุณประโชชน์นะครับ

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : คือจากที่คุยกัน สอบถามจากน้องนักวิชาการที่เข้าฟัง อภิปรายรู้สึกว่าจะมีการอภิปรายเรื่องนี้กันเยอะด้วยนะคะ เพราะฉะนั้นไม่อยากให้ตัด

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๖/๕

ประธาน : ท่านประโกศลศรี

นายประโกศล สภาวสุ : ผมก็เห็นด้วยที่จะได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของ
คุณภาพอะไรนี่นะครับ แต่อยากเพิ่มภาษาอังกฤษนิดหนึ่งครับ ภาษาอังกฤษที่ใช้คำว่า Access
to education มันน่าจะใช้คำว่า Equal accessibility to education ครับ ความเท่าเทียมกัน
การเข้าถึงอย่างเท่าเทียมกันสู่การศึกษา Equal ครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : คืออย่างนี้ขออนุญาตท่านประธานนิด
นะคะ จากการทำรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ เขียนไว้เรื่องการศึกษาทางเลือก การเรียนรู้ตลอดชีวิตอะไร
พวกนี้มีไหมคะ การเรียนรู้ตลอดชีวิต เพราะใน พรบ. ถ้าเขียนไว้แล้ว ตรงนี้มันคือการศึกษาออก
ระบบ เรามีการศึกษานอกระบบ แต่บางคน สสร. ที่ท่านนำเสนอขึ้นมา ตรงนั้นเป็นการศึกษานอก
ระบบอยู่แล้ว และใน พรบ.การศึกษาแห่งชาติปี ๒๕๔๒ แก้ไขปี ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นกฎหมายลูกของ
รัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ เราพูดเลยว่า การศึกษามันมีในระบบ นอกกระบบ และตามอรรถาธิบาย แล้วเรา
ก็ Define ว่าคืออะไรอย่างไร คือการเรียนรู้ตลอดชีวิต -----

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

เพราะฉะนั้นจริง ๆ มันไม่ใช่เรื่องเพิ่ม เป็นห่วงว่าเดี๋ยวมันมีอยู่แล้ว มันไม่ได้เพิ่มเข้ามา แต่ว่าเขาก็ไม่ได้ใช้ คำตรง ๆ เขาใช้คำว่า การศึกษาทางเลือกและการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพราะนอกระบบนั้น เรียนรู้ตลอดชีวิตและตามอัธยาศัยด้วย เพราะกฎหมายลูกยังปรากฏเลย มันอยู่ในกฎหมายลูกอยู่แล้ว มันไม่ได้มาเพิ่มเกิดใหม่อะไรเลย ที่เพิ่มคือ สภาวะยากลำบาก และ พื้นฐานหายไป ตัดออกแล้วก็มาเปลี่ยนคำ

ประธาน : ผมไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรหรือเปล่าครับว่า เวลาพูดนี้เขาพูดกันแน่ครับ ตอนร่างรัฐธรรมนูญ ฉบับ พ.ศ. ๒๕๔๐ เพียงแต่เขาไม่มีการบัณฑิตกเจตนาธรรมณ์ มันมีอยู่ในรายงานการประชุมต่าง ๆ แต่พอตัวบทที่ออกมา มันก็ออกมาอย่างที่เรารู้เห็น แต่ครั้งนี้เรากำลังบัณฑิตกเจตนาธรรมณ์เท่านั้นเองนะครับ โอ.เค. ถ้าเป็นอย่างนี้ ครั้งนี้เราก็เอามาพูดลงไว้ เพราะครั้งที่แล้วมันไม่มีบัณฑิตกอะไร ประเด็นเป็นอย่างไรมากกว่าหรือเปล่าครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เขาเป็นว่าเขานไว้มาก่อนก็ได้ตรงนี้ แล้วไปดูชวเลขอีกทีหนึ่ง ที่นี้ใน สสร. ผมไม่ทราบว่าเขาเน้นเรื่อง Education for all ด้วยหรือเปล่าครับ เพราะว่าเมื่อสักครู่เราพูดถึง Education for all ด้วยครับ

ประธาน : อันนั้นนักการศึกษาเขาเคยพูดว่ารัฐธรรมนูญของปี ๒๕๔๐ จะต้องเป็นอย่างนั้นนะครับ แต่มันไม่ค่อยเป็นไปตามนั้นเท่าไร ก็มีการถกกันอยู่นะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือฉบับนี้ก็คงจะเป็นประเด็น มีการพูดคุย นะครับ

ประธาน : เขานไว้มาก่อนแต่ว่ายังไม่ได้ตัดทิ้งนะครับ เขาไว้อย่างนี้ก่อน เขานไว้มาก่อนแต่ว่ายังไม่มีอะไรที่ตีกันว่านี่ เขาอย่างนี้ไว้มาก่อนนะครับ โอ.เค. ครับ ต่อไป

(๒) หลักการดังกล่าวนี้มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นครั้งแรก

เขาเขียนไว้ครับ ก็มีนะครับหลัก ๖ ประการ ของหลวงประดิษฐมนูธรรม โอ.เค. ครับ พอไปได้ นะครับ ต่อไป มาตรา ๔๙

นายนพรัตน์ วิจิตรพันธุ์ : มาตรา ๔๙ เจตนาธรรมณ์เพื่อประกันเสรีภาพทางวิชาการบุคคลย่อมมีเสรีภาพในการศึกษาอบรม การเรียนการสอน การวิจัย พัฒนาในทุกสาขาวิชา รวมทั้งการเผยแพร่ผลงานวิจัยตามหลักวิชาในแต่ละสาขาย่อมได้รับความคุ้มครอง และทั้งนี้การเรียนการสอน การวิจัยตลอดจนวิธีการเผยแพร่จะต้องไม่ขัดต่อหน้าที่พลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

หมายเหตุ คงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐
หลักการดังกล่าวนี้มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๔๐ เป็นครั้งแรก

ประธาน : อาจารย์อำไพครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธานค่ะ ตรงนี้ก็ดี
อยู่แล้วนะค่ะ ชัดเจน ที่นี้วรรคสองของหมายเหตุ จริง ๆ ถ้าเราไปรวมกันจะได้ใหม่ คงเดิมตาม
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งบัญญัติไว้เป็นครั้งแรก

ประธาน : น่าจะได้ มันซ้ำกัน น่าจะได้ ซึ่งบัญญัติไว้เป็นครั้งแรก นะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ขอรื้อนิดหนึ่ง ที่รัฐธรรมนูญอ้างเดิม
เพราะบางทีเคยพูด มีครั้งหนึ่งที่ระบุเป็นมาตรา ปัญหาว่าจะยังคงให้ระบุมาตราใหม่ คือก็ยาก
เหมือนกัน เพราะว่าบางอันมันเคลื่อน เพราะวันนั้นบอกว่า ให้ยุบรวม เช่น มาตรานี้มาจากวรรค
ไหนของมาตราไหน ซึ่งยาก เวลาไปดูมันยากเหมือนกัน ถ้าไม่เอาก็คงตัดออก

ประธาน : คงไม่จำเป็นต้องระบุมาตรานะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมก็ว่าอย่างนั้น

ประธาน : เพราะเดี๋ยวเราจะทำงานหนักขึ้นอีก

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ตัดออกก็แล้วกัน

ประธาน : เข้าใจว่าของเก่าก็มีระบุมาตราไว้ใช่ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : บางที่ผมเขียนผมก็ระบุ บางทีก็ระบุ บางที
ไม่ระบุ

ประธาน : เพราะมีหน้าที่ต้องไปเช็คอีก ไม่รู้ต้องตามไปตัดใหม่ บันทึกไว้ก่อน
นะครับว่าจะต้องตามไปตัดบางอันที่เราไปใส่เลขมาตราเอาไว้

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ถ้าอย่างนั้นก็ตัดออกนะครับ แต่ถ้าคงไว้มันก็
ไม่เสียหาย ถ้าสามารถ Search ได้ มันง่าย

ประธาน : บางอันมีตามบริบท มันก็มีมาตราออกมา แต่เราก็พิจารณาไปแล้วก็
ไม่เห็นมีปัญหาอะไร บังเอิญว่าตรงนี้เราไม่ได้ระบุเลขมาตรา เดี่ยวเราไปตัดออกเดียวไม่ได้ความ
ขึ้นมา เราก็จะยุ่งนะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : อย่างนั้นเอาไว้แบบนี้ก่อนนะ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : เอาไว้อย่างนี้ได้ไหมครับ ต่อไปส่วนที่ ๙ นะครับ ส่วนที่ ๙ สิทธิในการรับบริการสาธารณสุขและสวัสดิการจากรัฐ มาตรา ๕๐

นายณพัทธ์ วิจิตรพันธุ์ : มาตรา ๕๐ เจตนารมณ์เพื่อประกันสุขภาพของประชาชนรัฐมีหน้าที่ต้องจัดบริการสาธารณสุข และป้องกันโรคติดต่ออันตรายแก่ประชาชนอย่างได้มาตรฐาน ทั้งถึงและมีประสิทธิภาพ ผู้ยากไร้หรือผู้มีปัญหาเฉพาะด้านย่อมมีสิทธิเข้าถึงบริการสาธารณสุข หรือการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐ เช่น สถานีอนามัย หน่วยบริการทางการแพทย์ หรือสถานพยาบาลโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

หมายเหตุ หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ โดยเพิ่มบทบาทของรัฐในการให้หลักประกันแก่ประชาชน ในการเข้าถึงระบบสาธารณสุข เพื่อคุ้มครองสิทธิของประชาชนในการได้รับการดูแลด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ แต่ให้ตัดคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออก เพื่อให้สามารถใช้สิทธิได้ทันที

๒. หลักการดังกล่าวนี้มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นครั้งแรก

ประธาน : ผมมีคำถามนิดหน่อยครับ คำว่า ผู้ยากไร้ หรือ ผู้มีปัญหาเฉพาะด้านนี้ หมายความว่าอะไรครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ระบบบันทึกขึ้นมาจะครับ เพราะว่าคือไม่รู้จะเขียนอย่างไร มันจะมีกลุ่มที่ ลองอ่านในตัวบทนะครับ บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการทางสาธารณสุขที่เหมาะสมและได้มาตรฐาน และผู้ยากไร้มีสิทธิที่จะได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติยังคงอยู่หรือ ตัดออกไปแล้วนะอันนี้ ที่นี้คำว่า ผู้ยากไร้ ก็เลยมาขยายตรงนี้มีไหมผู้ยากไร้

ประธาน : ไม่มีคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ครับ ตัดออกไปแล้ว ที่นี้เหลือแต่คำว่า ผู้ยากไร้หรือผู้มีปัญหาเฉพาะด้าน ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือผมเต็มตรงที่ว่า ผู้มีปัญหาเฉพาะด้านตรงไหน ผมไม่เห็น

ประธาน : ในย่อหน้าที่ ๒ ก่อนถึงหมายเหตุ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือมันอาจจะไม่ยากจน แต่มีปัญหาด้านใดด้านหนึ่ง มันควรจะ Accede ได้ไหม ควรจะได้รับการดูแลไหม เช่น เขาไม่ยากจนแต่มีปัญหา

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ไม่ยากจนแต่ไม่มีคนดูแล อย่างนี้ แล้วค่าพยาบาล อาจจะมีคนมาดูแล ตรงนี้จะต้องดูแลให้เขาใหม่

ประธาน : หมายถึงมีเงินอยู่ในธนาคารเต็มเลยนะครับ แต่ว่าอยู่คนเดียวเลย ใช้ใหม่ครับไม่รู้จะใช้หรือเปล่าครับ คือเรากำลังพูดถึงเรื่องการเข้าถึงการรับบริการเรื่องสาธารณสุขที่เหมาะสมและได้มาตรฐาน หรือว่าเราเป็นห่วงแบบผ้าชีวห่อทอง สมมุตินะครับ เวลาเขาป่วย พาไปรักษาที่หน่วย ๆ ตรงไหนก็ไม่รู้ ไม่รู้ใช้อย่างนี้หรือเปล่าครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มองไป เช่น พวกทุพพลภาพหรืออะไรเรามีเงิน แต่เขาไม่ยากไร้ แต่เขาไปหาหมอหาอะไรลำบาก อย่างนี้ จะอย่างนั้นใหม่ ก็แล้วแต่ที่ประชุม นะครับ ผมก็นึกไม่ออก นอกจากคนยากไร้ผมยังเป็นผู้ที่มีคนที่จะต้องได้รับการเหมือนกัน ใช้ใหม่ครับ มีปัญหาเฉพาะด้านหรือจะตัดออกก็แล้วแต่

ประธาน : ถ้าใส่คนจะสงสัยครับว่าหมายถึงอะไร ต้องอธิบายครับ ไม่อย่างนั้น แล้วจะเข้าใจยากครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ตัดออกก็ได้ครับ เพราะว่ายากไร้ ยากไร้ ก็สื่อในตัวอยู่แล้ว แต่ว่ามันมองในลักษณะว่าทางทรัพย์สิน

ประธาน : ผมจำได้ว่าผมเข้าประชุมกับคณะกรรมการยกย่องรัฐธรรมนูญ แล้วเขาพูดถึงว่าคนบ้าที่เดินอยู่อะไรต่าง ๆ แล้วไม่มีคนดูแล ไม่รู้ที่อยู่ในมาตราบนี้หรือเปล่า

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : อันนี้ที่เขาอาจจะได้รับการรักษาพยาบาลถ้าเขาเจ็บป่วย

ประธาน : ขออนุญาตนิดเดียว คนวิกลจริต คนอะไรอย่างนี้นะครับ แล้วผมยังจำได้ว่าท่านประสงค์ยังแซวไปถึงคนที่อยู่อังกฤษได้ วันนั้นผมนั่งฟังอยู่ ต่อใช้ใหม่ครับ

นายนพรัตน์ วิจิตรพันธุ์ : เกี่ยวกับคนวิกลจริตครับ เต็มตรง มาตรา ๕๓ เพิ่มวรรคสองขึ้นมาโดยเฉพาะเลยครับ

ประธาน : ผมไปจำผิดมาตรา ขออภัยครับ อันนั้นเรื่อง มาตรา ๕๓ โอ.เค. อันนั้นไม่ใช่แล้วนะครับ กลับมาที่ มาตรา ๕๐ นะครับ ตกลงเราตัดออกไป คุณบัทมาจะมีอะไรอภิปรายเพิ่มไหมครับ

นางสาวบัทมา สุกกำปัง : ไม่มีค่ะ แต่มีข้อสังเกตว่า มาตราที่ก่อนหน้านี้เขาใช้คำว่า ผู้ที่อยู่ในสภาวะยากลำบาก ไม่รู้ว่าจะความหมายคล้าย ๆ กันหรือเปล่ากับคำนี้ แต่ว่าถ้าไม่มีการพูดถึงก็น่าจะตัดค่ะ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธาน ที่จริงประเด็นนี้อย่างที่ท่านวัชรินทร์พูด จริง ๆ น่าคิดมากเลย เพราะว่ามันมีคนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่มีผู้ดูแลในเรื่องของการสาธารณสุข ถึงแม้จะมีสตางค์ก็ตาม ไม่ทราบว่า สสร. เขาได้เอ่ยถึงเรื่องอย่างนี้ไว้ไหม คนแก่ที่ถูกทอดทิ้ง คือไม่มีใครเอาใจใส่ แต่มีบ้านอยู่อาศัย มีอะไรพวกนี้ แต่ถ้าเขาไม่ได้พูด เราก็ไม่สามารถจะเขียนอะไรลงไปได้ แต่เป็นเรื่องน่าคิดในสังคมไทย

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : มันน่าจะรวมถึงทั้งหมด เพราะการสาธารณสุขเป็นสุขภาพ คือคนที่ ไม่ใช่เฉพาะคนยากจนอย่างเดียวที่รัฐจะจ่าย ตัดออกก็ได้ก็คือผู้ยากไร้

ประธาน : ท่านประโกชน์ เชิญครับ

นายประโกชน์ สภาวสุ : ถ้าอย่างนั้นเราขยายคำว่า ผู้ยากไร้ ได้ไหมครับ ว่าผู้ยากไร้อันได้แก่อะไรก็ว่าไป เป็นอะไร พอเป็นไฉนผู้ยากไร้ครอบคลุมถึงอะไรบ้าง พอจะให้ความหมายของความยากไร้เข้ามาในเจตนารมณ์ได้ไหมครับ

ประธาน : พอได้ไหมครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ได้ เพราะที่เราเขียนลงไปก็น่าจะไปได้ถ้าสภาเรารับรองผมว่า ผู้ยากไร้ให้หมายความรวมถึงผู้ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ อย่างนี้เป็นต้น

นางสาวปัทมา สุภก่าบั้ง : ไม่ชัดเจนด้านเงินทองแต่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : แต่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้อย่างนี้เป็นต้น ใช่ไหมครับ หรือทุพพลภาพ คือคนทุพพลภาพบางที่เขามีเงิน มีมรดก มีอะไร เขาไม่ได้ยากไร้เลย

นายประโกชน์ สภาวสุ : ในเนื้อแท้ของยากไร้ก่อนไม่ได้หรือครับ อันนั้นค่อยเป็นปดึกตามมา แต่เนื้อแท้ของความยากไร้คืออะไร รายได้ต่ำกว่าเส้นมาตรฐานความยากจน

ประธาน : พวกคุณไม่ต้องมาบอกว่าเป็นผู้ยากไร้ เอาอย่างนี้ครับว่า ผู้ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ แล้วก็มีอะไรอีก เราลองดูนะครับจะใส่ได้หรือไม่ แล้วลองนึกถึงที่เขาได้บันทึกเอาไว้ตั้งแต่ในชั้นคณะกรรมการรอบ ๑ แล้วก็ในชั้นคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ แล้วก็ใน สสร. ได้ผ่านตาเรื่องพวกนี้บ้างหรือเปล่าครับ เพราะถ้าผ่านจะได้อธิบายเพิ่มเติมลงไป

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ก็คืออย่างนี้ได้ไหมครับ ผู้ยากไร้ให้หมายความรวมถึงผู้ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ หรือทุพพลภาพ อย่างนี้ได้ไหมครับ ความพิการหรือทุพพลภาพจะได้ไหม เพราะความพิการนี้เราใช้ ทุพพลภาพ ก็มี ยากไร้ ที่จริงในรัฐธรรมนูญฉบับก่อนก็มีคำว่า ยากไร้

ประธาน : มีผู้ที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ แล้วก็ความพิการ ทุพพลภาพ ที่นี้ไม่รวมถึงกรณีไม่ยากจนแต่ไม่มีคนดูแล หรือว่าที่เราอธิบายนั้นรวมไปแล้วใช่ไหมครับ ตกลงอันนั้นไม่เอาครับ เราใช้คำว่า ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ แล้ว แล้วก็ความพิการ แล้วก็ ทุพพลภาพ นะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผู้สูงอายุที่ไม่มีผู้ดูแล

ประธาน : ผู้สูงอายุที่ไม่มีผู้ดูแลนะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ยากไร้คือขาดโอกาสในการเข้าถึงหลักประกันสุขภาพของประชาชนใช่ไหมครับ ใช่อันนี้หรือเปล่าครับ

นางสาวปัทมา สุขกำปัง : ผู้ความยากไร้ ผู้ยากจนในความหมาย คือขาดส่นหรือว่ามีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ถ้าดูจาก Sense ตรงนั้นน่าจะออกในแนวทาง

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : คือมี ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งไม่เสียค่าใช้จ่าย ช่วยดูในตัวอย่างด้วยครับ มีอันหนึ่งที่เสียสตางค์ แต่อันหนึ่งไม่เสียสตางค์นะครับ ดูตัวอย่างวรรคหนึ่งนะครับ คือกลุ่มสีแดง ไม่รู้ว่าต้องไปใส่ข้างบนหรือเปล่า ไม่เข้ามาใส่ประกอบกับคำว่า ผู้ยากไร้ หรือเปล่าครับ เพราะอันหนึ่งมันเสียสตางค์ อีกอันหนึ่งไม่เสียสตางค์ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ปัญหาคือเราจะตีความครอบคลุมไหมเท่านั้น ถ้าเราอยากจะทำให้ ผู้ยากไร้ หมายความว่ารวมถึงเราก็เขียนได้ เราก็เขียนอย่างนี้ว่ามันหมายถึงใครบ้าง นอกจากคนจนข้ามถนนอะไรพวกนั้น อาจจะเป็นคนที่ตีความยากนะครับมันแล้วแต่ Case นะครับ แล้วแต่กรณี

ประธาน : ขออนุญาตท่านวัชรินทร์ครับ คือมันขยายความคำว่า ต้องมีสิทธิได้เข้าถึง ก็คือคำว่า มีสิทธิเสมอกันในการเข้าถึง ในการรับบริการสาธารณสุข มันจะมีอยู่ในส่วนแรกหรือเปล่าครับ เพราะคุณคล้ายกับที่คุณปัทมาบอกครับว่า ผู้ยากไร้ในที่นี้ มันเน้นไปที่คำว่า ไม่เสียค่าใช้จ่าย

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ที่เราจะให้ คือถ้าเราไม่ตีความรวมก็จะเฉพาะผู้ยากไร้ทางเศรษฐกิจอย่างเดียว คือในความเข้าใจก็คือหมายถึงคนยากจนเป็นที่รู้กันนะครับ แต่ถ้าเราจะให้เขาได้สิทธิว่ารัฐจะต้องให้บริการเราก็อาจจะ Define ตรงนี้ คือตีความตรงนี้ให้มันหมายความว่ารวมถึงใครลงไป ถ้าสภาเรารับรองนะครับ โรงพยาบาลก็จะปฏิเสธไม่ได้ มันก็จะได้ Cover ไปนะครับ

ประธาน : ท่านประโชชน์ครับ

นายประโชชน์ สภาวสุ : พอมานอ่านมาตรา ๕๐ อย่างละเอียด ในบรรทัดแรกมีความว่า เสมอ มีสิทธิเสมอกัน แต่ในเจตนารมณ์เราไม่มีคำว่า เสมอกัน นะครับ อันตรายแก่ประชาชนอย่างได้มาตรฐานทั่วถึงและเท่าเทียมกัน น่าจะทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ น่าจะทั่วถึงและเท่าเทียมกันนะครับ ทั่วถึงเท่าเทียมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ไหมครับ

ประธาน : รวมเป็น ๔ คำได้ไหม ทั่วถึง เท่าเทียมกัน และมีประสิทธิภาพ ใช่ไหมครับ เป็น ๔ คำได้ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมขอถอนคำว่า ยากไร้ ความหมายออกดีกว่าให้เขาไปตีความเอา

นายประโชชน์ สภาวสุ : เอาให้ไปตีความเอาหรือครับ ทำไมท่านปล่อยให้ไปตีความ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ท่านรู้ไหมโรงพยาบาลปฏิบัติกับคน ๒
มาตรฐานนะส่วนใหญ่ มาตรฐาน ถ้าคนจนเขาก็ทำอีกแบบหนึ่ง คนมีเงินก็ทำอีกแบบหนึ่ง Case
ที่ผมเป็นผู้พิพากษาจะเห็นชัดเลยว่ามันปฏิบัติไม่เหมือนกัน

ประธาน : แล้วก็อยู่ที่ความพึงพอใจของแพทย์ด้วย

นายประโกศล สภาวสุ : ผมคิดอยู่นานแล้วนะครับว่า หน้าขาว ๆ เข้าไป
หน้าดำเป็นเขมรเข้าไปพูดกันคนละเรื่องเลย อย่างบุรีรัมย์ ศรีสะเกษ อะไรนี่ เขมร ส่วย เยอ เข้าไป
พูดอีกอย่างหนึ่งเลยว่าเขาบ้างอะไรเขาบ้าง เขาหยิบยาผิดยาถูกให้อะไรอย่างนี้ ผมเห็นมาเยออะ
เหมือนกัน เคยเป็นผู้แทนราษฎร ศรีสะเกษมาเห็นชัดเลยครับ แล้วคนขาว ๆ ไปดูดีใส่ทอง
พูดอีกเรื่องหนึ่ง ผมว่ามันอยู่ที่พฤติกรรม กฎหมายเขียนไปเถอะครับ แต่จริง ๆ ปฏิบัติไม่ได้

ประธาน : ตกลงว่าใส่คำว่า เท่าเทียม อย่างเดียวจะครับ เท่าเทียมกัน
อย่างเดียว

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ที่ผมเติมเข้าไปคงจะเป็นสถานที่ต่าง ๆ ก็มี
เช่น สถานีอนามัย หน่วยบริการทางการแพทย์ หรือสถานพยาบาลโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายของรัฐ
ที่จริงแล้วมันของรัฐ

ประธาน : มีคำว่า ของรัฐ อยู่จะครับ หน้าคำว่า เช่น

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ใช่ครับ

ประธาน : โอ.เค. นะครับ ต่อไปหมายเหตุจะครับ ผ่านได้จะครับ ต่อไป
มาตรา ๕๑ นะครับ

นายพนรัตน์ วิจิตรพันธุ์ : มาตรา ๕๑ เจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองสิทธิเด็ก เยาวชน
สตรีและบุคคลในครอบครัว เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กขององค์การ
สหประชาชาติที่ประเทศไทยได้ลงนามในภาคยานุวัติสาร เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ และมี
ผลบังคับใช้กับประเทศไทยเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๓๕ ดังนั้นประเทศไทยจึงมีพันธกรณีต้องให้
การรับรองและคุ้มครองสิทธิเด็ก และเยาวชน หรือบุคคลที่มีอายุครบ ๑๘ ปีบริบูรณ์ที่อยู่ใน
ราชอาณาจักรไทย โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ ไม่ว่ากรณีใด ๆ โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ เพศ
ภาษา ศาสนา ถิ่นกำเนิด ชาติพันธุ์ สถานะทางสังคม ความทุพพลภาพ การเกิดหรือสถานะอื่น ๆ
รวมถึงเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ หรือชนกลุ่มน้อย เด็กและเยาวชนมีสิทธิมีชีวิตอยู่รอด มีสิทธิได้รับ
บันทึกการเกิด มีสิทธิที่จะอยู่กับบิดามารดา รัฐต้องประกันและส่งเสริมให้บิดามารดาสามารถ
แสดงความรับผิดชอบในการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างเต็มศักยภาพ เด็กและเยาวชนมีสิทธิได้รับการ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

พัฒนารอบด้านโดยเฉพาะร่างกาย จิตใจและสติปัญญาตามศักยภาพในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และในบรรยากาศที่เป็นมิตรกับเด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนมีสิทธิได้รับการปกป้องคุ้มครองให้ปราศจากความรุนแรงทั้งในครอบครัวและจากสังคม นอกจากนี้เด็กและเยาวชนมีสิทธิมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและร่วมตัดสินใจตามวุฒิภาวะของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะเกี่ยวกับกิจกรรมที่มีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนนั้นโดยตรง ครอบครัวย่อมได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติในมาตรานี้ด้วย

หมายเหตุ หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ โดยเพิ่มการคุ้มครองแก่เด็ก เยาวชน และบุคคลในครอบครัวให้ได้รับหลักประกันในการอยู่รอด การพัฒนาและการห้ามแทรกแซงหรือจำกัดสิทธิเพื่อให้สถาบันครอบครัวได้รับการดูแลอย่างอบอุ่น และมีการคุ้มครองโดยกฎหมายอย่างครบถ้วน โดยการมีส่วนร่วมของเด็กและเยาวชน ซึ่งบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นครั้งแรก

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขอความรู้เรื่องกฎหมายจากท่านนักกฎหมายในที่นี้จะคะทั้ง ๔ ท่านเลย ครบ ๑๘ ปีบริบูรณ์ไม่ว่าจะใครก็ตาม ตามนี้สิทธิได้รับบันทึกการเกิด สมมุติว่าเป็นแม่ เป็นมั่ง เป็นอะไรที่มาจากในประเทศไทยพออายุ ๑๘ ปี ถึงมีสิทธิได้รับบันทึกการเกิด แล้วสมมุติเขาไม่มีบ้านเลขที่ เขาก็ไปบันทึกการเกิดอยู่กับทะเบียนบ้านของใครคะ ขอถามเป็นความรู้

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คืออันนี้ผมบันทึกไว้ก่อนหน้านะครับนานแล้ว อันนี้ ที่นี้ก็จะปรับอย่างไร เพราะว่ามาตรา ๔ เราไปพูดถึงแล้ว แต่ที่นี้คืออันนี้จริง ๆ แล้วเดิมที่มาตรา ๕๓ เดิมไม่ได้พูดถึงเด็กเท่าไร ฉบับนี้ก็เลยพยายามที่จะเอาเด็กขึ้นมาให้ชัดเจน โดยอ้างอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กขึ้นมาเป็นตัวหลักดัน ในที่สุดก็ได้ตัวนี้ไปพอสมควร ส่วนวรรคสองก็ยังคงหลักการมาตรา ๕๓ เดิม ส่วนวรรคสาม เพิ่มขึ้นมา ที่นี้ตอนบันทึกมันค่อนข้างที่จะไม่ตรงเท่าไร ก็ต้องยอมรับ อันนี้เดี๋ยวดูก่อน ช่วยกันดูหน่อยได้ไหมครับ

ประธาน : ผมเรียนถามครับว่า สิทธิได้รับการบันทึกการเกิดเป็นเนื้อหาในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กด้วยไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มีในอนุสัญญา

ประธาน : ถ้ามีก็น่าจะคงไว้

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : แต่เราไปเขียนมาตรา ๔ แล้ว เราไปบันทึกในมาตรา ๔ แล้ว

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : แต่ว่าในนี้รับเราเห็นว่าเราคงจะเอาข้อความที่เป็นเนื้อหาสิทธิเด็กทั้งหลายในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กมาใส่อยู่ได้ไหมครับ เท่าที่ผมดูรู้สึกว่ามาจากตรงนี้ ซึ่งเราผูกพันประเทศไทยด้วยนะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คืออย่างนี้ครับ คือตอนนี้รู้สึกจะมีอยู่เรื่องสัญชาติที่เรายังไม่รับรองกับเรื่องการศึกษา อนุสัญญาสิทธิเด็กที่เราสงวนไว้อยู่ ๒ ข้อหรือ ๓ ข้อ รู้สึกอยู่ ๓ ข้อ ตอนหลังมาถอนไป ๑ แล้วตอนนี้ก็ยังเหลืออยู่การศึกษา แล้วก็เรื่องสัญชาติในฉบับที่ที่ผมใส่ตรงนี้ก็ตรงที่ว่าเด็กที่เกิดในประเทศไทยควรมีสิทธิได้รับบันทึกการเกิดเพื่อให้อำนาจตัวตน ไม่ใช่ว่าบันทึกแล้วได้สัญชาติไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ แบบที่ท่านถามเมื่อสักครู่ก็คือไม่ใช่บันทึกในทะเบียนบ้าน เพียงแต่บันทึกว่าเด็กคนนี้เกิดกับใครแค่นั้นเองบันทึกไว้ นะครับ เพื่อประโยชน์ในด้านสวัสดิการ ด้านอะไรต่ออะไรก็แล้วแต่ แต่ไม่เกี่ยวกับได้สัญชาติไทยนะครับ คืออาจจะเขียนลงไปเติมตรงนี้ได้

ประธาน : เพื่อให้ปรากฏตัวตนแต่ไม่เป็นเหตุให้ได้รับสัญชาติไทย ได้ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เติมลงไปตรงนั้นก็ครับ

ประธาน : ท่านประโฆษณ์ครับ

นายประโฆษณ์ สภาวสุ : ประโฆษณ์ สภาวสุ นะครับ มาตรา ๕๑ ผมอ่านดูแล้วมันก็ไม่ได้พูดถึงสัญชาติไทย เชื้อชาติไทยอะไรแต่ประการใด เขาพูดถึงเด็กและเยาวชนโดยทั่วไปทั้งหมด พูดถึงเด็กกับเยาวชนทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามถูกไหมครับ ไม่มีสัญชาติไทยเลยนะครับ แล้วก็เนื้อหาที่เป็นช่วงว่าเด็กและเยาวชนมีสิทธิอย่างนั้น มีสิทธิอย่างนี้ ถ้าเราเรียงร้อยเป็นข้อมันจะได้ไหมครับ เพราะในนี้จะมีเขียนซ้ำกันเลยว่า เด็กและเยาวชนมีสิทธิมีชีวิตอยู่รอด มีสิทธิได้รับการเกิด มีสิทธิอยู่กับบิดามารดา แตกมาเป็นข้อเสีย มีสิทธิได้รับการพัฒนารอบด้าน มีสิทธิได้รับการปกป้องคุ้มครอง มีสิทธิ มีส่วนในการแสดงความคิดเห็น จะน่าอ่าน แล้วอ่านง่ายนะครับ ผมว่าจะแยกเป็นข้อ ๆ เสีย

ส่วนเรื่องอนุสัญญาอะไรต่าง ๆ ที่เกี่ยวพันและให้ความรู้มาที่เกี่ยวข้อง มันทำให้เรามีความรู้สึกว่าเด็กและเยาวชนที่พูดถึงในมาตรานี้เฉพาะที่สัญชาติไทยอยู่ในราชอาณาจักรไทยในแนวทางของสัญชาติไทยหรือเปล่าครับ ซึ่งในนี้ไม่ได้พูดถึงเรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องเลยครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ในส่วนนี้มันจะเป็นสิทธิเสรีภาพของปวงชนชาวไทย ตั้งแต่มาตรา ๒๔ เป็นต้นมา มันหมายถึงเฉพาะไทย แต่ถ้าเด็กพวกนี้จะได้สิทธิก็คือต้องไปอาศัยมาตรา ๔ ด้วยนะครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : คือมีอยู่ในหมวด ๓ สิทธิเสรีภาพของชนชาวไทยใช้ใหม่ครับ ที่นี้ มาตรา ๔ เราพูดถึงกรณีบันทึกการเกิดไว้ ตกลงว่าเราควรเขียนตรงนี้ไว้หรือเปล่าครับ เพราะว่าไปเอาเรื่องคนที่ไม่ใช่สัญชาติไทยเข้ามารวมอยู่ในมาตรานี้ครับ เชิญคุณปัทมาครับ

นางสาวปัทมา สุขกำปัง : จริง ๆ แล้วมาตรานี้ จริง ๆ น่าจะเน้นไปที่เด็กและเยาวชนที่เป็นทั่ว ๆ ไป ก็หมายความว่าถึงคนที่เป็นคนไทย แล้วก็หัวใจสำคัญของมาตรานี้น่าจะอยู่ที่ การเน้นให้ความสำคัญคุ้มครองเด็ก เยาวชนจากการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งพอเหลือบไปดูใน ส่วนที่ว่าเป็นร่างแรกที่ฉบับเผยแพร่เขาจะเน้นไปที่ ได้รับความคุ้มครองจากรัฐ จากการใช้ความ รุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรม แต่พอเป็นร่างฉบับที่เราพิจารณากันอยู่เขาจะเอาในส่วนของ สิทธิในการอยู่รอดขึ้นมาก่อน เพราะฉะนั้นในความเห็นน่าจะ เป็น ๒ ส่วนหลัก ๆ ที่จะต้องน่าจะเป็น ประเด็นหลัก ๆ ที่จะต้องให้ความสำคัญตรงนี้นะคะ ซึ่งอาจจะใส่เป็นหัวข้ออย่างที่ท่านประโกชน์ เสนอก็ได้ค่ะ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เยอะนะถ้าพูดถึงหัวข้อ คือพรรคหนึ่งจะมีอยู่ ๔ ด้านก็คือ ด้านมีชีวิตอยู่รอด ด้านได้รับการพัฒนารอบด้าน ด้านได้รับการปกป้องคุ้มครอง และการมีส่วนร่วมมันมีอยู่ ๔ ด้าน แต่เวลาเขาเขียนนี้เขาเขียนล้อไปอย่างนี้ จริง ๆ ก็คือพรรคหนึ่งคืออนุสัญญาทั้งฉบับเลย ส่วนพรรคสองก็อยู่ในส่วนมาตรา ๑ ของอนุสัญญาสิทธิเด็ก มันจะมีมาตราหนึ่งที่บอกว่า เด็กจะต้องไม่ถูก Abuse มีมาตราหนึ่งแค่นั้นเองในอนุสัญญาสิทธิเด็ก แล้วส่วนพรรคสามก็อยู่ในอนุสัญญาเหมือนกัน การแทรกแซงความเป็นอยู่ของเด็กก็ไม่ได้ คือมาตรา ๕๑ จริง ๆ หลักมันจะอยู่ในอนุสัญญาสิทธิเด็กทั้งหมดเลย ทีนี้ถ้าจะเขียนแบบท่านประโชภรณ์มันก็จะเยอะ มันก็จะต้องเรียง ถ้าจะเอาจะเรียงอย่างไร

ประธาน : เอามาไล่เลยครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือมันเยอะมาก

ประธาน : ก็ไล่ข้อลงไปเลย ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ไล่ไปเลย มีประมาณ ๑๐ กว่าอย่างใช่ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เยอะเลย สิทธิในกระบวนการยุติธรรมก็มี แต่ที่นี้เราไม่ได้ไปให้น้ำหนักตรงนั้น เอาอย่างนี้ขออนุญาตอย่างนี้ได้ไหม ขอกลับไปปรับใหม่ก็แล้วกันแล้วมาดูคร่าวหน้า ปรับเป็น ๓ ส่วน ตามพรรค ท่านสมโภชน์ คือปรับตรงนี้ถ้าจะมาได้ ต้องเอาอนุสัญญาสิทธิเด็กมาดูด้วยว่ามันจะ Cover อย่างไร

ประธาน : ทีนี้มีค้างอยู่เรื่องหนึ่งคำถามของท่านอาจารย์อำเภอครับ เรื่องเด็กอายุ ๑๘ บริบูรณ์หรือว่าก่อน คุ้มครองก่อนอายุครบ ๑๘ ปีบริบูรณ์ ผมเข้าใจว่ามีอยู่ ๓ ส่วน ก็คือ เด็กเยาวชน แล้วก็บุคคลที่มีอายุครบ ๑๘ ปีบริบูรณ์ ก็คือไม่ใช่เด็ก ไม่ใช่เยาวชน เข้าใจว่าไม่เกี่ยวกับเข้าใจว่าถ้าเรื่องวุฒิการเกิดต้องตั้งแต่เกิดไม่ต้องรอถึงอายุ ๑๘ แต่ดูเหมือนว่าเราอาจจะต้องเอาเรื่องที่ไม่ใช่คนไทยออกไปนะครับ คือเด็กไร้รัฐ ไร้สัญชาติ คนกลุ่มน้อย หรือวุฒิการเกิด เราก็ได้กล่าวถึงไว้ในส่วนตอนต้น ผมเข้าใจว่ามาตรา ๔ ไซ้หรือเปล่าครับ อยู่ตรงนั้นแล้ว ตรงนี้อาจจะเอาออกได้อยู่ เพราะว่าเขามีตรงนั้นแล้ว แล้วสำคัญว่าด้วยนะครับ มาตรา ๔ มาก่อน แล้วก็สำคัญกว่าอยู่แล้ว โอ.เค. ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมเอาไปปรับใหม่ก็แล้วกันนะครับ ขออนุญาตไปปรับใหม่ เพราะอันนี้ผมเขียนตั้งนานแล้ว น้องเขาช่วยปรับ

ประธาน : เพราะฉะนั้นก็ปรับเฉพาะส่วนตรงนี้ ส่วนหมายเหตุก็เอาตามที่เขาเขียนมาแล้วนะครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : จะตัดคำว่า สตรี ออกใช่ไหม

ประธาน : คำว่า สตรี หายไปหรือครับ ต้องเติมสิครับ เด็ก เยาวชน สตรี และบุคคลในครอบครัว พิมพ์ทงนะครับ เติมคำว่า สตรี นะครับ เด็ก เยาวชน สตรี และบุคคลในครอบครัว เท่านั้นละครับ เว้นวรรคด้วยนะครับ โอ.เค. ครับ ต่อไปมาตรา ๕๒ ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : อันนี้ขอไปปรับนะครับ ท่านอำไพ ผมไปเขียนใหม่ เพราะว่าผมเขียนก่อนหน้านั้นตั้งนานแล้ว กฎหมายมันปรับ

นายพรรัตน์ วิจิตรพันธุ์ : มาตรา ๕๒ เจตนารมณ์เพื่อประกันการดำรงชีพของผู้สูงอายุผู้ที่มีอายุเกินกว่าหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การดำรงชีพ รัฐต้องจัดสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาล หรือการช่วยเหลือสงเคราะห์ หรือจัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ เช่น ได้รับเงินช่วยเหลือสงเคราะห์การลดหย่อนหรือยกเว้นภาษี การลดค่าโดยสารสาธารณะหรือรถเข็นผู้สูงอายุ เป็นต้น

หมายเหตุ หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งบัญญัติไว้เป็นครั้งแรก

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เติมชนิดหนึ่ง อันนี้ผมเพิ่ม อธิบายเพิ่มขึ้นมานะครับ เช่น จัดสิ่งอำนวยความสะดวกตามกฎหมาย แล้วจะมีอันหนึ่งก็คือ เงินช่วยเหลือสงเคราะห์ เงินลดหย่อนหรือการยกเว้นภาษี หรือการลดค่าโดยสารสาธารณะ หรือรถเข็นผู้สูงอายุจริง ๆ แล้วมีในพระราชบัญญัติประกันผู้สูงอายุอยู่แล้ว มีกฎหมายลูกอยู่แล้วทุกวันนี้

ประธาน : ไปได้นะครับ มาตรานี้ไปได้ ท่านบัทมาครับ

นางสาวบัทมา สุกกำปัง : เหมือนเดิมนะคะ หมายเหตุ ข้อ ๑ กับข้อ ๒ น่าจะรวมเป็นข้อเดียวกัน

ประธาน : เขารวมแล้วครับ ผ่านตรงนี้ไปได้นะครับ ต่อไปมาตรา ๕๓

อาจารย์อำไพ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาต น่าเสียดายมาก ๆ นะคะ ท่านประธานและท่านวัชรินทร์ด้วยนะคะ จริง ๆ ตรงนี้ถ้าหากว่าวันหน้าถ้าท่านเป็น สสร. ได้ร่างรัฐธรรมนูญกันใหม่ เสนอไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๕๐ เลยนะคะ บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มี ตรงนี้เขาเน้นไม่มีรายได้ ของเรานี้ หกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้และไม่สามารถช่วยตนเองได้ อะไรอย่างนี้ มันคงต้องใส่ เช่นว่า ผู้ไม่มีสตาจ์อย่างที่ท่านวัชรินทร์ว่าแต่แรก

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เขาให้สิ่งอำนวยความสะดวก แต่เดิมที่ไม่มี
นะครับ สิ่งอำนวยความสะดวก

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ไม่สามารถช่วยตนเองได้ ให้สม
ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เดิมที่มันมีอยู่ มันเพิ่ม รู้สึกจะเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวก
อย่างเหมาะสม ก็ตัดออก เดิมที่มี เหมาะสม ด้วย กลัวว่ารัฐจะรับภาระไม่ไหว

ประธาน : เติมใหม่ครับ ที่ว่า ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : จากหมายเหตุ หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ เพิ่มคำว่า สิ่งอำนวยความสะดวก แค่นั้นพอครับ
ครับ ศักดิ์ศรีรู้สึกจะเพิ่มเหมือนกัน แล้ว เหมาะสม เขาตัดออกตอนไปเพิ่ม เพิ่ม สิ่งอำนวยความสะดวก

นางสาวปัทมา สุปกำปัง : ปี ๒๕๔๐ บอกแค่นั้น ๆ ค่ะ มีสิทธิได้รับความ
ช่วยเหลือจากรัฐ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มาตรา ๕๔ เดิม บุคคลมีอายุเกินหกสิบปี
บริบูรณ์และมีรายได้ไม่เพียงพอต่อการยังชีพ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ทั้งนี้ ตามที่
กฎหมายบัญญัติ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออก แล้วก็เพิ่มคำว่า สิ่งอำนวยความสะดวก
และความสะดวกและอย่างสมศักดิ์ศรี ตัดคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออก อย่างนี้จะชัดไปเลย

ประธาน : ผมเรียนปรึกษาครับ ต้องเติมทั้งหมดหรือเปล่าครับ เพิ่มคำว่า
สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรี ได้ใหม่ครับ เพราะมันเป็นคำเดียวกันเลย
เพิ่มไปแล้วนะครับ โอ.เค. ครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ท่านประธานคะ ตรงตั้งแต่ เช่น ได้
เจตนารมณ์บรรทัดที่ ๓ เช่น หรือจัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ คือเขาพูดถึง
ไม่เท่ากับรถเข็น นั่นคือสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะที่รัฐจะต้องดูแลจัดให้ แต่เงิน
ช่วยเหลือสงเคราะห์ลดหย่อนหรือยกเว้นภาษี ลดค่าโดยสาร มันไม่ใช่สิ่งอำนวยความสะดวก
อันเป็นสาธารณะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เป็นสวัสดิการ กฎหมายมีอยู่แล้ว
มีพระราชบัญญัติผู้สูงอายุให้อยู่แล้ว ลดค่าโดยสาร

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ไม่ หมายถึงว่าท่านเอามาขยายตรง
สิ่งอำนวยความสะดวก เพราะสิ่งอำนวยความสะดวกมันไม่ได้หมายถึงเรื่องเงินนะคะ มันหมายถึง
รถเข็นไม่เท่าที่ท่านพูด เช่น นี่คือรวมมาทั้งหมด

ประธาน : คำนักรวมมาจากการให้การช่วยเหลือ อธิบายทั้งหมดข้างหน้าครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : จัดบริการอำนวยความสะดวกอะไรต่ออะไร
แล้ว เช่น โอ.เค. ไหม

ประธาน : คือลดหย่อนยกเว้นภาษี นี่ โอ.เค. ใช่ไหมครับ โอ.เค. นะครับ ตกลง
เราเพิ่มในส่วนที่เป็นหมายเหตุเข้าไป เพิ่มข้อความเข้าไปแล้วนะครับ ต่อไป มาตรา ๕๓

นางสาวกุลวดี วุฒิกุล : มาตรา ๕๓ เจตนารมณ์เพื่อประกันสิทธิของผู้พิการหรือ
ผู้ทุพพลภาพและบุคคลวิกลจริต บุคคลซึ่งการหรือทุพพลภาพย่อมได้รับความคุ้มครองด้าน
สวัสดิภาพ ส่งเสริมสวัสดิการและพัฒนาศักยภาพ คุณภาพชีวิตจากรัฐ โดยเฉพาะเด็กซึ่งพิการ
หรือผู้พิการซ้ำซ้อน หรืออยู่ในครอบครัวยากไร้ รัฐต้องจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความ
พิการของเด็กแต่ละคน ทั้งต้องไม่ถูกแยกส่วนหรือเลือกปฏิบัติ ตลอดจนพัฒนาด้านร่างกาย จิตใจ
สังคมและการอาชีพที่เหมาะสมกับความพิการของแต่ละบุคคล ทั้งต้องจัดสวัสดิการให้อย่าง
เหมาะสม เพียงพอ มีคุณภาพและทั่วถึง โดยจัดสภาพแวดล้อมให้ผู้พิการสามารถเข้าถึงและใช้
ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะโดยสะดวกและปลอดภัย

หมายเหตุ หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๔๐ โดยเพิ่มการประกันสิทธิของบุคคลวิกลจริตไว้ด้วย ซึ่งบัญญัติไว้เป็นครั้งแรก

ประธาน : อันนี้ก็เข้าใจว่าตัดคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออกไปด้วย
ใช่ไหมครับ เดิมมีคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ใช่ไหมครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : เพิ่มคำว่า บุคคลวิกลจริต

ประธาน : ผมหาหรือนะครับว่าเราต้องตามไปกำกับหมดไหมครับว่าตัดคำว่า
 ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ เพราะตัดออกไปเยอะมากพอสมควร ต้องเขียนทุกกรณีไหมครับ

นางสาวปัทมา สุปกำปัง : จะมีบางมาตราใช่ไหมคะท่านประธานที่คงไว้
ที่จำเป็น

ประธาน : ที่รัฐไม่พร้อมอะไรต่าง ๆ เลยจำเป็นที่จะต้องมีคำว่า ทั้งนี้ ตามที่
กฎหมายบัญญัติ แต่ถ้าเมื่อใด มาตราใดไม่มีคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ หรือเรียกกรอง
หรือว่าอ้างสิทธิได้ทันที รัฐจะต้องจัดให้ทันที ถ้าไม่จัดให้ก็จะมีคนบังคับให้จัดให้ คือศาล

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์

อารีรัตน์ ๙/๕

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เต็ม บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ หรือ
วิกลจริต เต็ม วิกลจริต เข้าไปหน่อย เพราะตกคำว่า วิกลจริต

ประธาน : เต็มเข้าไปก่อนครับ ท่านอาจารย์อำไพขออนุญาตนิดหนึ่ง เต็ม
นิดหนึ่งนะครับ หมดยังครับ อาจารย์อำไพมีมืออยู่ เราก็เพิ่มเติมลงไปก็คงจะได้ครับ
ดูเหมือนเราจะเน้นเด็กและผู้พิการซ้ำซ้อน เด็กซึ่งพิการแล้วผู้พิการซ้ำซ้อน อันนี้เป็นเด็กหรือ
ไม่เป็นเด็กก็ได้ใช่ไหมครับ อาจารย์อำไพครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขณะนี้วิกฤตได้ใส่เข้าไปแล้วใช่ไหมคะ เพราะว่ามันตกอยู่

ประธาน : บรรทัดแรกครับ ใส่แล้วครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ใส่แล้วนะคะ ที่นี้ท่านขยาย ขยายแต่ผู้พิการ กับพิการซ้ำซ้อน หรือครอบครัวยากไร้ ยังมาซ้ำอยู่ตรงอีกนะคะ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : คือเน้นกลุ่ม ที่จริง ๆ แล้วอยากจะเรียนอย่างนี้พวกคนพิการเขาไม่ได้หมายความว่าเขายากจนนะ เขาไม่ได้อยากได้เงินช่วยเหลือ เขายากได้สิ่งอำนวยความสะดวกที่ปลอดภัย ไม่ประจานเขาแค่นั้นเอง แต่ถ้าเป็นกรณีเด็กที่พิการซ้ำซ้อน อันนี้จำเป็นที่จะต้องเป็นกลุ่มเป้าหมายที่รัฐจะต้องเข้าไปดูแล แล้วก็อาจจะต้องจ่ายช่วยเหลือทั้งด้านอื่น ๆ ด้วย แต่คนกลุ่มที่พิการอาจจะเป็นคนมีเงินก็ได้ เช่น กลุ่มพิการที่เขามาประชุมอะไรนี้ รู้สึกเจอเขาหลายครั้ง เขาบอกว่าเขาไม่ได้ยากจน เพียงแต่ว่าสิ่งอำนวยความสะดวกมันไม่ดี ไม่จัดให้เขาอย่างเหมาะสม เช่น ห้องน้ำอะไรพวกนี้ไม่มี หรือทางขึ้นทางเดินอะไรไม่มีสำหรับเขานะครับ

ประธาน : คือถ้าต้องจัด ต้องจัดให้ได้หมด แล้วก็แม้ไม่พิการหรือทุพพลภาพหรือวิกฤต แต่ว่าเขาเป็นผู้ที่อยู่ในครอบครัวยากไร้เขาไปใช้ได้อยู่แล้วใช่ไหมครับ กำลังสงสัยครับว่ามีคำว่า หรืออยู่ในครอบครัวยากไร้ จะต้องมีการหมายด้วยไหมครับ ที่เฉพาะต่าง ๆ หรือรถที่มันเลื่อนมารับคน มีรถเข็นมีอะไรได้ หรือว่าทางเดินมันเป็นบันได ตึกสมัยใหม่เขามีแล้วเป็นทางลาด แต่ตึกสมัยเก่ามันจะเป็นบันไดต้องยกต้องอะไรต่าง ๆ ถ้ามีส่วนนั้น ที่นี้เป็นผู้ยากไร้เป็นผู้อะไร อาจารย์อำไพครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขอบพระคุณคะ เจตนารมณ์ตรงนี้นั้นเน้นที่ผู้พิการ ทุพพลภาพ แล้วก็วิกฤต กำลังนี้ว่าเจตนารมณ์ได้พูดถึงผู้ยากไร้ไว้ตรงนี้ใหม่ เพราะยากไร้ได้พูดมาบ้างแล้วนะคะ ถ้าเราไม่ปรับ บรรทัดที่ ๒ ตั้งเจตนารมณ์ สวัสดิการและพัฒนาศักยภาพก็เป็นคำหนึ่ง ศักยภาพ คุณภาพชีวิต พิการซ้ำซ้อนน่าสงสารอยู่แล้ว เช่น หูหนวกด้วย แล้วออกทีสตึก คือที่มหาวิทยาลัยมีเด็กพวกนี้จะมีพอสมควร เพราะว่าเราสอนเด็กพิเศษอยู่ทุกวันนี้ก็สอนอยู่ ต้องมีล่ามอยู่ประจำเลยระหว่างเราบรรยายล่ามจะอยู่ประจำ

ประธาน : ผมมีผู้พิการทางสายตาคือ ๖ คน แล้วก็รวมกันแล้วมี ๑๐ กว่าคน บางคณะก็มีเรื่องหุ้เรื่องอะไร แต่ว่าบางที่ก็ยากต้องจัดคนไว้เฉพาะเลยครับเวลาจะรับโครงการเหล่านี้ ที่นี้กลับมาที่เรื่องอยู่ในครอบครัวยากไร้ ที่นี้ท่านอาจารย์อำไพตั้งข้อสังเกตว่า มีอยู่ส่วนหนึ่งและในส่วนองมาตรา ๕๐ ใช่ไหมครับ มาตราเน้นเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกใช่ไหม ที่นี้

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๑๐/๒

ผู้ยากไร้ถึงเราเขียนบันทึกเจตนารมณ์ไว้ ผมยังนึกภาพอยู่ครับว่าสิ่งอำนวยความสะดวกผู้ยากไร้จะเข้าไปใช้ได้อย่างไร อย่างเช่น ห้องน้ำกว้าง ๆ ในสนามบินและมีเครื่องหมายติดไว้อย่างนั้น ทีนี้เด็กมอมแมม ๆ หรือเด็กยากไร้เข้าไปใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านั้นได้อย่างไรครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : นพรัตน์ผมสงสัยตรงนี้ เพราะว่าที่จริงอันนี้มันพูดถึงผู้ใหญ่ นะ เราไปเอาเด็กมาใส่มันไม่น่าจะถูก เพราะว่าเวลาตอนอภิปรายถ้าผมจำไม่ผิด ในชั้นคณะอนุกรรมการ กรอบ ๑ พวกกลุ่มผู้พิการเขาจะมาพูดถึงว่า เขา Access ไม่ได้ แค่นั้นเอง ทีนี้ถ้ายากไร้เราไปพูดแล้ว การศึกษาอะไรเราพูดแล้ว ไปปรับใหม่ดูสิ ปรับตรงนี้เลยก็ได้ ผมว่าน่าจะเป็นบุคคล ซึ่งพิการ ทูพพลภาพหรือวิกลจริตนะครับ

นายประโกชน์ สภาวสุ : ตัดคำว่า เด็ก ออกหรือครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เพราะว่าอันนี้ไม่ได้เน้นเด็ก เน้นผู้พิการ อาจจะได้ก็ได้ แต่ว่าไปอยู่การศึกษา

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ตัดการเรียน การสอน ออกให้หมด

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มันไปอยู่การศึกษา

ประธาน : ในมาตรา ๔๘ วรรคสอง มันจะมีเรื่องแบบนี้อยู่หรือไม่ต้อง ตัดตรงที่ เกี่ยวกับการศึกษาในมาตรา ๔๘ วรรคสอง หรือเปล่าครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ที่สำคัญสุดคือการ Access การเข้าถึงใช้ ประโยชน์จากสิ่งอำนวยความสะดวก เหมาะสม สาธารณะที่เขาเรียกร้องคือประเด็นนี้ แล้วก็จะเพิ่มผู้วิกลจริตเข้ามา บุคคลพิการ ทูพพลภาพ วิกลจริต ย่อมได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ ส่งเสริม สวัสดิการและพัฒนาคุณภาพจากรัฐโดยเฉพาะ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธาน จริง ๆ แล้ว มาตรา ๕๓ จุดมุ่งหมายของมันน่าจะสิทธิในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ในสิ่งอำนวยความสะดวก เหล่านี้ทั้งหมดเลย บุคคลซึ่งพิการ หรือทูพพลภาพ หรือวิกลจริต ย่อมได้รับการดูแลเอาใจใส่หรือ คุ้มครอง ทั้งด้านสวัสดิการ สวัสดิภาพและส่งเสริมคุณภาพชีวิตจากรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ พัฒนาศักยภาพที่เหมาะสมและจัดสิ่งอำนวยความสะดวก จริง ๆ เน้นตรงนี้ มากกว่า จัดสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ จริง ๆ ก็คือเน้นศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์นั่นเอง

นายประโกชน์ สภาวสุ : เน้นความเสมอภาคเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์

ประกาศลักษณะ ๑๐/๓

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : จริง ๆ ๒ อย่างนี้ไปด้วยกันนะครับ การที่เรายอมรับว่าให้เสมอภาคกัน มันก็คือเป็นการยอมรับหลักการความมีศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ด้วยไปพร้อมกันครับ ที่จริงมันไปด้วยกันได้ ทีนี้เราเน้นไปที่ตรงนี้เราควรจะใส่ลงไปหรือเปล่านะครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธานคะ เพราะฉะนั้นตรงเจตนารมณ์เราปรับให้ครอบคลุมเสียจะดีไหมคะ เพื่อประกันสิทธิและโอกาสในการเข้าถึงหรืออะไรในะคะ เข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะจากรัฐอย่างเท่าเทียมของผู้พิการ หรือทุพพลภาพ และวิกลจริต คือรวม ๆ

ประธาน : โอกาสเข้าถึงอย่างเท่าเทียมใช่ไหมครับ โอกาสเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกใช่ไหมครับ

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : ใส่คำว่า สวัสดิการ ด้วยไหมคะ สวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวก

ประธาน : สวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวก เอา Keyword ตรงนี้ครับ เพื่อประกันสิทธิและโอกาสเข้าถึงสวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเท่าเทียมของผู้พิการ หรือทุพพลภาพและบุคคลวิกลจริต ถ้าตรงนี้ผ่านต่อลงไปที่เหลือนะครับ ผมมีปัญหาอย่างหนึ่งครับ คือผมไม่แน่ใจว่าเขาเขียนรวม ๆ กันในย่อหน้าที่ ๒ ว่า บุคคลซึ่งพิการ หรือทุพพลภาพ หรือวิกลจริต เขียนเหมือนกับว่ามีสิทธิเท่ากัน แต่ถ้าอ่านในตัวบทมันเหมือนกับว่ามีสิทธิไม่เท่ากันนะครับ เพราะว่าในตัวของมาตรา ๕๓ วรรคสอง กรณีบุคคลวิกลจริตได้อย่างเดียวครับ คือได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐอย่างเดียว แต่มาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง มันมีหลายอย่าง ผมสงสัยครับว่าเราบันทึกเจตนารมณ์จะถูกทักท้วงหรือไม่

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือจริง ๆ แล้ววรรคสองมาเพิ่มที่หลังนะครับ เดิมทีเฉพาะคนพิการที่จะสามารถเข้าถึงบริการสาธารณะอย่างปลอดภัยและสะดวกและไม่ประจานเขา แค่นั้นตรงนั้น แต่จะมาเพิ่มวิกลจริตมันคนละประเภทแล้ว เพราะคนวิกลจริตมันอาจจะไม่ใช่พิการครับ คือบริการหรือดูแล มันไม่เหมือนกันมันคนละอย่างไปแล้ว

ประธาน : ผมเข้าใจว่าวันที่เพิ่มผมนั่งอยู่ด้วย อาจารย์รัชฎาภรณ์เชิญครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ดิฉันไม่ได้นั่งอยู่นะคะ แต่ว่าที่จริงผู้พิการ หรือทุพพลภาพเขาควรจะได้ประโยชน์ได้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อที่จะให้เขาได้ใช้สิทธิเสรีภาพได้เท่าผู้อื่นนะคะ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เหล่านี้ แต่สำหรับผู้วิกลจริตเขาคงไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยตัวเองได้ แล้วก็เขาไม่ได้เป็นผู้พิการ ถ้าเราพูดถึงว่าคนผู้พิการในวรรคแรกเขาช่วย

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์

ประกาศลักษณะ ๑๐/๕

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ตัวเองได้ถ้าเราสนับสนุน ถ้าเราส่งเสริมให้เขา แต่สำหรับวรรคสอง ผู้วิมลจติจะต้องได้รับ คือรัฐ
ต้องไม่ทอดทิ้งเขา ไม่ใช่ให้เขาเดินพุดไม่รู้เรื่องกับคนอื่นอยู่ที่ไหนอะไรแบบนี้คะ คงจะคนละอย่าง

ประธาน : ใช่ครับ ที่นั่งฟังอยู่เป็นอย่างนี้นะครับ ก็คือเขียนไว้คนละวรรคครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมหาวิธีหนึ่ง ผมว่าจะถามเหมือนกัน คือ
ในกรณีมาตราหนึ่งมีหลาย Concept ที่มันกระจาย ๆ กัน ผมว่าเราน่าจะแยกวรรค แยกเป็น ๒ ข้อ
เลยได้ไหมครับ

ประธาน : แยกเป็น ๒ ข้อได้ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือคล้าย ๆ กับมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง มี
Concept อะไร มี Keyword อะไร แล้วก็อธิบาย ส่วนวรรคสอง ผมคิดว่าต้องเขียนอย่างนั้น
เพราะว่าผมเขียนศาลยุติธรรมอยู่จะเขียนอย่างนั้นให้หน่อยไปเขียน คือมาตราหนึ่งมันยาวแล้วมันมี
Concept ต่าง ๆ มันรวมไม่ได้ ไปนั่งคิดจนปวดหัวไม่รู้จะเขียนอย่างไร

ประธาน : อันนี้เป็น ๒ วรรคหรือไม่ก็ ๒ ข้อได้ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ก็เป็นว่าเขาขึ้นมาใหม่ได้ไหม ตรงเริ่มแรกสุด
นะครับ ก็คือวรรคหนึ่ง ก่อนเจตนารมณ์หรือจะใช้คำว่า เจตนารมณ์ของวรรคหนึ่ง หรือวรรคหนึ่ง
แล้วก็ เจตนารมณ์ ตรงนี้ครับก่อนถึงเจตนารมณ์นะครับ จะใช้คำว่า เจตนารมณ์ของวรรคหนึ่ง
หรือว่าจะใช้ วรรคหนึ่ง เจตนารมณ์

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายประโกชน์ สภาวสุ : ถ้ามาตรานี้เรามาทำอย่างนี้จะเกิดความสับสนมาก
เลยครับ เพราะที่ผ่านมามาไม่เคยที่จะมาแยก ทุกครั้งที่เราพูดถึงเจตนารมณ์เราก็จะมองถึงภาพ
ของทั้งมาตรา

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : บางที่มันไปไม่ได้เพราะบางที่มันเยอะมากเลย
มันคนละกลุ่ม แต่มาเขียนในมาตราเดียวกัน

นายประโกชน์ สภาวสุ : แล้วคุณดูจะรู้ได้อย่างไรครับว่าเมื่อไรเราไปได้หรือไม่ได้
เขาก็มองเป็นภาพรวม

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : วรรคบอก

นายประโกชน์ สภาวสุ : ที่นี้พอมายกวรรคไปแล้วที่เขาผ่านมาเขาจะสงสัย
แล้ว ที่ผ่านมามาเราไม่เขียนวรรคนี้แปลว่าอะไร

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มันตอนเดียว มันแปลอันเดียวกันได้ เป็น
Concept เดียวแนวคิดเดียวอยู่ในเรื่องเดียว แต่ที่คนพิจารณากับวิกลจริตมันไปคนละทางเลย แล้วก็
รัฐต้องดูแลลักษณะต่างกันด้วยนะครับ

ประธาน : ขออนุญาตเสนออ่านดูนะครับ คือ เริ่มมาอย่างมานี้ว่า เพื่อ
ประกันสิทธิและโอกาสเข้าถึงสวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเท่าเทียมของผู้พิการหรือ
ทุพพลภาพ และมีมาตรการช่วยเหลือบุคคลวิกลจริตได้ไหมครับ อาจารย์อำไพครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : สนับสนุนท่านประธานคะ ตรงนี้ส่วน
และมีมาตรการช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ เพื่อช่วยเหลือบุคคลวิกลจริตหรือมีมาตรการช่วยเหลือ
ที่เหมาะสม มันยาวใช่ไหมคะ

ประธาน : ถ้ายาวนี้เขาว่าได้บันทึกการช่วยเหลือบุคคลวิกลจริตได้ไหมครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ด้านการช่วยเหลือบุคคลวิกลจริตที่
เหมาะสมไว้ข้างหลังได้ไหมครับ

นายประโกชน์ สภาวสุ : ดีกว่าจะเป็นเจตนารมณ์ ๑ เจตนารมณ์ ๒ อะไรอย่างนี้
ท่านประธานครับ ผมว่าน่าจะครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : อันนี้ดีกว่า

นายประโกชน์ สภาวสุ : ให้มันเป็นภาพรวมเหมือนทุก ๆ มาตรา

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มันจะมีมาตราอื่นในมาตราต่าง ๆ นี้มันจะยาว
แล้วก็บางอันมี Concept ต่าง ๆ กันเลย เราคิดว่าน่าจะต้องแยกวรรคหรือเปล่า เพราะถ้าไม่เขียน

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ก็จะยาวอย่างนี้ก็เท่ากับลอกตัวบทลงมาอีกนะครับ ก็ไม่มีคำเขาเรียกว่า wording ที่มันเป็นคำที่สื่อรวมได้ ก็อยากจะหารือเหมือนกันว่า จำเป็นมันต้องแยกหรือเปล่า

ประธาน : คือถ้าจำเป็นจริง ๆ ค่อยไปแยก แต่ว่าเราพยายามรักษารูปแบบตรงนี้ไว้ก่อนโดยที่ถ้าหากมันจำเป็นนี่เราก็จะเขียนยาวซึ่งมีหลายมาตราที่เราเขียนเจตนารมณ์ค่อนข้างยาวอยู่ แต่บางอย่างบางมาตรานี้เราเห็นว่าเขียนสั้นได้เราก็เขียนสั้นไป แต่สำหรับในที่นี้บังเอิญว่ามันต่างกันอยู่ก็เลยต้องเขียนอย่างนี้นะครับ บางอย่างที่ยาวได้เราก็รวมเข้าไปอยู่แล้วใช่ไหมครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : วรรคสองไม่ต้องเขียนเลยอย่างนี้ คือวรรคสองแทบไม่ต้องไม่เขียนเลย มีแต่อันแรกอันเดียว

ประธาน : ถ้าเขียนก็เขียนในส่วนที่ขยายความแล้วไม่ให้นำไปเลยบาลี เขากลัวครับ ถ้าเขียนน้อยนี่มาตราเหล่านี้เดี๋ยวจะมีคนไปตัดครับ แล้วเขาบอกไม่เขียนหรืออย่างไร ถ้าไม่เขียนก็ไม่ต้องทำ เพราะว่ากระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ แม้จะยกเลิกระบบซีแล้วเดี๋ยวเขาจะดู เดียวจะไม่ค่อยดูจะมีคนเบี้ยว ท่านอาจารย์อำไพครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขอบพระคุณค่ะ คือถ้าหากเราจะเขียนในวรรคสองก็คือ ผู้พิการหรือทพพลาภ ย่อมได้รับและเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต นั่นคือจุดเน้นพัฒนาคุณภาพชีวิต ส่วนผู้วิกลจริตนี้ต้องไม่ถูกทอดทิ้งในฐานะของความเป็นคนต้องไม่ทอดทิ้งซึ่งอันนี้เป็นหลักการที่เพิ่มเข้ามา อันนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีนะครับ เพราะเรามีคนบ้าเดินตามถนนนอนอยู่ข้างถนนเยอะแยะเลยเข้า ๆ เราผ่านมา ตรงนี้อยากให้เขียนลงไปเหมือนกัน เพื่อไม่ให้ถูกทอดทิ้งแล้วตรงนั้นก็คือพัฒนาคุณภาพและศักยภาพของเขา

ประธาน : เขียนว่าอย่างไรครับ เมื่อกี้ที่จริงอาจารย์วัชรินทร์ก็พูดไว้แล้ว แต่ที่นี่มีอาจารย์อำไพอีกทีหนึ่ง เรื่องไม่ทอดทิ้งผู้วิกลจริตนี้ครับ โอ.เค. เขียนไปเลย เราน่าจะเขียนยาวมาตรานี้เพราะว่ามีคนคอยจะไม่ปฏิบัติตามอยู่ ก็คือ หน่วยงานภาครัฐทั้งหลาย กำลังเขียนอยู่ โอ.เค. คุณบัทมา อาจารย์วัชรินทร์ต่อหน้าครับ เชิญครับ

นางสาวบัทมา สุกกำปัง : พอดีกลับไปดูในส่วนของเอกสารที่ตั้งแต่การพิจารณายกร่าง คือ หัวใจสำคัญของเขาเขามีคำที่ใช้ก็คือว่า เขาใช้เน้นใช้คำว่า ผู้ทรงสิทธิ์ บุคคลต่าง ๆ เหล่านี้เขาบอกว่า อยากให้ได้รับในลักษณะเป็นผู้ทรงสิทธิ์เลย ไม่ใช่ผู้ได้รับการสงเคราะห์ ตรงนี้แล้วก็การอภิปรายเมื่อไม่กี่วันนี้รู้สึกว่าจะมีการพูดถึงเหมือนกัน เพราะว่ามุมมองของหน่วยงานภาครัฐที่กระทำกับคนเหล่านี้ ส่วนใหญ่แล้วจะเน้นว่าเป็นสงเคราะห์เขา ให้ไปความช่วยเหลือเขา แต่มันจะไม่มีปรากฏในตัวบท แต่อยู่เบื้องหลังรู้สึกจะมี

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : หมายถึงย่อหน้าที่ ๒ ใช่ไหมครับ ผู้ทรงสิทธิ์

นางสาวปัทมา สุปก่าบั้ง : ย่อหน้าที่ ๒ ไม่ใช่บุคคลวิกลจริต คือ

ประธาน : อันนั้นย่อหน้าที่ ๓ ครับ หมายถึงผู้พิการหรือทุพพลภาพ ต้องได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและศักยภาพ แล้วพูดถึงเรื่องการเป็นผู้ทรงสิทธิ์ลงไปด้วย อย่างนั้นใช่ไหมครับ เป็นข้อเสนอ อาจารย์รัฐภาภรณ์ครับ

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ขอต่ออีกสักหน่อยนะคะ เลื่อนลงมาหน่อยจะดูตรงข้างบนคะ ตรงวรรคสองนี้ พูดถึงว่าผู้พิการหรือผู้ทุพพลภาพ ต้องได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและศักยภาพ คือ โดยความหมายในนี้ เขาก็คือ ผู้ทุพพลภาพ คือต้องมีสวัสดิการให้เขา มีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับแต่ละกลุ่มที่มันไม่เหมือนกัน สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้เขาได้รับสิทธิเสรีภาพเท่าผู้อื่นนะคะ เหมือนกับในมาตรา ๓๐ วรรคสี่ ที่จะให้เขาให้เขาเพื่อให้เขาได้รับสิทธิเท่าผู้อื่น อย่างเช่น ถ้าสมมุติว่าเวลาเรียน เราบอกว่าเรามีความเสมอภาคก็จริง ท่านจะต้องให้คนตาบอดมีอักษรเบล เพื่ออะไร เพื่อที่จะเรียนได้เท่ากับผู้อื่น ถ้าบอกว่า ในช่วง ๙ ช่อง ๑๑ จะต้องมีการมีภาษามือเพื่อให้หูหนวกได้รับสิทธิในข่าวสารข้อมูลเท่ากับผู้อื่น ส่วนได้ไปแล้วเขาไปทำอะไรนั้นอีกเรื่องหนึ่งนะคะ เราจะเน้นช่องที่เพื่อให้เขาได้รับสิทธิเท่ากับผู้อื่น ทำทางทำให้คนตาบอดโดยพิเศษเพื่อให้เขาได้ใช้ที่สาธารณะเหมือนกับผู้อื่น เขาจะไปไหนนั้นอีกเรื่องหนึ่ง อะไรอย่างนี้คะ เพราะฉะนั้นสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหลาย ผู้พิการก็จะบอกว่า ที่จอดรถที่จัดให้กับเราก็อธิบายให้เขาได้เข้าไปใช้สิทธิตรงนั้นได้ คือมันไม่ใช่เรื่องของการสงเคราะห์ เสร็จแล้วก็ให้คุณเสียคราวนี้แล้วคุณก็จะได้ แต่ไม่ได้บอกเพื่อให้เขาได้มีสิทธิเท่ากับผู้อื่นอะไรอย่างนี้ ไม่ทราบงใหม่คะ

ประธาน : ท่านประโชชน์ครับ

นายประโชชน์ สภาวสุ : คือมันไม่ใช่สิทธิ์นะคะ สิทธิ์นี้คือมันกว้างไป ถ้าพูดถึงว่าสิทธิ์ มันน่าจะเป็นการดำรงชีวิตเยี่ยงคนปกติโดยทั่วไป คือการเข้าถึงกัน ความสามารถในการเท่าเทียมกันในการเข้าถึงการศึกษา ความสามารถในการเข้าถึงการศึกษา หรือการดำรงชีวิตเยี่ยงคนปกติทั่วไป อันนี้เป็นประเด็น แต่ว่าถ้าเราเขียนไปจริง ๆ มันจะเกิดอุปสรรคมากพอสมควร อย่างกรณีคอมพิวเตอร์จะให้คนตาบอดใช้คอมพิวเตอร์ เราจะต้องทำซอฟต์แวร์เพื่อที่จะให้เขาพูดออกมา แล้วก็คำพูดนี้ถ่ายทอดเป็นตัวอักษร ซึ่งมันจะต้องใช้ความสามารถของตัวคอมพิวเตอร์สูงกว่าชาวบ้านเขาเยอะเลยนะคะ แล้วมันก็จะเกิดปัญหาตามมาเพราะมันขัดรัฐธรรมนูญ เพราะบางอย่างทำได้บางอย่างทำไม่ได้ มันไม่ใช่ทุกกรณีที่ทำได้ ผมอยากให้ระมัดระวังในการเขียนด้วยครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ที่จริงคงไม่ได้หมายถึงอย่างนั้นนะคะ สติเหล่านี้มันคงเป็นให้เขาได้เข้าถึงสติขั้นพื้นฐานทั่ว ๆ ไป คงไม่ได้หมายถึงระดับคอมพิวเตอร์หรืออะไรอย่างนี้ คงไม่ใช่

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : อย่างนี้ได้ไหมครับ คืออยากให้มันอดความกันดีหน่อย ประกันสิทธิการเข้าถึงเลยได้ไหม สติที่นี่มัน Exit คือเข้าถึง เข้าถึงมันสวัสดิการแล้วก็จริง มันสิ่งอำนวยความสะดวก ที่จริงมันสวัสดิการแค่นั้น ความเป็นอยู่ ความเป็นอยู่ของชีวิต ดำรงชีวิตอยู่อย่างสบายเหมือนคนอื่นเขา เท่าเทียม เพื่อประกันสิทธิการเข้าถึง สติเข้าถึง ที่จริงไม่ต้องมีการก็ได้ สติเข้าถึงสวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวก คือเท่าเทียมนี้มันมีมาตราอื่นลือกอยู่แล้วว่าห้ามเลือกปฏิบัติ ผมว่าไม่ต้องไปเขียนก็ยังได้เลย

ประธาน : เพราะมันอยู่ในย่อหน้าแรกแล้วใช้ไหมครับ ที่เป็นตัวดำเข้ม ที่นี้ย่อหน้าที่ ๒ ผู้พิการหรือทุพพลภาพได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิต ต้องพูดถึงได้รับสิทธิอะไรอีกไหมครับ key word มันมีตรงที่คุณบัทมาบอกว่า มันไม่ใช่แค่รับการสงเคราะห์ แต่ว่าเขาเป็นผู้ทรงสิทธิ ไม่รู้ว่าต้องขยายความตรงนี้หรือเปล่า มันเป็นความรู้สึกของผู้พิการทุพพลภาพ คือผมก็สัมผัสอยู่กับทางกลุ่มที่สะท้อนผ่านออกมา ทางอาจารย์วิริยะหรืออะไรต่าง ๆ อันนี้เป็นสิ่งที่เขารู้สึกว่าศักดิ์ศรีของเขาไม่ใช่ว่าจะต้องไปช่วยไปสงเคราะห์อะไรเขา เขาไม่ต้องการและเขาไม่ชอบด้วยจริง ๆ มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นเรื่องการยอมรับด้วยไม่ใช่ว่าเรื่องทางวัตถุ เป็นอีกแบบหนึ่ง คืออยากให้เขียนไว้แบบนี้ครับ อันนั้นมันน่าจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เพราะว่ามาตรานี้มันไม่ใช่เรื่องนั้น อันนี้มันเรื่องเข้าถึงสวัสดิการ อำนวยความสะดวก แล้วความช่วยเหลือ แล้วประเด็นที่คุณบัทมา ยกขึ้นมามันดูแปลก ๆ อยู่ เพราะมันไม่ตรงกับมาตรา ๕๓

นางสาวบัทมา สุกกำปัง : เรียนท่านประธานคะ มันก็อยู่ในส่วนของการจัดสวัสดิการ ก็คือ จริง ๆ แล้วโดยนั้นก็คือ รัฐต้องจัดสวัสดิการให้เขา แล้วก็จัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้เขา และเพื่อให้เขาได้เข้าถึงและใช้บริการตรงนั้น แล้วการที่รัฐจะต้องจัดตรงนั้น ในส่วนของผู้พิการหรือผู้ทุพพลภาพในฐานะผู้รับก็จะต้องมีมุมมองอีกมุมมองหนึ่งที่ว่า โอ.เค. ไม่ใช่เป็นการสงเคราะห์นะ เน้นแต่ว่าต้องจัดให้ ๆ อะไรอย่างนี้ แต่มันเหมือนกับไม่รู้จะพูดอย่างไร คือมุมมองของภาครัฐ ภาครัฐที่เป็นผู้สงเคราะห์คะ มุมมองของเขาก็คือแบบว่าไปจัดให้ ๆ เพื่อบุคคลที่ด้อยเหมือนสงเคราะห์ sense ของการสงเคราะห์ แต่ sense ที่บอกว่าเขาเป็นผู้ทรงสิทธินี้ คือจริง ๆ แล้วควรเป็นหน้าที่ของรัฐที่ต้องรัฐ แต่ว่าถ้าไปเขียนไว้ตรงนี้มันอาจจะไม่แน่น

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : คือรัฐยอมรับใช้ใหม่ครับ แต่ว่าเวลารัฐยอมรับนี้คนของรัฐต้องไปทำ
ต้องไปอะไร ในที่สุดมันก็ไปกระทบกันระหว่างผู้พิการกับทพพลาภาพแล้วก็คนของรัฐมากกว่า ที่นี้
มันก็เป็นความรู้สึกอะไรมากกว่า แต่ว่าไม่ตรงกับตรงนี้ ท่านอาจารย์อำไพคะ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขอบพระคุณคะ วรรคสองดิฉันขอตัด
อย่างนี้ ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิต นั้นคงเอาออก ผู้พิการหรือทพพลาภาพ เดิม ของท่านปัทมา
นิดหนึ่ง ผู้พิการหรือทพพลาภาพ ต้องทรงสิทธิ์หรือควรในการเข้าถึงสวัสดิการหรือสิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวก เพื่อให้การดำรงชีวิตเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ดำรงอยู่อย่างบุคคลทั่วไป ใช่

นายประโกชน์ สภาวสุ : คือทรงสิทธิ์หรือครับ บุคคลเป็นผู้ทรงสิทธิ์ได้ไหมครับ

ประธาน : แต่ภาษากฎหมายมันเป็นผู้ทรงสิทธิ์ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมไม่เคยเห็นเท่าไร ผู้พิการหรือผู้ทพพลาภาพ
เป็นผู้ทรงสิทธิ์ในการเข้าถึงสวัสดิการ

ประธาน : ได้เวลาเชริฟอาหารแล้ว ก็เชิญรับประทานอาหารไปด้วยนะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมว่ายิ่งแกยิ่งงุ่น ผมว่าปวดหัวไปแล้ว คือวรรค
หนึ่งผมยังติดใจว่ามันยาวไป แต่ไม่เป็นไร

ประธาน : ที่ห้วงมีเรื่องเดียวคือคนเบี้ยวแล้วก็ไม่ทำตามที่กฎหมายต้องการ
เพราะว่าในทางปฏิบัติเขาเจออะไรมาเยอะครับ พวกพิการทพพลาภาพ ที่ห้วงคือเรื่องนี้ คือเป็นไปได้
อยากให้เห็นยาวครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ท่านประธานลงเขียนดูสิคะ อย่างที่ท่านประธานว่า

ประธาน : หมายความว่าอย่างที่บนจอครับ อยากให้มีเขียนเอาไว้ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมสงสัยที่ว่า สิ่งอำนวยความสะดวกอย่างเท่าเทียมของผู้พิการ ผมว่ามันสื่อตรงไหน ผู้พิการมันอาจจะไม่เหมือนกัน พิจารณา พิจารณา มันจะไปเหมือนกันคงไม่ได้ อย่างเหมาะสม

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : สิ่งอำนวยความสะดวกต้องอย่างเหมาะสม

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : และมีมาตรการช่วยเหลือหรือว่าคุ้มครองบุคคลพิการ

ประธาน : อันแรก อย่างเหมาะสม อันที่ ๒ ที่เหมาะสม ที่นี้คำว่า หลักเสมอภาค มาตรา ๓๐ พรรคสี่ ไม่รู้ต้องหมายเหตุหรือเปล่า คือถ้าเหมาะสมหายไปจากอันนี้ไปเติมไว้ในหมายเหตุได้ไหมครับ มันก็โยงเรื่องเดียวกับมาตรา ๓๐ พรรคสี่ อย่างที่ท่านอาจารย์รัฐภาภรณ์ ได้กล่าวถึงนะครับ คำว่า เสมอภาคหรือเท่าเทียม มันหายไปครับ

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ที่จริงมาตรานี้มันขยายมาตรา ๓๐ ที่บอกว่า จะจัดการ มีมาตรการพิเศษอย่างไร อันนี้มันเป็นมาตรการพิเศษที่จัดให้กับผู้พิการ ซึ่งจะต้องให้เขาได้รับสิ่งเหล่านี้เพื่อให้ใช้ชีวิตเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปอะไรอย่างนั้นนะคะ คือมันเป็นการเสริมแล้วก็เพิ่มขยายมาตรา ๓๐ ให้ชัดเจน

นางสาวปัทมา สุกกำปัง : แต่มันมีประโยคที่บอกว่า เพื่อให้มีคุณภาพชีวิต เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป ตรงนี้มันจะกินความ

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ที่จริงดิฉันยังชอบคำของคุณประโกชน์ที่บอกว่า ดำรงชีพอะไรนะคะ เช่นบุคคลทั่วไป ท่านพูดใหม่ให้เหมือนเดิมหน่อยคะ

นายประโกชน์ สภาวสุ : ดำรงชีวิตเพียงคนปกติทั่วไป ครับ แล้วก็อีกอย่างหนึ่ง ก็คือความสามารถเข้าถึงการศึกษา ความสามารถในการเข้าถึงการศึกษาที่เท่าเทียมกัน ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มาสื่อประธานอยู่ตรงหลังสุด คือประกัน ๆ แล้วก็มาตรงหลังสุด คือวิธีเขียน

ประธาน : ดำรงชีวิตเพียงบุคคลปกติทั่วไป นะครับ

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ต้องรวมเรื่องการศึกษาด้วยหรือคะ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : คือจริง ๆ แล้วคำว่า เหมาะสม คือมัน

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ไม่เหมือนกัน ผู้พิจารณา พิจารณาแตกต่างกัน มันต้องแล้วแต่ความเหมาะสมของผู้พิจารณาแต่ละประเภท
ให้เขาสามารถอยู่ได้

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : อำนวยความสะดวกอย่างเหมาะสม ดิฉันเห็นด้วย
แต่ตรงวัตถุประสงค์ที่เหมาะสม อาจจะเอาออก เราเอาคำว่า ที่เหมาะสม ข้างหลังออกได้ค่ะ เป็น
มาตรการช่วยเหลือบุคคลวิกลจริต คุณก็ต้องมีหลายอย่างอยู่แล้ว

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ผมขอปรับนิดหนึ่ง แต่อย่าเพิ่งแก้ ถ้าเป็นขึ้นว่า
เพื่อประกันสิทธิของผู้พิจารณา หรือคุณภาพให้เข้าถึงสวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่าง
เหมาะสม อย่างนี้จะได้ไหม ก็คือเอาประธานขึ้นไปไว้ก่อนอย่างนี้จะได้ไหม อย่าเพิ่งแก้ นะครับ เพื่อ
ประกันสิทธิของผู้พิจารณา หรือคุณภาพ ให้เข้าถึงสวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวก และ
มาตรการช่วยเหลือผู้วิกลจริต

ประธาน : คำว่า มีมันหายไปแล้วครับ เดิมเสนอว่า และมีมาตรการช่วยเหลือ
บุคคลวิกลจริต

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : และมีมาตรการช่วยเหลือ ไม่ทราบว่าจะได้
ไหมอย่างนี้ คือสรุปแล้วเราเขียนนี้เอาประธานมาไว้หลังหมดเลย แต่ถ้าจะเขียนประโยคยาวอย่าง
นั้น ผมว่ามันต้องเอาให้ครบก็คือ ถ้าเป็น Keyword อันแรกก็ โอ.เค. ลอย ๆ ขึ้นมาได้ แต่ถ้าเราจะ
เขียนเต็มอย่างนี้ ก็คงต้องให้มันครบประโยคไป ก็แล้วแต่ครับ

ประธาน : ที่ท่านเสนอผมคิดว่าย้ายได้นะครับ ได้ความหมายเหมือนกันครับ ก็
ย้ายไปนะครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เราไม่เขียนเป็นสั้น ๆ ถ้าเป็นประโยคเดียว
สั้น ๆ ลอย ๆ คล้ายเป็นหัวเรื่องอย่างนี้ โอ.เค. ไม่ต้องมีประธานประโยคหรือกรรมอะไรก็ โอ.เค.
เขียนขึ้นมาให้มันสื่อได้ แต่ถ้าเราจะเขียนเต็มอย่างนี้มันน่าจะต้องมีตามหลักภาษา มีประธาน
มีกริยา มีกรรมอะไรให้มันเป็นไปตามนั้นครับ

ประธาน : ขออนุญาตพักการประชุม ๑๕ นาทีครับ

พักประชุมเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : มาตรา ๕๑ ขอทบทวน ว่าด้วยสิทธิเด็ก ที่นี้ดิฉัน
อยากจะให้พูดถึงตรงที่เราบอกว่า บุคคลในครอบครัว

นางสาวปัทมา สุปก่าบั้ง : รับไปบันทึกแล้วตั้งแต่ครั้งโน้น

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ขอโทษ เพราะว่ามันมีผู้หญิง คือมันต้องคุ้มครอง
ทุกคนในครอบครัวที่ไม่ให้ถูกกระทำความรุนแรงนะคะ อาจารย์เขียนใหม่ใช่ไหมคะ ขอขอบคุณคะ

ประธาน : มาตรา ๕๓ ต่อนะครับ มาตรา ๕๓ นี้เราค้างไว้ ไม่ทราบว่าทางคณะ
นักวิชาการเต็มอะไรตรงไหนไปหรือยังก่อนที่ระหว่างพัก เราค้างไว้ตรงไหน นิดเดียวจะจบอยู่แล้ว
ไม่ทราบว่าอย่างไร เราอยู่ที่ผู้พิการ ทูพพลภาพ เป็นผู้ทรงสิทธิ์ แล้วก็ผลผลิตต้องได้รับการดูแล
ไม่ถูกทอดทิ้งจากรัฐ ที่นี้ในย่อหน้าที่เป็นตัวดำ ย่อหน้าที่ ๔ ไม่รู้ว่าตรงนี้ต้องตัดออกหรือเปล่า
นะครับ ส่วนสวัสดิการพอเพียงนั้นมีหรือยัง ข้างบนนั้นตัดออกแต่ข้างล่าง ที่ติดใจก็คือว่าที่ท่าน
อาจารย์รัฐภาภรณ์ท่านยกตัวอย่างไว้น่าสนใจหลายกรณีครับ อย่างเช่น นูหนวก มีล่ามภาษามือ
ในสื่อโทรทัศน์ เข้าใจว่าอยู่ในความหมายของคำว่า สิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นสาธารณะ
เพราะว่าตรงนี้ไม่รู้หมายถึงอะไร ยกตัวอย่างไว้น่าจะดีนะครับ ท่านรัฐภาภรณ์ได้ยกตัวอย่างไว้
๒ - ๓ ตัวอย่างแล้ว ตรงนี้แสดงว่า เช่น ใช่ไหมครับ โอ.เค. เต็มเลย

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : เช่นล่ามภาษามือ มันจะมีล่ามภาษามือสำหรับ
คนนูหนวก

นางสาวปัทมา สุปก่าบั้ง : ทางลาดหรือทางอะไรสำหรับคนพิการ

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ใช่ ทางลาดสำหรับคนพิการแขนขา เขาเรียกคนพิการ
นี้ เราเรียกผิดจากเขาไม่ได้เลยนะ เขาโกรธเราหลายเลย ผู้พิการแขนขา ผู้พิการ ๖ - ๗ ประเภท พี่ไป
เป็นประธานคณะอนุกรรมการของคนพิการของ กทม. กว่าจะเรียนรู้จากเขาได้ แล้วก็ทางเท้า เรา
จะเรียกทางเท้าสำหรับคนพิการทางสายตา เรียกคนตาบอดก็ไม่ได้ ในนี้เราก็ใส่ให้มันตามเขา
เป็นต้น

ประธาน : จะบอกว่าในที่นี้ ใช่ไหมครับ ล่ามภาษามือเฉย ๆ นะครับ

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ว่าที่จริงตามสถานที่ราชการ ศาล โรงพัก นี้ควรจะ
มีพื้นที่เสนอให้มา ๕๐ เขตของ กทม. มีนะ แต่ตอนหลังไม่เอาแล้ว เราจะเสนอให้ในชุมชนมี

ประธาน : มันเป็นเรื่องอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะหรือเปล่านั้น มัน
รวมถึงอะไรบ้างครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : เวลาติดต่อราชการมันเป็นสาธารณะอยู่แล้ว
หน่วยงานของรัฐ แต่ไม่เป็นไรเอาสั้น ๆ อย่างนี้ก่อนให้เขาไปคิดเอง

ประธาน : โอ.เค. ครับ อาจารย์อำไพครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ทำยของพรรคที่สอง เพื่อให้สามารถ
ดำรงชีวิตเยี่ยงบุคคลปกติทั่วไป ให้สามารถดีไหมคะ ดำรงชีวิต

ประธาน : เพื่อให้สามารถดำรงชีวิต โอ.เค. ครับ โอ.เค. มาตรานี้อยู่ข้างล่าง
เรียบร้อยหมดแล้วใช่ไหมครับ ลองเลื่อนข้อความลงมา ตรงนี้ที่เราตัดออกไปนี่คงไม่ถูกแยก ส่วน
เรื่องปฏิบัติมันหายไป

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ไม่ขยายเรื่องวิกิลจิตหรือคะ

ประธาน : วิกิลจิตเหมือนเขาไม่ได้พูดอะไรกัน แต่ว่าขอเพิ่มเป็นส่วนขอเพิ่ม
ขึ้นมา

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ก็พูดเหมือนกันนะ เวร่อนอยู่ข้างถนน
อะไรอย่างนี้

ประธาน : คือต้องเอาไปรักษา ต้องเอาไปอะไร ตอนนี้เราก็บอกว่าดูแลแล้วก็ไม่
ทอดทิ้งจากรัฐ ได้ไหมครับ คือคนก็กลัวครับว่า เขียนเยอะไปนี่ก็จะไปกันใหญ่ มีอภิปรายกันอยู่เอา
แค่นี้ได้ไหมครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรักษาภรณ์ แก้วสนิท : เจ้าหน้าที่ของรัฐ ก้าวประชาชนได้สิทธิอะไร
เยอะแยะ เราไปอบรม ถ้ากลุ่มที่เป็นข้าราชการ เป็นเจ้าหน้าที่รัฐมีปัญหาหลาย เพราะเราบอก
นี่นะสิทธิในรัฐธรรมนูญพูดไปพูดมา อาจารย์ทำไมสิทธิมากมายอย่างนี้ประชาชน ถามว่าทำไมคะ
เรียนฟรีตั้ง ๑๒ ปี ให้ไปได้อย่างไร แล้วรัฐจะอย่างไร ถามแล้วลูกคุณเรียนฟรีไหม ไม่ฟรี แต่เบิก
ได้ ค่ารักษาพยาบาล ทำไมให้ค่ารักษาพยาบาลฟรี ถามแล้วคุณว่าฟรีไหม ฟรี แต่ไม่ยอมให้
ประชาชน ฟรี

ประธาน : มาตราที่ท่านอาจารย์อำเภอช่วยแก้ไข โอ.เค. ครับ ผ่านได้นะครับ
ขออนุญาตผ่านไปมาตรา ๕๔ นะครับ

นายนพรัตน์ วิจิตรพันธุ์ : มาตรา ๕๔ เจตนารมณ์เพื่อประกันที่อยู่อาศัยของ
ผู้ยากไร้ บุคคลผู้ยากไร้ที่ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งและไม่มีรายได้เพียงพอต่อการยังชีพ ย่อม
มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือและพัฒนาคุณภาพชีวิตจากรัฐอย่างเหมาะสม เพื่อให้สามารถดำรงชีพ
ได้อย่างมีศักดิ์ศรีและคุณค่าในตัวเอง โดยรัฐต้องช่วยเหลือดูแลให้สามารถมีที่อยู่อาศัยที่
พอสมควร

หมายเหตุ หลักประกันในที่อยู่อาศัยของผู้ยากไร้ มีบัญญัติในรัฐธรรมนูญฉบับนี้
เป็นครั้งแรก

ประธาน : มีข้อสงสัยคำว่า มีที่อยู่อาศัยที่พอสมควร มีคำอธิบายเพิ่มเติม
ใหม่ครับ รัฐต้องช่วยเหลือให้สามารถมีที่อยู่อาศัยที่พอสมควร

รองศาสตราจารย์อำเภอ อินทร์ประเสริฐ : ให้มีที่อยู่อาศัยตามสมควร

ประธาน : หมายความว่าอะไรครับ พื้นที่ที่ตารางเมตรอะไรอย่างนี้หรือครับ
หรือว่าอย่างไรไม่รู้ คำนี้มันมีความหมายไม่ชัดเจนเลยครับ มีที่อยู่อาศัยที่พอสมควร เหมือนเขียน
ไม่จบประโยค เว้นแต่จะเป็นคำอธิบายของ สสร. นะครับ และสั่งให้บันทึกไว้เช่นนั้น เรายังไม่มีมา
เลยใช่ไหมครับจากชวเลข พวกที่มคณะวิชาการยังไม่ได้ตรวจสอบจากตรงนั้นเลยใช่ไหมครับ

เจ้าหน้าที่ : ฟรังก์นี้จะไปเข้าคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของสภา

ประธาน : ชวเลขต้องเอาเข้าคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของสภาก่อน
เพราะฉะนั้นเขายังไม่ได้ส่งมาให้เรา เขาส่งมาให้เรานี้ส่งมาเยอะเลยใช่ไหมครับ

เจ้าหน้าที่ : ตั้งแต่มาตรา ๑๑

ประธาน : โอ.เค. ครับ ตามเกณฑ์ของเขา ที่นี้กลับมาที่ตรงนี้ครับ ไม่เข้าใจครับ
คำว่า มีที่อยู่อาศัยที่พอสมควร เชิญท่านอาจารย์อำเภอครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทร์ประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธานคะ คือขอปรับ Wording บุคคลผู้ยากไร้ แล้วก็นำบรรทัดที่ ๓ เพื่อให้สามารถดำรงชีพได้อย่างมีศักดิ์ศรี พอแล้ว คุณค่าให้ตัวเองก็คือเรื่องเดียวกัน ได้อย่างมีศักดิ์ศรี โดยรัฐต้องช่วยเหลือให้มีที่อยู่อาศัย มันมีคำว่า เหมาะสมนะคะในมาตรา ๕๔ โดยรัฐต้องช่วยเหลือให้มีที่อยู่อาศัยตามความเหมาะสม ดีไหมคะ

ประธาน : เขาว่า ที่เหมาะสมในฉบับที่ใช้ใหม่ครับ ทีนี้ก็เปลี่ยนคำว่า เหมาะสม เป็น พอสมควร ไม่รู้ทำไมต้องเปลี่ยนคำ ใช้คำให้เหมือนกันไม่ได้หรือครับ ให้มีที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม เพราะถ้าเราอธิบายไม่ได้มันก็เป็นคำอย่างนั้นอยู่แล้วนะครับ ขออนุญาตหารือครับ เพราะคำว่า ที่ตามความเหมาะสม

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ท่านประธานคะ ทำไมไม่ให้อาจารย์อำไพเขียนให้ใหม่ คือโดยเอาที่อยู่อาศัยมาอยู่ในช่วงนี้คะ ช่วงบรรทัดที่ ๒ แถวนี้น่า ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือและพัฒนาคุณภาพชีวิตจากรัฐ หรือว่าตรงนี้ ช่วยเหลือหรืออะไร ให้มีที่อยู่อาศัยอย่างเหมาะสม เพื่อให้ดำรงชีพได้อย่างมีศักดิ์ศรี ตรงช่วยเหลือและพัฒนาคุณภาพชีวิต ตรงนี้ระบุลงไปเลยว่าเรื่องให้มีที่อยู่อาศัยอะไรอย่างนี้

ประธาน : เอาคำว่า รัฐช่วยเหลือ ไปไว้ข้างหน้าใช้ใหม่ครับ ย้ายไปอยู่ข้างหน้า

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ดิฉันไม่มีความเห็น เพราะว่าเขียนไม่เป็นนะคะ แล้วก็ตรงนี้คะ ว่าคือแทนที่เราจะบอกว่า โดยรัฐมากำหนดทีหลัง มันต้องเอาที่อยู่อาศัยเข้าไปอยู่ในเนื้อหาสาระตรงนี้ไปเลยว่า คนที่ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งและไม่มีรายได้เพียงพอต่อการยังชีพ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือให้มีที่อยู่อาศัยอะไรอย่างนี้นะคะ อย่างเหมาะสมอะไรทำนองนี้คะ ทำนองอย่างนี้

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทร์ประเสริฐ : ขอบคุณคะ ก็ตามที่ท่านรัฐภาภรณ์ว่า ก็เหมาะ นำเอา รัฐ ขึ้นไปเป็นประธาน รัฐต้องช่วยเหลือผู้ยากไร้ ต้องเลยไหมคะ บังคับเลยนะคะ ต้องช่วยเหลือผู้ยากไร้ให้มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง นอกนั้นต้องตามเขาแล้ว รัฐต้องช่วยเหลือผู้ยากไร้ที่ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งและไม่มีรายได้เพียงพอต่อการยังชีพ

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : ที่อยู่อาศัยอย่างเหมาะสมด้วยนะคะ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทร์ประเสริฐ : อย่างเหมาะสม ช่วยเหลือผู้ยากไร้

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

คำว่า ที่ไม่มีหลักแหล่ง เราเอาใหม่คะ รัฐต้องช่วยเหลือผู้ยากไร้ที่ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่งและไม่มีรายได้เพียงพอต่อการยังชีพให้มีที่อยู่อาศัยตามความเหมาะสม ดีไหมเราขยายผู้ยากไร้ สักคนหนึ่ง คนอยู่สลัม คนอยู่ริมคลอง

นางรักษาภรณ์ แก้วสนิท : อันนี้ก็ยังมีคนจะอาจารย์ เพื่อให้ดำรงชีพอย่างมีศักดิ์ศรี

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทร์ประเสริฐ : และสามารถดำรงชีพได้อย่างมีศักดิ์ศรี เอามาไว้ข้างหลังเลยคะ ให้มีที่อยู่อาศัย ก่อน และสามารถดำรงชีพได้อย่างมีศักดิ์ศรี

ประธาน : เราตัดคำว่า โดย ทิ้งไป เหลือแค่นี้จะครบ หลักประกันในที่อยู่อาศัยของผู้ยากไร้มีบัญญัติเป็นครั้งแรก ได้นะครบเอาตามนี้นะครบ ต่อไปนะครบ ส่วนที่ ๑๐ สิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน

นางสาวกุลวดี วุฒิกุล : ส่วนที่ ๑๐ สิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทร์ประเสริฐ : ขออนุญาตท่านประธานคนหนึ่ง ตรงหมายเหตุ หลักประกันในที่อยู่อาศัยตรงนี้เดี๋ยวไปปรับสักคนหนึ่ง หลักประกันเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยหรือด้านที่อยู่อาศัยของผู้ยากไร้ มีบัญญัติในรัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นครั้งแรก

ประธาน : เปลี่ยนคำว่า ใน เป็นคำว่า เกี่ยวกับ นะครบ เดียวนะครบ หลักประกันเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของผู้ยากไร้มีบัญญัติในรัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นครั้งแรก โอ.เค. ต่อไปมาตรา ๕๕ นะครบ

นางสาวกุลวดี วุฒิกุล : มาตรา ๕๕ เจตนารมณ์ เพื่อประกันสิทธิการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสาธารณะ บุคคลย่อมมีสิทธิในการได้รับทราบหรือเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับสาธารณะที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานภาครัฐ เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลพึงได้รับความคุ้มครอง

หมายเหตุ หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๕๔ โดยเพิ่มการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้วย ซึ่งบัญญัติไว้เป็นครั้งแรก

ประธาน : อันหลังนี้ งง ทำไมเดิมคือ ๆ ว่า ซึ่งบัญญัติไว้เป็นครั้งแรก

นางรักษาภรณ์ แก้วสนิท : ท่านประธานคะ มาตรา ๕๔ เป็นความยาก อยากจะให้พูดถึงว่าการประกันสิทธิ ประชาชนต้องมีสิทธิที่จะรู้ข้อมูลข่าวสารจากสาธารณะ ก็เพื่อเป็นการมีส่วนร่วม เพื่อเป็นความโปร่งใสในการบริหารงานหรือว่าเพื่อประชาชนจะได้รู้ว่าอะไรมันจะเกิด

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๑๔/๕

ขึ้นกับตัวเอง หรือว่าอยากรู้สิ่งที่เหมือนกับ ๑. ประชาชนมีส่วนร่วม ๒. เป็นความโปร่งใสอะไร
อย่างนี้คะ ไม่ทราบว่ามันจะอยู่ในนี้ไหม

ประธาน : อยู่ครับ เพราะจริง ๆ แล้วมันเป็นเรื่องหลักความโปร่งใส ในการ
ปฏิบัติงานของรัฐ ซึ่งอันนี้ก็สำคัญ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ถ้าอยู่ที่เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญในการเรียบเรียง

ประธาน : หลักนี้มันคู่กับความโปร่งใส เพราะว่าเมื่อทำเสร็จแล้วมันจะไม่อยู่
ระหว่างคนส่งแฟ้มกับคนเซ็นแฟ้ม ๒ คน แล้วก็ไม่มีคนตรวจสอบ ดังนั้นเมื่อทำไปแล้วถูกตรวจสอบ
ได้เสมอครับ เพราะฉะนั้นหลักความโปร่งใสคงต้องเขียนลงไปครับ หรือบอกว่าตามหลักความ
โปร่งใสในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐได้หรือเปล่าครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ทำไมเราไม่บอกว่า เพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการ
ปฏิบัติราชการ เพราะมันเน้นในกรอบครองของรัฐใช่ไหมคะ รัฐไม่ค่อยโปร่งใส

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : เอลงไปแทนเลยใช้ใหม่ครับว่า เพื่อให้เกิดความโปร่งใส

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ในการบริหารงานของรัฐหรือว่า เพราะถ้าบริหารราชการแผ่นดินมันก็จะยาว

ประธาน : ความโปร่งใสและการดำเนินงานของรัฐอย่างนั้นหรือครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ตรงชัดดีนะคะ เจตนากรรมก็เพื่อประกันสิทธิการรับรู้ข้อมูลข่าวสารสาธารณะเพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการบริหารราชการ อันนี้มันมีรัฐวิสาหกิจแต่มันก็เป็นราชการ เพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการบริหารงานของรัฐ และความเป็นธรรม

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : และง่ายต่อการตรวจสอบ ใช่ และง่ายต่อการตรวจสอบ เพราะว่าข้อมูลชัด

ประธาน : อันหลังก็ โอ.เค. นะครับ และง่ายต่อการตรวจสอบนะครับ เพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการ ผมไม่รู้ว่าคำไหนมันตรงกว่ากัน การบริหารงานของรัฐหรือว่าการดำเนินงานของรัฐ และง่ายต่อการตรวจสอบมีให้เลือกอยู่ ๒ คำ จะเลือกคำไหนครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : อยากจะให้บริหารเพราะรัฐนี้ส่วนใหญ่รัฐจะเป็นการบริหารงาน

ประธาน : ข้างหน้าเราเอาไว้ใช้ใหม่ครับเพื่อประกันสิทธิการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสาธารณะหรือว่าตัดออกไปเลย เอาไว้หรือครับ เอาไว้ครับ เพราะว่าไม่เป็นไรเอาไว้ก่อนนะครับ ที่นี้ให้เกิดความโปร่งใส ตัดคำว่า เพื่อ ออกไปหรือครับ ลองดูนะครับ เป็นเพื่อ ๒ เพื่อไม่อย่างนั้นก็ต้องและเพื่อไม่รู้ว่าจะได้หรือเปล่านะครับ หรือมันกลายเป็นคนละเรื่องกัน ที่จริงมันเรื่องเดียวกัน มันมีเพื่อ ๒ เพื่ออยู่ทำให้เกิดความโปร่งใส ที่นี้เมื่อกี้ที่เปิดคอมพิวเตอร์ขึ้นมาก่อนที่จะต่อตรงนี้ ก่อนที่จะดูเรื่องย่อหน้าที่ ๒ แล้วก็หมายเหตุ ขอย้อนไปดูตรงมาตรา ๕๔ หน่อยนะครับว่าที่แก้ไปเมื่อกี้มันอยู่ครบไหม อยู่ใช่ไหม หมายเหตุ หลักประกันเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย โอ.เค. แก้เสร็จแล้วนะครับ save ไว้ เราก็กลับมาที่มาตรา ๕๕ ย่อหน้าที่ ๒ ต่อนะครับ วันนี้ไม่ทราบเราจะอยู่ถึงกี่โมงนะครับ ผมขออนุญาตเรียนนะครับว่า ตั้งแต่เดือนหน้าเป็นต้นไปเราจะต้องประชุมที่ชั้น ๗ เพราะว่าห้องนี้ทางฝ่ายคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญเขาขอไว้แล้ว ซึ่งตลอดไป เพราะว่าเขาจะร่างกฎหมายลูก ๓ ฉบับใช้ใหม่ครับ คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญจะมาใช้ห้องนี้ เพราะฉะนั้นเราตั้งแต่เดือนหน้าเป็นต้นไปเราต้องประชุมที่ชั้น ๗ นะครับ พิจารณางบประมาณประจำปี งบประมาณเขาต้องใช้ตรงนั้น คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญเลยมาใช้ห้องนี้

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

โอ.เค. ครับ เราเป็นแค่คณะอนุกรรมการ เขาเป็นคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

ต่อที่มาตรา ๕๕ ต่อจากเจตนารมณ์ อันนี้ได้ไหมครับ บุคคลย่อมมีสิทธิในการรับทราบหรือเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับสาธารณะที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานภาครัฐ เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐหรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลพึงได้รับความคุ้มครอง กำลังสงสัยคำว่าหรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ข้างหน้าน่าจะได้

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ที่จริงมันอ่านแล้วมันอาจจะเพี้ยนไปหน่อยหนึ่งจากตัวบทนะคะ ตัวบทเขาก็บอกว่าถ้าจะยกเว้น ถ้าข้อมูลที่จะยกเว้นนั้นข่าวสารนั้นก็คือ ๑. มันกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ๒. ต่อความปลอดภัยของประชาชน ๓. ต่อส่วนได้เสียอันพึงของบุคคลที่ควรจะได้รับคุ้มครอง ไม่ได้แปลว่าถ้าเป็นข้อมูลส่วนบุคคลแล้วจะได้รับการคุ้มครองทั้งหมด แต่มันหมายถึงว่าส่วนได้เสียที่ควรจะได้รับคุ้มครองของบุคคลหรือข้อมูลส่วนบุคคล

ประธาน : คือเดี๋ยวเรา มาตรานี้นั้นจะมีการอธิบายซึ่งต้องตรวจสอบจากของชวเลขเขาอยู่ นะครับ ตัดออกไปได้ไหมครับ คือเรื่องหลักความโปร่งใสมันก็ดีอยู่แล้วนี่ ไปเขียนย่อหน้า ย่อหน้าที่ ๒ เราตัดออกไปได้ไหมครับ เพราะว่าเขียนไปเขียนมาเก็บความไม่ครบครับ ตัดออกครับ แล้วเป็นหมายเหตุไปเลยได้ไหมครับ แค่นี้มันก็พอแล้ว เราต้องการความโปร่งใสเป็นเครื่องหมายชัดทับใช่ไหมครับ โอ.เค. ครับ ต่อไปหมายเหตุนะครับ

ต่อไปมาตรา ๕๕ เรื่องข้อมูลข่าวสารครับ หมายเหตุท่านประโกศลมีข้อสังเกตไหมครับ ดูหมายเหตุ หมายเหตุคุณแก้ให้เป็นอันเดียวกันใช่ไหมครับ ที่นี้ผมสงสัยครับว่า บัญญัติเป็นครั้งแรกแต่มันไปต่อกับคำว่า ไม่อย่างนั้นคุณต้องหยุดหายใจ โดยเพื่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลด้วย ตรงนี้หมายความว่าอะไรครับ คือมันมีเรื่องความเป็นส่วนตัว มีเรื่องอะไรอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ามาตรานี้ใส่คำว่าข้อมูลส่วนบุคคล ความเป็นส่วนตัวมันก็อยู่ในรัฐธรรมนูญอยู่ตั้งนานแล้ว เพียงแต่มาใส่มาตรานี้เฉย ๆ ผมไม่รู้ว่าต้องเขียนหรือเปล่านั้นโดยเพิ่มการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลถ้าอย่างนั้นมันต้องมีคำขยายความหรือเปล่า น่าจะตรวจจากในรายงานการประชุมของสภาร่างรัฐธรรมนูญจะดีกว่าครับ แขว่นไว้ได้ไหมครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ปี ๒๕๔๐ นี้จะมีถึงมีส่วนได้เสีย อันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น ทั้งนี้ตามกฎหมายบัญญัติ แต่ที่นี้พอมาถึงปี ๒๕๕๐ นี้มันมีบรรทัดวรรคสุดท้ายเป็นข้อมูลหรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลนะคะ ก็คือมันเพิ่มตรงนี้เข้ามาเฉย ๆ ซึ่งที่จริงมันก็ไม่ต่างกัน เพราะที่จริงถ้าเป็นข้อมูลส่วนบุคคลคุ้มครองอยู่แล้ว ยกเว้นจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะอยู่ในมาตรา ๓๕

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประธาน : ที่จริงฉันเขียนผิดนะครับ ไม่รู้เขาบัญญัติกันอย่างไร เขียนอย่างนี้ปฏิบัติไม่ได้ ปกติข้อมูลส่วนบุคคลไม่ใช่จะต้องคุ้มครองอย่างเด็ดขาด นี่เขียนผิดแน่นอน เขียนอย่างนี้มีปัญหาแน่นอน ไม่รู้ว่าปล่อยให้ออกมาได้อย่างไร อันนี้เขียนผิดแน่นอน แต่ว่าก็เป็นเรื่องของศาลรัฐธรรมนูญก็แล้วกันจะไปตีความ เขียนอย่างนี้ไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคิดว่าน่าจะต้องผ่านไปก่อนแล้วไปตรวจสอบในรายงานการประชุม สสร. ให้ละเอียดดีกว่า มีอะไรต้องมีเติม ต้องมาอะไร อันนี้ขออนุญาตผ่านไปเรื่องใหญ่เดียวไม่จบครับ เดียวถึง ๓ ทุ่มก็ไม่จบเรื่องนี้ ที่นี้เราหมายเหตุน่าเราต้องตรวจสอบกับตัวรายงานการประชุม สสร. นะครับ ต่อไปมาตรา ๕๖ นะครับ

นางสาวกุลวดี วุฒิกุล : มาตรา ๕๖ เจตนารมณ์เพื่อประกันสิทธิการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจการที่มีผลกระทบต่อส่วนร่วม ในการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมของรัฐที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต สุขภาพ อนามัย หรือคุณภาพสิ่งแวดล้อม บุคคลหรือชุมชนที่มีส่วนได้เสีย ย่อมมีสิทธิได้รับคำชี้แจงและร่วมแสดงความคิดเห็น เพื่ออนุญาตหรือดำเนินโครงการ เช่น การให้สัมปทานระเบิดหิน การสร้างสาธารณูปโภค สร้างโรงงานอุตสาหกรรม การกำจัดขยะมูลฝอย การสร้างอาคารขนาดใหญ่ เป็นต้น นอกจากนี้การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ การวางผังเมือง การกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินตลอดจนการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จะต้องจัดให้มีการขบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเช่นกัน หมายเหตุ หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ซึ่งบัญญัติไว้เป็นครั้งแรก โดยเพิ่มสิทธิประชาชนในการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินโครงการของรัฐและกิจการต่าง ๆ รวมทั้งการออกกฎที่มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่โดยปกติของประชาชน ซึ่งรัฐจะต้องมีหน้าที่ดำเนินการให้มีการรับฟังความคิดเห็นก่อนการดำเนินการ ทั้งนี้กระบวนการรับฟังต้องเป็นไปตามกฎหมายกำหนด และตัดคำว่า ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติออกเพื่อให้สามารถใช้สิทธิได้ทันที

ประธาน : อาจารย์รัชฎาภรณ์ครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ท่านประธานคะ ที่จริงตรงหมายเหตุนี้คะ มาตรา ๕๙ เดิมนี้มันจะอยู่ในวรรคแรกของอันนี้ เพียงแต่ว่าตอนนั้นการที่จะออกกฎหมายนี้รับฟังความคิดเห็นนี้ปัญหาจะอยู่ที่ทฤษฎีว่า ที่ไม่ค่อยอยากให้ประชาชนรู้อะไรมาก เพราะฉะนั้นแต่เมื่อออกไปแล้วประชาชนมีความเห็นว่า เขาไม่ได้อยากจะรู้ เขาไม่อยากจะแสดงความคิดเห็นแต่เฉพาะการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมที่อยู่บรรทัด ๓ นี้คะ เขาบอกว่าแม้แต่นโยบายหรือแผนของรัฐบาลเขาก็อยากจะแสดงความคิดเห็นด้วย เพราะตรงนี้มันก็มีวรรคสองเข้ามา ก็เลยคิดว่า

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

มาตรา ๕๖ นี้ เราเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในที่เขาจะรู้ มันไม่ใช่เฉพาะที่บอกว่ากิจการที่มีผลกระทบต่อส่วนร่วม ต่อส่วนร่วมก็จริงแต่ว่ารัฐธรรมนูญก็จะบอกว่า ที่มันมีผลกระทบต่อบุคคล ต่อเขาโดยรวม ต่อบุคคล ต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมอย่างนี้ ซึ่งรัฐประกันการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการที่จะรับรู้ข้อมูลข่าวสารในการที่จะแสดงความเห็น ในการที่จะตัดสินใจในกิจการเหล่านี้ คือ ทำอย่างไรที่จะให้เห็นว่าทุก ๆ ทั้งให้มองเห็นว่าเขาจะมีส่วน ไม่ว่าจะทำอะไรแค่คิดประชาชนก็ต้องรู้แล้ว ต้องมีส่วนร่วมแล้ว เหมือนอย่างจะทำแผนในพรรคสอง อันนี้คือพูดถึงรวม ๆ ก่อนนะคะ ยังเขียนอะไรไม่เป็นอยู่ดี

ประธาน : เซอไปข้างหน้า ในการวางแผนและการดำเนินกิจการได้ไหมครับ ไม่รู้ว่า จะเติมเข้าไปได้หรือเปล่านะครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ใช่ ในการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมของรัฐ ซึ่งเราควรจะรวมทั้งพรรคสองเข้ามาด้วยว่า เรื่องการวางแผนเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง ทั้งหลายนี้ ถ้าจะกระทบต่อประชาชนนี้ ๑. ต้องให้เขารู้ ๒. ต้องฟังเขา ๓. ต้องมีการปรึกษาหารือ อะไรอย่างนี้คะ

ประธาน : ในการวางแผนและการดำเนินกิจการของรัฐที่มีผลกระทบต่อส่วนร่วม ได้ไหมครับ อาจารย์อ่ำไพครับ

รองศาสตราจารย์อ่ำไพ อินทรประเสริฐ : เรียนท่านประธานคะ ตรงนี้คงจะต้องเพิ่มเข้าไปคือทั้งรับรู้และรับฟัง เพราะฉะนั้นเรื่องเจตนารมณ์นั้นคงจะต้องบอกว่าเพื่อประกันสิทธิการมีส่วนร่วมในการรับรู้และรับฟังจากประชาชน ของประชาชน ในกิจการหรือจะขยายตรงนี้มีผลกระทบต่อบุคคลและส่วนรวมดีไหมคะ ทั้งบุคคลและส่วนรวม คำว่า ส่วนรวมนี้มันคลุมทั้งคุณภาพสิ่งแวดล้อมอะไร ๆ เรียบร้อยแล้ว แล้วก็โครงการสัมปทานอะไรทั้งหลายทั้งปวง

ประธาน : มันไม่ใช่ส่วนรวมอย่างเดียว ส่วนได้เสียสำคัญ หรืออะไรที่เกี่ยวกับตนหรือชุมชนท้องถิ่นไหมครับ อ่าคุณนะ เพื่อประกันสิทธิการมีส่วนร่วมในการรับรู้และรับฟังของประชาชน ในการวางแผนและการดำเนินกิจการ ลองดูลองเติมนะครับ ที่อาจมีผลกระทบต่อบุคคลและส่วนรวมนะครับ ต่อบุคคลและสังคม ต่อบุคคลและส่วนรวม ตกลงว่าส่วนรวมนี้เราไปรวมไว้ในหลาย ๆ อย่าง ไม่รู้ได้ความหมายหรือเปล่านะครับ รับรู้และรับฟังความคิดเห็นของประชาชนแล้วข้อความในย่อหน้าที่ ๒ นี้เราคงไว้ใช่ไหมครับ มีตัวอย่างสัมปทานระเบิดอะไรต่าง ๆ ไว้แล้วนะครับ กำจัดขยะมูลฝอย และที่ฝังกลบขยะอะไรนี่ก็เป็นปัญหาใหญ่เหมือนกันนะครับ ราชอาณาจักรแล้วตามต่างจังหวัดมีเยอะแยะเลยครับ แผลงเข้ามาเติมเลย ได้ไหมครับ ที่นี้ย่อหน้าที่ ๓ นี้

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นอกจากมีการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ มันมาจากไหน พรรคสอง จัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนก่อนดำเนินการ แต่ว่าตัวบทมีอยู่แล้วไม่เป็นไร โอ.เค. ครับ หมายเหตุ คงเดิม แล้วก็อันนี้มีบัญญัติในปี ๒๕๔๐ เป็นครั้งแรก นี่ผมสงสัยว่าต้องบอกด้วยหรือว่ามีบัญญัติไว้ในปี ๒๕๔๐ ครั้งแรก เราเขียนห้อยไว้ตั้งหลายมาตราในหมวดนี้ในวันนี้ คำว่า คงเดิม มันพูดถึงปี ๒๕๔๐ อยู่แล้ว มันจำเป็นต้องพูดอีกหรือเปล่านั้นมาบัญญัติในปี ๒๕๔๐ เป็นครั้งแรก รู้สึกมันรก ๆ อยู่ครับ ไม่แน่ใจเลยเพราะว่าเราห้อยไว้เต็มเลยนะครับวันนี้ บัญญัติไว้ปี ๒๕๔๐ เป็นครั้งแรก เชิญครับ

นายพรรัตน์ วิจิตรพันธุ์ : มาตราที่ผ่าน ๆ มาทุกหมวด ข้อ ๑ จะเป็นหลักการ เปรียบเทียบกับปี ๒๕๔๐ ส่วนข้อ ๒ ก็คือจะเป็นที่มาของการบัญญัติครั้งแรก ส่วนจะเป็นแค่ช่วงนี้ที่จะเป็นปี ๒๕๔๐ ครั้งแรก ส่วนก่อนหน้านี้นี้จะเป็นปี ๒๕๔๙ ปี ๒๕๕๒ ปี ๒๕๕๕ ก็คือจะมีช่วงนี้ อย่างเดียวที่เป็นปี ๒๕๔๐ แต่ถ้าเกิดไม่แยกข้อให้ชัดเจนมันก็จะไม่เป็น

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประภาลักษณ์ ๑๖/๑

ประธาน : ถ้าก่อนปี ๒๕๔๐ คงเขียนบอกได้ ที่นี้ถ้ามันมี ๒๕๔๐ เป็นครั้งแรก
แล้วก็เปรียบเทียบอยู่แล้วมันคงเดิม หรือไม่คงเดิมตามรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ แล้วก็บอกรว่าเพิ่ม มี
บอกรว่าอะไร คือต้องบอกรว่า และบัญญัติปี ๒๕๔๐ เป็นครั้งแรกหรือเปล่าครับ มันจำเป็นหรือเปล่า
ครับ เพราะเจอเต็มเลยนะครับ ตั้งแต่เราเริ่มประชุมมาวันนั้นนะครับ ผมขออนุญาตถามความเห็น
ท่านประภาลักษณ์หนึ่งได้ใหม่ครับคิดว่าจะอย่างไรครับ

นายประภาลักษณ์ สภาวสุ : จริง ๆ แล้วมาตรฐานอันนี้เราก็เคยคุยกันหลายทีแล้ว
นะครับว่า เราจะให้ความรู้ตรงนี้ด้วยใหม่ ซึ่งผมก็บอกแล้วว่าเราเป็นยาหม้อใหญ่คือจะให้ทุกอย่าง
นะครับ เจตนารมณ์ของเรา มันก็จะมีปัญหานี้ไม่พ้น ไม่ทราบจะรวมกันได้ใหม่ (๑) กับ (๒) ให้
กระชับหน่อย แต่ผมว่า (๑) มันก็เยอะไปนิดหนึ่ง

ประธาน : เขียนยาวแล้วอ่านไม่เข้าใจมันก็ต้องแยกเป็น ๒ ข้อใหม่ครับ พอดี
มันยาว ถ้าอย่างนั้นเอาไว้อย่างนี้ได้ใหม่ครับ มันยาวมากเลยครับ พอไปต่อเป็นครั้งแรกแล้ววง
ไปเลย เอาไว้อย่างนี้นะครับ โอ.เค. นะครับ ตรงนี้ท่านไม่มีข้อสังเกตอย่างอื่นใหม่ครับ จะได้ต่อที่
มาตรา ๕๗ นะครับ ขอต่อที่มาตรา ๕๗ ครับ

นางสาวกุลวดี วุฒิกุล : มาตรา ๕๗ เจตนารมณ์ เพื่อประกันสิทธิการมีส่วนร่วม
ในกระบวนการปกครอง บุคคลย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการปฏิบัติ
ราชการของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือออกคำสั่งทางปกครองที่อาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพ
ของตน

หมายเหตุ หลักการคงเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๔๐ แต่ให้ตัดคำว่า ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ ออก เพื่อให้สามารถใช้สิทธิได้ทันที

๒. หลักการดังกล่าวมีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นครั้งแรก

ประธาน : อาจารย์รัชฎาภรณ์ครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ท่านประธานคะ มาตรานี้นั้นอยู่ในมาตรา ๖๐ เดิม
ใช่ใหม่คะ ที่นี้อยากจะขอคำอธิบาย เพราะว่าดิฉันมีความเห็นต่างจากกฤษฎีกา เพราะตอนนั้น
เคยถามกฤษฎีกาว่า เมื่อไรตอนนั้นเราไปทำมาตรา ๕๙ อันที่ผ่านมา หน้า ๕๖ แล้วก็ถามว่าเมื่อไร
มาตรา ๖๐ จะออกเสียที่ เขาบอกว่ามันมีอยู่แล้วใน วิ. ปกครอง ถ้าไม่พอใจก็ให้อุทธรณ์ได้ ดิฉัน
ก็บอกว่าไม่ใช่ มาตรา ๖๐ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมตั้งแต่แรก ไม่ใช่บอกว่าไม่พอใจแล้วอุทธรณ์

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๑๖/๒

แต่เขาจะต้องมีสิทธิตั้งแต่ยังไม่ได้ทำเลย เพราะฉะนั้นอยากจะให้ประธานอาจจะอธิบาย ยกตัวอย่าง ดิฉันยังไม่เข้าใจเวลาไปคุยกับประชาชนนะคะ ที่นี้มันจะได้อธิบายตรงเจตนารมณ์นี้ ได้ด้วย ว่าสิทธิที่เราต้องการให้ประชาชนมีในมาตรา ๕๗ มันคืออะไร กระบวนการมีส่วนร่วม ตั้งแต่แรกในการที่เวลารัฐจะทำอะไรก็ตาม แล้วเวลาท่านพิจารณาท่านจะประกาศเขตจะอะไรก็ตาม ถ้าประชาชนที่จะได้รับผลกระทบเขาต้องมีส่วนร่วมตั้งแต่แรกที่จะทราบ ที่จะทำอะไรบ้าง มาตรา ๕๗ กฎหมายน้อยถึงจะรู้ว่าสิทธิในที่นี้หลักประกันเขาประกันเรื่องอะไร ไม่ใช่มี ประกันการมีส่วนร่วมในกระบวนการปกครองเฉย ๆ มันต้องบอกให้รู้ว่า ส่วนร่วมในที่นี้มันคือร่วม อยากรู้ หรือขนาดไหน ขอขอบคุณค่ะ

ประธาน : เมื่อสักครู่นี้ มาตรา ๕๖ มันได้รับรองสิทธิตรงนี้ไว้อยู่ส่วนหนึ่ง ใช่ไหมครับ แต่ว่าที่กฤษฎีกาเขาได้อธิบายมันไม่ใช่เรื่องอุทธรณ์อย่างที่อธิบาย ไม่ใช่อย่างแน่นอน มันเป็นเรื่องหนึ่งนะครับว่า คำสั่งทางปกครองที่จะกระทบสิทธิจะต้องได้มีโอกาสได้ชี้แจงก่อนที่ จะตัดสินใจ ก่อนที่จะออกคำสั่งทางปกครอง คือพอถึงตรงนี้คำว่า คำสั่งทางปกครอง มันเป็นคำสั่ง ที่มีผลเฉพาะราย ถ้าเป็นคำสั่งกระทบสิทธิมันก็จะมีหลักอยู่ในกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทาง ปกครองอยู่ ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับเรื่องอุทธรณ์เรื่องทบทวน ซึ่งเป็นอีกขั้นตอนหนึ่งอยู่แล้ว กฤษฎีกา คงอธิบายไม่ถูกต้องแน่ครับ ถ้าอธิบายเช่นนั้น แต่จริง ๆ แล้วมันจำกัดเฉพาะในกฎหมายวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครองหรือเปล่าที่เป็นรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๗ ตรงนี้ ซึ่งถ้าเราเขียนตรงนี้ถ้าเรา เห็นว่ามันมีความหมายที่กว้างไปกว่านั้น เราก็พยายามเขียนให้มันตรงในที่นี้ แล้วก็ไม่ต้องเชื่อ กฤษฎีกาหรอกนะครับ เพราะกฤษฎีกาก็หัวสีเหลี่ยมอยู่ครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : เพราะไม่เชื่อก็ต้องมาถามอาจารย์ของกฤษฎีกา

ประธาน : ผมไม่ได้สอนกฎหมายปกครองแต่ว่าศึกษากฎหมายปกครอง เหมือนกัน แต่ก็ไม่เห็นด้วยกับกฤษฎีกาอย่างแน่นอนครับ กฤษฎีกาสร้างปัญหาให้กับหลาย ๆ คน ไม่ได้สร้างปัญหาให้กับประชาชนอย่างเดียว สร้างปัญหาให้กับเจ้ากระทรวงทั้งหลายด้วยครับ ตรงนี้ะครับก็คงจะต้องดู จริง ๆ ผมอยากจะถามความเห็นแล้วจริง ๆ แล้วเราต้องกำหนดลงไปให้ ชัดว่า ตกลงมาตรานี้ต้องการอะไร เขียนเอาไว้ทำไม เราสามารถที่จะทำให้มันชัดขึ้นได้อีกไหมครับ เพราะอันนี้เขียนไว้กว้าง ๆ นะครับ แสดงความคิดเห็น มันไม่ใช่ส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น นะครับ ส่วนร่วมในการให้ข้อเท็จจริงเพื่อการตัดสินใจอะไรพวกนี้นะครับ ไม่ใช่ส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็น

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๑๖/๓

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ที่จริงเขาพูดชัดเจนกว่า มีสิทธิ มีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่รัฐในการปฏิบัติราชการทางปกครอง ซึ่งมันจะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของเขาเอง ไม่ว่าคุณจะทำหนดกติกาอะไรออกมาหรือคุณอาจจะไปประกาศเขตอะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในขณะที่กระบวนการพิจารณาประชาชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมในช่วงระหว่างนั้น ซึ่งไม่ใช่มาสร้าง

ประธาน : แค่นี้กรรมการเป็นอะไรอย่างนี้ใช่ไหมครับ ประกาศเขตป่า มันมีเกณฑ์ต้องฟังประชาชนก่อนนะครับ พรบ. ป่าสงวนแห่งชาติ เชิญท่านวัชรินทร์ครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ท่านประธานคือตรงนั้นถ้ามันเป็นกรณี เป็นนโยบายสาธารณะมันจะไปเจออีกอันหนึ่ง มันจะมีมาตราอีกมาตราหนึ่งที่พูดถึงว่าต้อง Hearing กับคนที่มีส่วนร่วม แต่ฉันว่ามันน่าจะเป็นการออกคำสั่งทางปกครองที่ไปกระทบคนใดคนหนึ่ง คือที่จะต้องให้เขามีส่วน อันนี้ผมก็ไม่ชัดเจนเท่าไร แต่ผมเข้าใจว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะมันเขียนออกมาคล้าย ๆ ว่าบุคคลมันน่าจะเป็นรายบุคคลใช่ไหมครับ แต่มันอีกมาตราหนึ่งมันจะพูดถึงสิทธิชุมชน สิทธิอะไรอันนั้นต้องฟังเหมือนกัน อันนี้มันเน้นรายบุคคล ปัญหาว่ามีส่วนร่วมในกระบวนการตอนนี้มันคล้าย ๆ กับทางฝ่ายปกครองจะออกคำสั่งอะไร เช่น อนุญาตให้เปิดบ่บ่อ อย่างนี้ คือน่าจะให้เขามีส่วนร่วมหรือเปล่า หรือว่าไปอนุญาตให้เปิดสถานบันเทิงอะไรพวกนี้ ซึ่งมันเป็นทางปกครองทั้งนั้นเลย ปัญหาว่าต้องฟังคนอื่นไหม ถ้าฟังคนอื่นมันก็ต้องไปเข้ามาตราอื่นด้วยใช่ไหมครับ ถ้ามันกระทบต่อชุมชน ชุมชนก็มีสิทธิที่จะเข้าไปให้ความเห็น อันนี้ก็เลยคิดว่ามันจะเป็นรายบุคคลหรือเปล่า แต่ในความเข้าใจผมน่าจะเป็น Individual นะครับ เป็นคน ๆ ไป

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ถ้าอย่างนั้นถามต่อว่า ประชาชนในที่นี้ที่จะได้มีสิทธิเข้ามามีส่วนร่วมหมายถึงอย่างไรแค่ไหน ตั้งแต่เริ่มใช้ไหม เพราะว่าในกระบวนการพิจารณา

ประธาน : คือเจตนารมณ์เราเขียนไว้ไม่ชัดเจน เพื่อประกันสิทธิการมีส่วนร่วมในกระบวนการปกครอง อันนี้คงไม่ใช่ น่าจะเป็นในกระบวนการตัดสินใจของฝ่ายปกครองหรือเปล่า ใช้อันนี้หรือเปล่า กระบวนการตัดสินใจ Regent making หรือเปล่า เชิญท่านประโชชน์ครับ

นายประโชชน์ สภาวสุ : ผมเพิ่มเป็น เพื่อประกันสิทธิการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการบริหารการปกครองของรัฐ

ประธาน : ในกระบวนการบริหารการปกครองของรัฐ เพื่อประกันสิทธิการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่นี้ ใน อะไร ในกระบวนการบริหารการปกครองของรัฐ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ออกคำสั่งทางปกครองมากกว่านาระครับ คือมัน น่าจะเป็นคำสั่งทางปกครองเรื่องนี้ คงไม่ใช่เป็นไปลักษณะที่จะไปร่วมการเป็นกรรมการจัดการหรืออะไรคงไม่ใช่ ผมคิดว่าน่าจะเป็น Administrative act ตรงนี้ผมว่าใช่เลย แต่ปัญหาว่าการออกคำสั่งก่อนออกนั้นน่าจะให้เขามีส่วนร่วม การให้ข้อมูลหรือว่าแสดงความคิดเห็นอย่างครบถ้วน ก่อนที่จะออกคำสั่งหรือแปล่า คือทฤษฎีมันก็เป็นอย่างนั้น

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ท่านก็ต้องเขียนให้ชัดว่า ก่อนที่จะออกคำสั่งที่จะให้เขาเข้ามามีส่วนร่วม ก่อนจะออกคำสั่งทางปกครอง ดิฉันต้องทำความเข้าใจมากเลยมาตรงนี้ เพราะว่าที่ ๑๐ ปีที่ผ่านมาคุยกับชาวบ้านยากคะ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ใน Keyword ตรงนี้มันจะมี ๒ อันก็คือ ปฏิบัติราชการของรัฐหรือออกคำสั่งทางปกครอง มันมี ๒ อันนะครับ ที่เขียนมันจะมี ๒ ส่วน ก็เลยว่ายากจะช่วยกันดูหน่อยครับ

ประธาน : ท่านอาจารย์อำไพครับ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : ขอบคุณคะ ตรงนี้มันเป็นเรื่องของสิทธิตนเอง กระบวนการพิจารณาก็น่าจะเป็นตัดสินใจ เพราะฉะนั้นเพื่อประกันสิทธิของบุคคลในการมีส่วนร่วมตัดสินใจในกระบวนการปกครองที่มีผลกระทบ ทำนองนี้นะคะ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : มันคงก็ไม่ใช่มีส่วนร่วมนะครับ ผมว่าคงไม่ใช่ไปร่วมตัดสินใจ

รองศาสตราจารย์อำไพ อินทรประเสริฐ : เพราะมันพิจารณาของเจ้าหน้าที่

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : เพราะว่ามันเป็นกรกระทำ คือมันมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพ คือการกระทำของรัฐมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพหรือทรัพย์สินของเขา จะต้องให้เขาแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลที่ครบถ้วนก่อนที่จะออกคำสั่งหลักมันอยู่ตรงนี้มากกว่า

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ถ้าเขาแย้งได้ไหมคะ จะตัดสินใจอย่างนี้ เขาแย้งได้ไหม

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : ก็ได้ ถ้าเขาแย้งถ้าฟังเขาก็เปลี่ยน ถ้าเขาแย้งแล้วไม่ฟังเขาก็ไปฟ้องศาลปกครองก็ถือเป็นการโต้แย้งสิทธิ ก็ไปใช้สิทธิทางศาลปกครองให้เพิกถอนคำสั่ง น่าจะเป็นเรื่องนี้มากกว่า

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : แล้วถ้าเราเขียนให้รู้เรื่องอย่างที่ท่านพูดได้ไหม เพราะสารภาพดิฉันเป็นคนไม่รู้เรื่องเลยคะ ทะเลาะกับกฤษฎีกามามากก็ไม่รู้เรื่องตรงนี้จะ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : Keyword ตรงนั้นผมคิดว่าถ้าใส่ไปมันก็ยาว อีก คือน่าจะมาอธิบายวรรคสอง บุคคลย่อมมีสิทธิ มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือให้ ข้อมูลก่อนที่ทางราชการจะตัดสินใจออกคำสั่งใด ๆ อย่างนั้นได้ไหมครับ บุคคลย่อมมีสิทธิร่วม แสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลแก่ราชการก่อนที่จะออกคำสั่งใด ๆ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อสิทธิและ เสรีภาพของตน คือต้องพิสูจน์ให้เห็นด้วยว่ามันอาจจะกระทบต่อเขา ต่อสิทธิและเสรีภาพของตน นะครับ คือมันไม่ถึงขั้นเป็นความผิดทางอาญาอันนี้มันไม่ถึงขั้น มันเป็นการที่ไม่เน้นเขาแค่นั้นเอง ตรงนี้ต้องบอกว่า ในกระบวนการออกคำสั่งทางปกครอง ถ้าเขียนให้ชัดก็คือต้องออกคำสั่งทาง ปกครอง เพื่อประกันสิทธิการมีส่วนร่วมในการออกคำสั่งทางปกครอง

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางสาวปัทมา สุปก่าบั้ง : ใช้คำว่า การกระทำทางปกครอง ได้ไหมคะ อย่างที่ ท่านวัชรินทร์กล่าวตอนแรกคะ เป็น Ammonization act มันจะกว้างกว่าคำสั่ง คำสั่งนี้มันไป กระทบแทรกกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

ประธาน : คือมันมีแค่ ๒ อย่าง การออกกฎ ซึ่งมีผลเป็นการทั่วไป แล้วเป็น กฎหมายกับการออกคำสั่งทางปกครองซึ่งมีผลเฉพาะรายกับบุคคลคนใดคนหนึ่ง ในที่นี้ถ้ามองในแง่นี้ มันคงเป็นเรื่องการออกคำสั่งทางปกครองครับ ซึ่งมีผลเฉพาะราย เพียงแต่ว่าเขาใช้คำว่า อันมีผลหรืออาจมีผลกระทบนะครับ แล้วก็ใช้คำว่า มีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณา ที่นี้การออกคำสั่งมันทำได้ ๒ แบบ เจ้าหน้าที่คนเดียวกับคณะกรรมการ ในกระบวนการตัดสินใจ มองในแง่กระบวนการตัดสินใจนี้ ไม่ใช่แสดงความคิดเห็นเท่านั้น การมีส่วนร่วมนี้มันเข้าไปมากกว่านั้น เป็นคนที่ร่วมตัดสินใจด้วยในกระบวนการพิจารณา ไปอยู่ในกระบวนการ ไม่ใช่เป็นคนที่ไปพูดให้ฟังไปแสดงความคิดเห็นอย่างเดียว ผมดูในเล่มแดง เล่มแดงไม่ได้บอกอะไรไว้เลย ก็เลยไม่รู้จะทำอย่างไร ในนี้ไม่บอกอะไรเลย

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ท่านอาจารย์ ถ้ามีส่วนร่วมไปนั่งฟังแล้ว เขาออกคำสั่งมานี้จะฟ้องอะไรไม่ได้เลย เพราะตัวเองมีส่วนร่วม ถ้ามาศาลทางศาลยุติธรรมก็ถือว่าเมื่อไม่สะดวก จริง หลีกใช้ผิดโดยไม่สุจริต ก็ยกฟ้องอยู่ดี

นางสาวปัทมา สุปก่าบั้ง : จริง ๆ มันไม่น่าจะเข้าเกณฑ์ว่ามีส่วนร่วมอย่างนั้น มีส่วนร่วมมันมีหลายระดับ มีส่วนร่วมตั้งแต่แสดงความคิดเห็น มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มันไม่น่าจะเป็นผู้มีส่วนได้เสียในความหมายว่าไม่สามารถฟ้องได้คะ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : corrective right มันเป็น Individual right บุคคล เพราะถ้าเป็น corrective มันมาตราที่ผ่านมา คงมาตรา ๕๖ ก็แล้วแต่ เดี่ยวจะเป็นแตกคำหน่อยก็แล้วกัน ให้มัน ท่านประธานว่าเดี่ยวจะทำอย่างไร ย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูล

ประธาน : เมื่อสักครู่ก่อนที่ท่านวัชรินทร์จะเข้ามา เราสงสัยถามอันหนึ่งว่า เอ๊ะ มันใช้กรณีตามมาตรา ๓๐ ตาม พรบ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือเปล่าว่า ถ้าเป็นคำสั่งกระทบสิทธิ จะต้องให้คนที่เขาอาจได้รับความเสียหายตรงนี้ได้มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงก่อนที่จะออกคำสั่งทางปกครองอะไรออกมาหรือเปล่า สงสัยว่ามันใช่หรือเปล่า แต่ดูแล้วมันไม่แน่ใจว่ามันจะใช้กรณีอย่างนั้น เพราะว่าเขาเน้นไปที่คำว่า มีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณา ซึ่งมันใช้คำกว้าง ก็เลยไม่แน่ใจว่า กฎฎีกา ก็บอกว่าไม่ต้องไปออกกฎหมายอะไร คือฎีกาเขาก็บอก

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ว่า เขามีแล้วมาตรา ๓๐ พรบ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎีกายังมีอุทธรณ์ ยังมีอะไร ซึ่งมันไม่ใช่ นะครับ เรื่องอุทธรณ์ เรื่องทบทวน มันเป็นเรื่องหนึ่ง ที่นี้กลับมาที่ตรงนี้ก็ยังคงสงสัยว่าเอ๊ะใช้หรือ มันอยู่ในกฎหมาย พรบ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ๒๕๓๙ อย่างเดียวหรือเปล่า แค่นั้นหรือเปล่า

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ไปไกลถึงขนาดอาจารย์ว่าหรือ ก็แล้วแต่ คือกระบวนการพิจารณา ก็ได้ครับถ้าใส่ลงไป ย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูลในกระบวนการพิจารณาออกคำสั่งทางปกครอง ใช่ไหมครับ หรือการกระทำใด ๆ มันจะออกกฎระเบียบ มันเป็นภาพรวมไม่น่าจะใช้ตัวนี้นะ หรือออกกฎระเบียบมันใช้กับคนทั่วไปหรือคนที่ได้รับผลกระทบ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ที่จริงถ้าสมมุติว่ามันอาจจะกระทบหลายคน เพียงแต่ว่า มันก็เหมือนกับพูดถึงเรื่องทรัพยากรธรรมชาติ เราก็ให้สิทธิบุคคลด้วย ซึ่งมันอาจจะหลายคนก็ได้ อย่างน้อยเราให้สิทธิบุคคลนี้ ถ้ามันมีหลายคนที่กระทบเขาก็มีหลายคนหรืออะไรอย่างนี้ เพราะว่าที่จริงถ้าเฉพาะเรื่อง วิ. ปกครอง ๑. ก็คือไม่ต้องเอามาใส่ในนี้ก็ได้ หรือ ๒. ดิฉันก็จะพูดเรื่องนี้เวลาไปอบรมชาวบ้านแค่นั้น เพราะเรารู้สึกว่านี่นะ ถ้ามันพอเราพูดถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนนี้รัฐจะต้องเคารพ เดิมมันอยู่มาตรา ๖๐

ประธาน : ของเดิมครับ ยกเว้นตัดคำว่า ตัด wording ของอาจารย์ออกไป อาจารย์ว่าอย่างไรครับ

นางวัชรินทร์ แก้วสนิท : พอดีท่านวัชรินทร์บอกก็ไม่ต้องเขียน เพราะมันมีอยู่แล้ว ตามที่ในบทก วิ. ปกครอง ถ้า วิ. ปกครองนี้ตอบเหมือนกฎีกาเลย เพราะดิฉันเคยถามกฎีกาตอนที่เราไปทำกฎหมายการมีส่วนร่วมมาตรา ๕๖ ตามบทกเมื่อไรมาตรา ๖๐ จะออกหลักที่ เขาบอกมีอยู่แล้วอาจารย์มีอยู่แล้ว เพราะมันมีอยู่ใน วิ. ปกครอง ถ้าไม่พอใจการพิจารณาที่อุทธรณ์ได้ ซึ่งเราก็บอกมันคนละเรื่อง อันนี้มันตั้งแต่เริ่มต้นมันไม่ใช่ไม่พอใจแล้วอุทธรณ์ เพราะฉะนั้นอันนี้มันต้องมากกว่าปกครอง

นางสาวปัทมา สุปกำบัง : ใช่ ในความเห็นส่วนตัวก็คิดว่ามันน่าจะกว้างกว่าคำว่า ปกครอง

ประธาน : คือถูกเบี้ยวแล้วครับ ถูกโกง เพราะว่าจริง ๆ แล้วนี่จากการเป็นรัฐธรรมนูญฉบับประชาชนของรัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ แล้วก็มาจากการรับฟังต่าง ๆ แล้วพอมานี้คำตอบว่า มันอยู่ใน วิ. ปกครองแล้ว ซึ่งไม่ใช่ครับ คือหลักในทางรัฐศาสตร์ บังเอิญว่าผมไป

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

เกี่ยวข้องกับเรื่องการจัดทำแผนแม่บทพัฒนาการเมือง การมีส่วนร่วมของประชาชนนี้มันมีหลายระดับในกระบวนการตัดสินใจ มันมีหลายรูปแบบต่าง ๆ นี้ ซึ่งอันนี้เราจะพูดใหม่มันใช้เรื่องนั้นหรือเปล่า เพราะว่าไม่บอกว่าอยู่ใน วิ. ปกครองมันก็จบแค่นั้น ซึ่งมันแคบกว่าที่รัฐธรรมนูญเขียนไว้ในมาตรา ๕๗ ตรงนี้นะครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : เพราะฉะนั้นเราต้องเขียนต่างจากที่ทฤษฎีภาคคิดนะคะ

ประธาน : ต้องสอนว่ามันมี ๕ ระดับ อย่างที่ว่าครับ ที่มันอยู่ระดับไหนเราพูดได้ไหมครับ เพราะว่าไม่อย่างนั้นแล้วนี่ถ้าไม่เขียนอะไรเราก็ไปสู่รูปแบบเดิม ก็คือเขาก็จะตอบว่ามีแล้วอย่างไรครับกฎหมาย วิ. ปกครอง ปี ๒๕๓๙ เมื่อกี้คุณปัทมาจะพูดอะไรหรือเปล่าครับ

นางสาวปัทมา สุปก่าบั้ง : ดิฉันตั้งใจในส่วนของการใช้คำว่า คำสั่ง ยังมองว่ามันน่าจะกว้างกว่าคำว่า คำสั่ง มันน่าจะเป็นการกระทำทางปกครอง คำสั่งแคบมาก

ประธาน : ถ้าการกระทำทางปกครองเดี่ยวคนเขาจะเถียงซ้ำกันอีก ก็บอกให้ชัด ๆ ไปเลยว่า เป็นเรื่องการออกคำสั่งทางปกครองหรือการออกกฎ ได้ ๒ อย่าง แต่ว่าชาวบ้านไม่รู้ นะครับ คำสั่งทางปกครองหรือการออกกฎหรือคำว่าการกระทำทางปกครองก็ไม่รู้เหมือนกัน
อาจารย์รัชฎาภรณ์

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ถามเป็นความรู้ค่ะ ในตัวบทบอกว่า ในการปฏิบัติราชการทางปกครอง แปลว่าปฏิบัติราชการทางปกครองนี้มันคือการออกคำสั่งทางปกครองเท่านั้นใช่ไหมคะ

นางสาวปัทมา สุปก่าบั้ง : คำสั่งทางปกครองเป็นแค่ประเภทหนึ่งของการกระทำทางปกครองค่ะ มันเป็นส่วนเดียวของการกระทำ

นายประโกศล สภาวสุ : ท่านประธานครับ เวลาเราเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณา ซึ่งอาจจะเป็นเวลาเป็นปีก็ได้ ใช่ไหมครับ แต่คำสั่งนี้มันดูมามาเท่านั้นเอง มัน Action มันไปสุดท้าย ไปตกผลึกกับการพิจารณา มันต้องให้เริ่มต้นต้องเน้นว่าประชาชนต้องเข้าไปร่วมตั้งแต่อยู่ในกระบวนการพิจารณา อยู่ในระหว่างนั้น

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ตรงนี้ได้ เพิ่มเติมที่ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูล หรือมีส่วนร่วมในกระบวนการการกระทำทางปกครองหรือว่าเอาปฏิบัติราชการ คือมันต้องทางปกครองนี้ การกระทำทางปกครอง มันต้องมีคำสั่งไม่ใช่หรือ มันต้องมีการกระทำที่เป็น

คณะอนุกรรมการอนุบันที่กเจตนาธรรมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๑๗/๔

นางสาวปัทมา สุปก่าบั้ง : 'ไม่ต้องเป็นคำสั่งก็ได้คะ อย่างเช่น การออกกฎ
อย่างเช่นที่ท่านประธานยกตัวอย่าง กฎนี้มันจะไปกระทบกับบุคคลหลาย ๆ คนก็ได้ แต่คำสั่งนี้
อย่างที่ท่านประธานบอกว่า มันจะไปกระทบกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรืออาจจะ ๒ - ๓ คนก็ได้
มันเป็นการเฉพาะเจาะจงมากกว่านะคะ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ที่นี้ปัญหาว่าถ้าออกกฎนี้ปกติกฎมันต้องใช้
หลัก เป็นหลักกฎหมายไปใช้ กฎก็ต้องใช้บังคับกับทั่วไป ที่นี้จะไปฟังทุกคนไปฟังอย่างไร ผมก็
ไม่เข้าใจเหมือนกัน

นายประโกศล สภาวสุ : ท่านประธานครับ อย่างฟังบุคคลไม่ได้ก็ฟังตัวแทนของ
กลุ่มคนที่มีผลกระทบ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : ตัวแทนมันก็ไปเข้าชุมชนไม่ใช่หรือ เรื่องนั้น ผม
ก็ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรพออ่านแล้วผมก็คิดถึงเรื่องทางการปกครองมากกว่า แต่ที่นี้ท่านจะตีความไป
ถึงออกกฎก็ใช่ กฎก็ส่งลงไปได้ กระบวนการปฏิบัติราชการ เช่น ออกคำสั่งหรือกฎระเบียบใด ๆ ที่
อาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

ประธาน : เขียนอย่างนี้คงพอได้นะครับ คงพอเข้าใจนะครับ

นายวัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล : key word แรกประกันสิทธิการมีส่วนร่วมของ
ประชาชนในการปฏิบัติ ในกระบวนการออกคำสั่งไม่ใช่แล้ว เพราะว่ามันไม่เฉพาะคำสั่งแล้ว
key word แรก ประกันสิทธิการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติราชการทางปกครอง ในการ
ปฏิบัติราชการทางปกครอง ประกันสิทธิและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติทาง
ปกครอง น่าจะได้ ส่วนร่วมก็ต้องเข้าไปอยู่แล้ว อย่างนั้นก็กลายเป็นผู้สนับสนุนเพราะการร่วมเป็น
จำเลยไปด้วยสุดท้าย คงไม่เอา เราจะออกคำสั่งในสภาทำอะไร จะต้องเรียกคนแถวนี้มานั่ง

ประธาน : ผมยังเคยเสนอว่าในกระบวนการตัดสินใจของฝ่ายปกครองนี้ครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ย้ายที่ทำการรัฐสภาเป็นคำสั่งทางปกครองใหม่ จะ
ไปอยู่สนามกอล์ฟ ที่กรมชลประทาน เดี่ยวจะพาไป

ประธาน : ไม่ดีหรือครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ไม่ใช่ไม่ดี แต่ว่าเมื่อถ้ามันใช่ก็แปลว่าตอนนี้รัฐก็กำลัง
ไม่让他เข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาในกระบวนการนี้ เพราะว่าเขาก็ออกมาคัดค้านกัน
เยอะแยะเลย แคนดี้ด้วย โรงเรียนด้วย แล้วก็รวมทั้งหลวงพ่อบัญญาด้วย

คณะอนุกรรมการอนุปันที่กเจตนาธรรมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

อารีรัตน์ ๑๗/๕

ประธาน : ผมไม่รู้ว่ามาตรานี้เขาอภิปรายกันหรือเปล่า แต่ว่าของปี ๒๕๔๐ ไม่รู้
ต้องตามไปค้นหรือไม่เพราะว่าเล่มแดงไม่ได้บอกอะไรไว้เลย มีได้บอกอะไรเลยในเล่มแดง

นางรัฐภาภรณ์ แก้วสนิท : มอบให้คุณปัทมาไปถามอาจารย์บวรศักดิ์ อาจารย์
บวรศักดิ์เคยบรรยายเรื่องนี้อยู่ แต่ก็เถียงกันกับพี่ ไปถามมาใหม่

ประธาน : คือเรื่องนี้เสนอสนองไม่ตรงกันครับ คนเสนอก็เสนอเขาก็สนองรับ
เสร็จแล้วเวลาเขาคิดเขาคิดว่า มันมีกฎหมายอันนี้อยู่แล้วอย่างไรก็รับมาได้ เพราะรัฐธรรมนูญ
ปี ๒๕๔๐ เราก็รับหมดนะครับ ตรงนี้เขavnไม่เขavnต้องเช็คอยู่แล้วครับ ไม่รู้เขาอภิปรายกัน
หรือเปล่ามาตรา ไม่รู้ผ่านไปอย่างรวดเร็วหรือเปล่า ไม่แก้เลย พอตัดคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมาย
บัญญัติออกไปอย่างเดียวครับ คงจะไม่มีอภิปรายด้วยใช่ไหมครับ ไม่เป็นไรครับ คือถ้าไม่อย่างนั้น
นี้ฝากอย่างนี้ครับ ถ้าครั้งนี้ สสร. ชุดนี้ไม่ได้อภิปราย สงสัยต้องไปค้นของปี ๒๕๔๐ ว่ามีอภิปราย
หรือเปล่า ถ้าหากว่าไม่อภิปรายก็จบเกม เราก็จินตนาการเอาเองอย่างนั้นหรือเปล่านั้นไม่ทราบ
นะครับ เพราะไม่รู้จะเขียนอย่างไรแล้ว แต่ดูตามตัวบทแล้วไม่ใช่แค่กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทาง
ปกครอง ไม่ใช่ แล้วทฤษฎีสัมัยใหม่มันก็อธิบายไปได้ มันไม่รู้ว่าจะถ้า ๕ อย่างไม่รู้ว่าจะรบกวนท่าน
อาจารย์รัฐภาภรณ์ ลองไปช่วยเขียนแล้วมาส่งให้ที่มิวิชาการเขาไว้ได้ไหมละครับ กระบวนการ
ตัดสินใจ การมีส่วนร่วมของประชาชน มันมีหลายระดับ Delineative อะไรทั้งหลายนี้ครับ มัน
เป็นความรู้ทางด้านรัฐศาสตร์อยู่นะครับ

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ถ้าเอาเฉพาะ ๕ อย่างได้ค่ะ

ประธาน : เชิญครับ

นายประโกศล สภาวสุ : เพื่อประกันการมีส่วนร่วมของประชาชนในการรับรู้
ให้ความคิดเห็นหรือโต้แย้งต่อการปฏิบัติราชการ หรือว่าต่อกระบวนการการตัดสินใจที่มีผลกระทบ
อะไรทำนองนี้ครับ คือ Point มันอยู่ที่เราบอกว่า ให้เป็นส่วนร่วมไม่ได้ใช่ไหมครับ เราไปบอกว่า
ไม่ได้ก็คือให้ประชาชนเขาไปรับรู้ หรือให้ประชาชนไปแสดงความคิดเห็น หรือประชาชนจะไป
โต้แย้งก็ได้ ก็คือให้อยู่ในนี้ อยู่ในขบวนการทั้งหลายทั้งปวงนี้ ในระหว่างการพิจารณาของเจ้าหน้าที่
ของรัฐอย่างนี้จะได้ไหมครับ แล้วเราก็เอาตรงนี้เข้าไปเป็นภารกิจของการมีส่วนร่วม ไปทำอะไร
ในนั้น ไปรับรู้ไปแสดงความคิดเห็น หรือถ้าไม่พอใจก็ไปโต้แย้ง ทางการปกครองของรัฐหรืออะไร
ทำนองนั้น

ประธาน : อันหลัง ในระหว่างการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ แทนที่จะใช้
คำว่า ปฏิบัติราชการทางปกครอง ก็ใช้คำว่า ในระหว่างการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ มันมี
Lock ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ มันก็เลยไม่มีอะไรออกมา โอ.เค. ครับอันนี้เราแขวนนะครับ
แต่ว่ายंत्रบงกท่านอาจารย์รัชฎาภรณ์ช่วยเขียนให้ ๕ อย่างอยู่นะครับเรื่องส่วนร่วมนะครับ ต่อไป
นะครับ ผมไม่รู้ว่าจะเป็นไปได้ไหมจะถึงก็โมงนะครับ ดูมาตราต่อไปแล้วกันนะครับ มาตรา ๕๘

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : จะชวนท่านเลิกแล้ว ต่ออีกหรือ

ประธาน : จะเลิกแล้วใช่ไหมครับ ได้ครับ เพราะว่ารู้สึกที่เราที่หนักมาตลอด
จะหยุดไว้ที่ตรงนี้ได้ไหมครับ โอ.เค. นะครับ ถ้าอย่างนั้นครั้งหน้าเราจะมาพิจารณาต่อที่มาตรา ๕๘
นะครับ ขออนุญาตมีเรื่องอะไรจะแจ้งเพิ่มเติมไหมครับ ท่านประโกศลครับ

นายประโกศล สภาวสุ : ขอโทษอาจารย์อำไพนะครับ คือผมกำลังมองว่า
เรากำหนดเป็น Schedule ไว้หน้อยดีไหมครับว่ามันจะจบเมื่อไร แล้วเราจะไปถึงก็มาตรา คือเรา
ไปตามอารมณืไปเรื่อย ๆ เดี่ยวไม่ทันขึ้นมา แล้วอันนี้มันก็ไม่เหมือนกับทำอย่างอื่นนะครับ คือ
สมองมันก็มีเวลาจำกัด คือถ้าเราทำนาน ๆ เดี่ยวไปเร่งทีหลังแล้วมันละ ต่างคนก็ต่างเอาอย่างไร
ก็ได้ อย่างวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ แล้วเวลา สมมุติวันจันทร์กับวันพุธเวลานี้เราประชุมกันมาถึง
๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมงใช่ไหมครับ สัปดาห์หนึ่งเราจะบอก ๘ ชั่วโมง ถ้าเราเป็น ๓ ชั่วโมงครึ่ง สัปดาห์
ละ ๓ ครั้งเราก็จะได้ ๑๐ กว่าชั่วโมงอย่างนี้ครับ แล้วเรามาคิดว่าเราจะได้ที่มาตรา แล้วก็จะให้
พอดีกัน เราจะเสร็จเมื่อไรท่านประธานนี่ก็ในใจว่าอยากจะให้เสร็จเมื่อไร หรือจะเป็นเข้า ป้าย หรือ

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

ประกาศลักษณะ ๑๘/๒

อะไรอย่างนี้ครับ แต่ผมว่าถ้าเราไม่ตีกรอบไปเดี๋ยวหลัง ๆ เราแยเลยนะครับ พอเร่งนาน ๆ เข้า
แล้วเราต้องประชุมกัน ๖ ชั่วโมงถึง ๗ ชั่วโมงเราจะเหนื่อยมากครับ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ถ้าเราเลิกสักเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา เราจะมีข้าวเย็น
กิน แต่ถ้าเราเลิกเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา ไม่มีข้าวกิน เวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา ยังพอได้ กำลังพูด
เพื่อที่จะชวนคุณประโกศลอยู่ให้ถึงเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา

นายประโกศล สภาวสุ : วันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ ได้ไหม

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ได้แต่วันศุกร์เดือนกรกฎาคมไม่อยู่เลยทั้ง ๔ ศุกร์
แต่วันอื่นพอได้ แต่ไม่เป็นไรก็เอาส่วนใหญ่นะ

ประธาน : คือวันศุกร์ขอเริ่มเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา ได้ไหมครับ เพราะวันศุกร์ผมมี
เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา แล้วก็เวลา ๑๒.๓๐ นาฬิกาอยู่ แต่ว่าคณะกรรมการตรวจรายงาน
การประชุมเขามักจะเสร็จประมาณเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา เขาอย่างนั้นนะครับตกลงว่าจะให้ถึงเวลา
๑๘.๐๐ นาฬิกาไหมครับ หรือว่าเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา เขาอย่างนี้ก่อนวันจันทร์กับวันพุธ

นางรัชฎาภรณ์ แก้วสนิท : ถึงเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกาแต่อย่าเลยก็แล้วกัน

ประธาน : เราเป็นมติว่าไม่ควรให้เกินเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา เว้นแต่ถ้าท่าน
ไปก่อนก็ขอให้มีใครท้วงเรื่ององค์ประชุม วันศุกร์ถ้าจะประชุมเวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกาก็ได้ ผมก็
วิ่งมาก็ได้ครับ ก็นัดเวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกาได้ไหมครับ ไม่ต้องรอถึงเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกา

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : วันศุกร์ไหนครับ

ประธาน : ก็ตั้งแต่วันศุกร์นี้ครับ

นายวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล : วันศุกร์นี้ผมติดครับ

ประธาน : ถ้าเกิดเริ่มตั้งแต่วันศุกร์ที่ ๖ กรกฎาคม ไม่รู้เราจะไปเชียร์เขาไหวด้วยกัน
หรือเปล่าครับ คงจบไปแล้ว วันที่ ๖ ผมไม่รู้ว่ามีกรรมการหรือเปล่าครับ เพราะฉะนั้นเขา
ประชุมกัน เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา และคณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมเขาก็ประชุมกัน
เวลา ๑๒.๓๐ นาฬิกา ชุดนี้ก็ประชุมเวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา ทั้งวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์เลย แต่ก็
ต้องไปหาห้อง สำหรับวันศุกร์ไม่รู้จะได้ห้องไหนนะครับ ห้องอาจจะเป็นห้องเดียวตลอดเวลา

คณะอนุกรรมการบันทึกเจตนารมณ์

ประกาศลักษณะที่ ๑๘/๓

วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

เพราะฉะนั้นสืบตราบนี้ยังประชุมวันจันทร์กับวันพุธอยู่จนครบ แล้วก็ประชุมวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์
ตั้งแต่สืบตราบนี้หน้าจะครบ ขอบพระคุณครับ ขออนุญาตปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา

กลุ่มงานฯ เลข ๑

สำนักรายงานการประชุมและฯ เลข

